POLIROM
Adrian Schiop
Soldații
Poveste din Ferentari
EGO
proză

Adrian Schiop

Soldații

Poveste din Ferentari

roman

POLIROM
2013

ADRIAN SCHIOP (n. 1973, Porumbacu de Jos, judeţul Sibiu) a absolvit Facultatea de Psihologie şi Ştiinţe ale Educaţiei în cadrul Universităţii „Babeş-Bolyai” din Cluj-Napoca. Master în lingvistică la Facultatea de Litere a aceleiaşi universităţi. În prezent face un doctorat despre manele la SNSPA Bucureşti. A lucrat ca profesor de limba şi literatura română (1997-2001, Liceul Industrial Tehnofrig din Cluj-Napoca), zugrav (2002, Paintech LTD din Auckland, Noua Zeelandă), jurnalist (2004-2010, *Evenimentul zilei*, *Prezent*, *România liberă*). A debutat în revista *Fracturi* (2002) şi a publicat două romane, *pe bune/pe invers* (Polirom, 2004) şi *Zero grade Kelvin* (Polirom, 2009). Prezent cu traduceri în reviste din Belgia (*DW B*), Elveţia (*Hétérographe*) şi Germania (*Parsimonie*). Este colaborator al platformei *Criticatac*.

„Stau în faţa casei mele
Şi mă uit plângând la ea;
Mai bine aş dormi sub stele
Înăuntru nu pot sta –
Să ştiu că nu-i mama mea.“

Babi Minune – *Mi-ai spus să te aştept*

Pentru Ciprian şi Ştefan,
prietenii mei burlaci.

[mai sunt o sută de mii]

maică-mea mă iubeşte ca o nebună şi-ar rupe braţele
şi ce dacă şi-ar rupe braţele
soru-mii i se rupe inima mă îndoapă cu prăjituri
şi ce dacă mă-ndoapă
femeia mă ţine-n braţe îmi cântă îmi fluieră
şi ce dacă-mi fluieră
prietenii îmi zâmbesc mă ia cu ei peste tot
şi ce dacă mă ia peste tot

nu sunt singuru
şi ce dacă nu sunt singuru
şi ce să fac cu restul de-o sută de mii

Partea I

Trecut

„Iau bani de la cămătari
Ca să-i dau la lăutari,
Să-i dau pentru zâna mea,
Că mare foc am de ea.“

Denis – *Iau bani de la cămătari*

Ana

Motivul real pentru care m-am despărţit de Ana e că vroiam să beau după pofta inimii, să-mi inund neuronii în cantităţi incontrolabile de alcool, fără să mă mai simt vinovat pentru asta. Dar, fără discuţie, contează şi circumstanţele în care mi s-au dat papucii: foarte beat, i-am dat 50 de lei unui amărât din Gara Braşov să mă lase să-i sug pula – şi după aia, ajuns la hotel, m-am lăudat în gura mare, o oră întreagă le-am făcut capul calendar colegilor mei cu detalii îngrozitor de sordide, pe terasa pensiunii, în timp ce Ana era în camera de lângă şi auzea tot. A doua zi m-a trimis la plimbare şi mi-a zis că n-a mâncat aşa o ruşine în viaţa ei; peste o săptămână mi-a dat mail că s-o las cu melodramele, am scârbit-o la oase şi-mi urează succes la supt pula în continuare.

Cu toată pasiunea pentru alcool, două săptămâni abia de m-am atins de băutură; când sunt deprimat rău, nu beau, se activează un fel de instinct de conservare care nu mă lasă s-o fac. Era toamnă târziu şi, cât s-a mai putut, m-am dus la birou cu bicicleta, chit că mâinile îmi îngheţau pe ghidon.

Cel mai mult îmi lipsea, previzibil, nu sexul, ci intimitatea pe care am construit-o acolo, după ce mă puneam în pat şi stingeam televizorul; mă gândeam ce simplu e, cu omul ăsta aş putea să îmbătrânesc, mă înţelege şi trupul lui mi se supune. Nu contează că e femeie, o ştiu şi mă ştie şi am ce vorbi cu ea. Intimitatea cu ea îmi lipsea deci cel mai tare – sexul ei, deşi învăţasem destul de repede să-l folosesc, fusese ultimul element din corp cu care mă împrietenisem, vreo doi ani rămăsese ceva străin; ejaculam greu şi de multe ori mă gândeam la băieţi, ca s-o scurtez. Dar, chiar aşa contorsionată şi schiloadă, relaţia cu ea îmi dăduse un confort afectiv cu care nu mă întâlnisem vreodată, pusese pansament peste fricile şi stările nasoale care îmi bruiaseră viaţa până la 36, când am cunoscut-o.

După alte câteva săptămâni, când faza de sevraj a trecut, a continuat să doară, dar altfel, mă certam tot timpul cu ea în cap, nu puteam nicicum să scap din treaba asta: cum rămâneam singur, cum începeam să discut cu ea, să explic chestii, să parlamentez că n-are dreptate.

Tot cam atunci, de fapt puţin înainte, a început să mă răzbească singurătatea din nopţile lungi de iarnă şi să ies în fiecare seară într-una din crâşmele din zonă; nu beam mult la crâşmă, două-trei beri – atâta că acasă se

întâmpla frecvent să mă fac muci cu încă o sticlă de vin. Rareori se întâmpla să beau mai mult în public, fiindcă după patru beri pierd controlul şi nu mă mai pot opri, mă trezesc în cele mai neverosimile situaţii, spunând nişte enormităţi de la care, a doua zi, îmi vine să intru în pământ de ruşine. Că se întâmplă asta când ies în Centru nu e neapărat o problemă, de obicei sunt cu prieteni sau cu oameni care mă ştiu. Dar când asta se întâmplă în Ferentari începe să fie o problemă, fiindcă nu mai sunt între prieteni, iar oamenii de aici nu înţeleg ce se întâmplă şi reacţionează imprevizibil.

Într-o seară de decembrie, ca să dau un exemplu, am băut trei beri la Boieru şi picioruşele, ticăloasele, m-au purtat nu acasă, la o staţie distanţă de Boieru, ci o staţie mai încolo, la crâşma de la Zeicani. Să merg prin crâşme ieftine e parte din jobul meu, fac un doctorat pe manele şi de-aia stau în cartierul ăsta, să mă ţin aproape de obiectul muncii, că Ferentarii au rămas singurul cartier din Bucureşti unde maneaua mai face legea, iar lumea nu se uită urât la tine dacă asculţi.

Dacă la Boieru iarna e pustiu cam tot timpul, până şi în weekend – aici e invers, cele două încăperi sunt la orice oră înţesate de respiraţii, ca-ntr-un grajd. Locul e plin şi pentru că sărăcimea poate să bea bere la pet de doi litri; şmecheria patronului e că ţine barul pe lângă un magazin alimentar, I mean cumperi berea din alimentară, ieşi afară în stradă şi din stradă intri în curtea barului şi abia de acolo în bar. Vara, lumea bea pe micuţa terasă din curte – iarna, se înfundă în magazia de scânduri din capăt. Toamna asta au renovat magazia şi au îmbrăcat-o în rigips; prin noiembrie, ceva rude ale patronului au început să bâzâie cu bormaşinile – au adăugat ceva spoturi, un tavan fals, o imitaţie de tejghea de bar etc., în fine, i-au dat un pic de clasă pentru săracii care-şi mai fac botezurile şi nunţile acolo.

În fine, să revin de unde am plecat, la faza când alcoolul a vorbit prin mine şi m-a făcut de căcat. Când s-a întâmplat asta, reamintesc că băusem deja trei beri la Boieru şi nu-mi mai păsa că afară era decembrie şi un viscol cumplit; m-am dus aţă la crâşma asta de la Zeicani.

Înăuntru era animaţie şi am zis hai să mai stau de două beri. Unul din băieţii care lucrează la alimentară, o rudă a patronului, a venit la mine la masă şi mi-a zis că e un priveghi în noaptea asta, cu lăutari la capul mortului, şi că, dacă-i dau 20 de lei, mă duce acolo. Nu i-am dat – o bere, două fac cinste, dar bani nu dau, e prea mult. Plus, eram beat şi am zis că mă descurc singur.

În prima încăpere era o masă de ping pong pe care jucau barbut doi bagabonţi (unul la 25, grasul trecut bine de 30) şi un muncitor 40+. După zece

minute a apărut sora patronului, care i-a gonit pe bagabonţi, şi muncitorul m-a întrebat dacă nu mă bag şi eu, că băieţii aşteaptă afară. De ce nu.

Viscolul arunca aşchii de gheaţă în obraz şi făcea ochii să lăcrimeze, o vreme haină rău, iar băieţii aşteptau după colţ: unul era mare şi gras (cam la 1,75 de fapt) şi altul slab. Grasul a încălzit zarurile în pumn şi le-a aruncat printre degete; n-avea mănuşi şi-l auzeam cum respira greu, ca oamenii foarte beţi. După ce i-au luat banii tipului cu care am venit (vreo trei lei în monede de 50 de bani, deci mărunţiş), ăsta a comentat că zarurile-s aranjate – iar grasul a făcut un pas ameninţător spre el şi i-a arătat pumnul, ce-ai zis mă? Nu ţi-ai mai luat-o de mult? Şi ăsta a tăcut, grasul respira agresivitate ca ţăranii transpiraţie.

Nu mai erau bani şi grasul insista să mă bag şi eu în joc, nu-i problemă că nu ştii, dăm zar la zar şi care dă mai mare ia banii – dar chiar şi aşa beat n-am cedat, am zis că mă duc în priveghi la fratele lăutarului X, nu ştii unde se ţine?

E un cort la Zeuri, că băiatul săracu avea decât 24 şi a murit de supradoză. Eu sunt Alberto smardoiul, să ştii, mă găseşti la crâşmă la Zeicani. Aşa am făcut cunoştinţă cu Alberto – dar nu despre el vreau să povestesc deocamdată, ci despre priveghiul ăla.

Priveghiul se ţinea într-adevăr într-un cort militar, între blocurile de acolo. Era o masă la intrare, de-aia rotundă de plastic, şi nişte scaune în jurul ei – şi alta mai în fundul cortului, la care m-am aşezat, chiar lângă un tun ruginit de căldură, alimentat de la o butelie ţinută într-un lighean cu apă. Un bărbat între două vârste, o rudă a mortului, mi-a pus în faţă o sticlă de vin şi nişte salam ieftin cu pâine – şi vinul ăla mi-a pus capac. Am încercat să mă bag în seamă cu bărbatul, dar îmi dădea răspunsuri monosilabice, cu dinţii strânşi; clar, omul era prins în durerea lui, numai chef de turişti exotici n-avea. Nu eram bine-venit acolo şi dacă mi se dădea să beau şi să mănânc era din politeţe, că ăsta e obiceiul la priveghi. Am întrebat despre mort, iar asta a îngheţat de tot discuţia, fiindcă era o chestiune intimă şi băiatul murise în circumstanţe dubioase.

Băutura mă face nesimţit, nu mai văd şi nu mai simt nimic din context, încrederea în mine creşte de dă pe afară şi orice devine posibil. La masa mare, prietenii mortului se rupeau în caterincă, făceau mişto unul de altul şi se prăpădeau de râs, iar masa aia mă atrăgea ca un magnet. N-am stat mult pe gânduri şi m-am dus la masa lor. Ca să mă bag în seamă cu ei, am zis uite, lucrez în presă şi, dacă ei sunt de acord, chem pe cineva să filmeze, să-l facem vedetă pe mort.

Păi şi tu unde lucrezi ziaristule, dacă eşti aşa grozav?

Dar la ora aia nu mai lucram în presă, doar scriam de două ori pe an articole la o platformă prăpădită de stânga, cu public hiperintelectual – aşa că

le-am zis de ea şi toţi au început să râdă, ce-i aia, cum ai zis? N-am auzit cumetre. Eşti ziarist cum sunt eu popă. Du-te omule, acasă, că eşti beat, lasă-ne în durerea noastră, nu ne trebuie nouă circ – dar n-am vrut să-i aud, îi dădeam înainte cu să filmăm, să facem vedete, şi unul plictisit mi-a luat ochelarii şi a început să-mi pună mâna pe nas, ce mare e cumetre, ce i-ai făcut de a crescut aşa mare şi strâmb? Sigur nu-i de plastic? – şi îl învârtea în stânga şi-n dreapta să se convingă, în vreme ce ceilalţi se prăpădeau de râs. Şi, după ce s-a săturat să bată pula de mine, mi-a zis iarăşi să plec că-s beat – şi, până la urmă, pentru că insistam să nu mă ridic, m-a luat, nici măcar enervat, de o aripă şi m-a scos din cort; iar la plecare, în loc de la revedere, mi-a dat un şpiţ în cur – tot aşa de plictisit, ca la potăile care latră aiurea între blocuri.

Două săptămâni n-am mai dat pe la crâşma de la Zeicani, deşi era crâşma mea favorită de pe Prelungire.

Nu ştiu ce îmi plăcea atât la barul ăla, probabil forfota, fauna umană de acolo. Barul nu are angajaţi, mesele sunt debarasate şi podeaua măturată de boschetarii care prestează gratis ca să poată goli paharele care rămân nebăute de clienţi – sunt vreo trei-patru boschetari care-şi fac veacul acolo. Clienţii principali ai barului sunt muncitori între două vârste, angajaţi sau pensionaţi anticipat, care se fac praf cu vin dulce la bidon de plastic sau tărie ieftină şi încep să vorbească foarte tare unul cu altul, ca ţăranii la telefon. Femei nu sunt, locul e pentru masculi exclusivi – mai apar, când şi când, două-trei babe beţive, scoase din uz ca femei, pentru care un popas la crâşmă nu mai e compromiţător; buda turcească din curte e îngrozitor de murdară, ca-n autogările din anii ’90 – alungă din start orice femeie. Mai sunt şi ceva puştani sau bagabonţi, care de obicei joacă la aparate sau cască gura la tovarăşii care au bani să bage; doi bagă şi alţi patru fac galerie, cam asta e proporţia. Între gură-cască ăştia nelipsit e un puştiulache de 10-12 ani care pe iarnă fugea de acasă în şlapi şi fără ciorapi, ca să poată să caşte gura la băieţii de la aparate. E un fel de mascotă a barului, cu ceva de jivină, tot timpul pus pe profit, rotind ochii în cap, pândind ocazii, buzunărind beţivi. La un moment dat, unuia care juca la aparate i-a căzut pachetul de ţigări din buzunar şi puştiului i s-a lipit imediat de degete. Când bărbatul, client fidel al barului, şi-a dat seama că şi-a pierdut ţigările, nimeni nu l-a turnat pe copil, deşi toată lumea văzuse găinăria, iar băiatul, lângă aparate, rotea nevinovat ochii; ba chiar un bagabont cu pantaloni scămoşaţi de trening, aflat în spatele bărbatului, a început să vocifereze care morţii mă-tii ai luat ţigările, n-ai bă ruşine – deşi clar îl văzuse pe puşti.

De multe ori mă aşezam singur la masă şi aşteptam să se bage cineva în

seamă cu mine. De obicei mă agăţau boschetari, dezadaptaţi, pensionari sau simpli proletari cu care vorbeam banalităţi despre întreţinere, sărăcie, Dan Diaconescu, ce bine a fost pe timpul lui Ceauşescu. Mă mai agăţau, nu înţeleg de ce, tipi care pretindeau că lucrează sub acoperire – sau care pur şi simplu se lăudau că în timpul comunismului au turnat pe bani. Poate se dădeau mari, poate mă încercau, să vadă în ce ape mă scald, poate îi răzbea şi pe ei singurătatea din nopţile reci de iarnă. Rareori publicul care mă interesa, cel de bagabonţi, se băga în seamă cu mine. Când vreunul se băga, ţinea distanţa şi-mi livra junk-uri formale, nimic personal. Ca să-i fac să se deschidă trebuia să-i prind deja beţi şi să-i îmbăt mai departe – sau, cel mai ieftin, să trag cu urechea la ce discutau.

Eram ciudatul barului, sunt conştient de asta: prea politicos, prea bine îmbrăcat, cu gesturi prea moi pentru locul ăla murdar şi fără femei. De pildă, doi tipi, care mi-au dat de înţeles că lucrează sub acoperire, m-au descusut o noapte întreagă ca la interogatoriu, cu ce mă ocup, de unde sunt, din ce-mi fac banii – pentru ca, la sfârşit, cel mai bătrân dintre ei să conchidă că nu sunt român, ca sigur sunt din Rusia. Prin urmare, să fi stat şi în cap, tot nu aş fi reuşit să mă integrez în peisaj.

În intervalul ăla de pauză am ieşit intensiv la Boieru, unde mă conversam cu Florică, chelnerul, sau ne uitam amândoi la Suleyman Magnificul, o telenovelă turcească de pe Kanal D.

Mai mergeam, însoţit de femei din Centru, la o şaormerie?, nu ştiu cum să-i zic – până anul trecut servea doar la geam, dar anul ăsta şi-a deschis un salon înăuntru, unde au acces doar prietenii patronului şi clienţii cu bani. Salonul e deschis practic într-o cameră din casă; ca să te pişi trebuie să treci printr-un living unde familia se uită la TV – şi e un pic freak să te împiedici, în drum spre WC, de copii care merg de-a buşilea.

Aduceam deci femei din Centru, doar-doar aveau să rămână peste noapte la mine. De fapt, ideea era alta, le duceam până la Piaţa Ferentari la şaormeria aia să creez intimitate între noi, ceva acolo care să mă facă să le doresc apropierea şi apropierea asta să hrănească, iar a doua zi să nu mi se facă silă. Dar se vede treaba că ulciorul nu merge de multe ori la apă – şi ce s-a putut cu Ana nu mergea cu nici una din fetele astea. Conjuncţia miraculoasă de astre sub care am făcut joncţiunea cu Ana nu avea cum să se mai repete şi, în plus, Ana era mai mult soldat, nu transpira genul cleios de senzualitate pe care îl transpiră îndeobşte femeile.

Îmi amintesc de una din femeile astea, o violonistă 30+ fascinată de

manele, pe care am dus-o la şaormerie. Cu tipa asta am fost o dată la Balkan, care e cel mai scump şi mai exclusivist club de manele din Bucureşti, adunând toată crema high class-ului mafiot din Bucureşti; i-am zis fata mea, îmbracă-te frumos, că lumea se duce acolo la ţol de duminică, mai ales femeile. Mi-a apărut la un taior negru cu fustă mini – doar că în picioare avea nişte cizme vintage, kaki, jurai că-s de vânător.

Deşi ştiam că mă place, deşi insista că i-a plăcut la nebunie locul, în fine, deşi a venit cu mine în apartament – n-am putut s-o ating măcar, am stat ca mortul pe fotoliu şi am făcut conversaţie îngheţată despre manele, homosexualitate şi patronul de la şaormerie, care era un pic pe invers.

Patronul are copii, nevastă – dar şi un om bun la toate, oploşit la bar ca un câine de pripas; genul foarte efeminat, o căzătură alcoolică la 40 de ani care stătea pe aceeaşi scară de bloc cu prima mea chirie din Ferentari. Pe atunci îl mai găseam dormind în faţa uşii, cu un pet de bere de-aia mizerabilă la un litru lângă, fiindcă mă-sa nu-l primea în casă în halul ăla de beat. Tipul ăsta e poponarul cartierului, dă ochii peste cap, vorbeşte cu fă cu băieţii şi face glume de gay cu oricine se nimereşte în preajmă. Nu are job, trăieşte ca maidanezii din resturile care pică sub masă, în sensul că patronul şaormeriei îl mai pune să debaraseze mesele, clienţii îl mai trimit după ţigări şi le ia comision, iar cei care câştigă la aparate îi mai dau un leu-doi; când ne întâlnim, mă face expert de o ţigară sau de mărunţiş, Adiiiţu, dă-mi un leu să-mi iau o ţigară, Adiiiţu ce băiat bun.

Deci tipul ăsta mi-a zis că patronul, care e un zdrahon la 40, are un apartament la Progresul (două staţii de Ferentari) pe care-l ţine ca futelniţă. Mirosisem că era ceva dubios între ei – greu de explicat altfel prietenia între un ţigan ajuns şi un român gay boschetar. Apoi ne-am întâlnit în autobuz şi mi-a zis că se duce la Mircea Nebunu şi am rămas cu gura căscată, fiindcă Mircea Nebunu e şeful unui foarte cunoscut clan mafiot din Berceni, Clanul Sportivilor. Dar nu era vorba de bossul Sportivilor, ci de patronul de la fast-food, iar eticheta de nebun i-o lipise el, în virtutea ghiduşiilor pe care le făceau împreună, în futelniţa de la Progresul; îşi dăduseră întâlnire acolo, era în drum spre apartament. Mare nebun Mircea, a mai chicotit înainte să coboare, hai, salut Adiiiţu.

Toate astea i le povesteam femeii profilactic, puneam homosexualitatea în faţă ca un scut, să-şi ia gândul că ar putea să rămână peste noapte acolo – chiar dacă fetişul meu sunt graşii (genul bodyguard sau interlop), la faza aia făceam de fapt figuri de stil, mi-era clar că n-am nici o şansă la patronul ăla, fiindcă nu mă plăcea şi mă privea cu reticenţă. Deşi mergeam pe acolo destul de des, nu se

băgase vreodată la discuţii cu mine, mă trata ca pe un client cu bani şi atât. În plus, chiar dacă aş fi reuşit cumva să-l îmbârlig, ar fi venit la pachet cu poponarul şi poponarul îmi stârnea direct repulsie, avea feminitatea aia cleioasă de care vorbeam şi în plus arăta ca dracu, o ruină surpată de Andy Warhol.

Nu mai mergea chiar nimic, eram pe o buclă care, în mă-sa, nu se mai termina odată dracului, deşi ar fi trebuit să se termine de mult: când stăteam cu Ana, după maxim o săptămână simţeam nevoia imperioasă să iau o pauză de la relaţie, să mă îmbăt şi să mi-o extirp din cap, ca să reiau contactul pierdut cu mine însumi.

Şi atunci, dacă nu mă interesa ca femeie, dacă nu mă interesau femeile de fapt, de ce continua să doară în halul ăsta? De ce se încăpăţâna să nu mai treacă? De ce continuam să vorbesc atâta cu ea în cap? Ceva nu făcea sens în toată povestea.

Ana spunea că în partea asta de lume mâncată de insecurităţi bărbaţii îşi caută mama în iubite; nu o amantă, nici un tovarăş, ci pur şi simplu mama – şi de ce n-ar fi adevărat? Într-o noapte, când mă îmbătasem profund în faţa calculatorului, mă trezisem hohotind la o piesă a lui Babi Minune despre un copil care descoperă că mă-sa l-a părăsit, Stau în faţa casei mele/ Şi mă uit plângând la ea/ Mai bine aş dormi sub stele/ Înăuntru nu pot sta/ Să ştiu că nu-i mama mea; am ascultat-o pe repeat de vreo zece ori, rupt de mila bietului orfan.

Eram în blocaj. Am plătit şi un băiat hetero (majoritatea escorţilor din Bucureşti sunt băieţi hetero săraci) – dar nici aşa nu a mers. I-am dat 150 (când un băiat mai grăsuţ şi mai puţin sexos putea fi scos lejer şi la 50 de lei muia) să mă lase să-l ţin două ore în braţe; în timp ce-l ţineam în braţe ca pe o păpuşă mare de cârpe, mă gândeam absurd că tipul, la cei 24 de ani ai lui, aştepta resemnat să termin circul cu păpuşa de cârpe şi să-şi ia dracului banul, să ajungă la nevastă şi copii.

După ce a trecut o oră din cele două plătite ne-am dus la bucătărie. Am stat şi am povestit fix o oră, o oră în care tipul se uita tot timpul la ceas pe mobil – şi, la sfârşit, după ce i-am dat banii, mi-a zis să vin şi de zece ori la tine, tot degeaba, până nu te împaci cu ea sau nu ţi-o scoţi din cap, nimeni nu poate să te ajute, arunci bani pe fereastră.

M-am gândit la ce a zis, a doua şi a treia zi – dar nu, n-avea dreptate, eram doar un inhibat care se ataşează greu şi îi trece şi mai greu, pentru că face obsesie; pe scurt, trebuia doar să am răbdare şi avea să treacă. Înaintea Anei fusese un băiat de 16 ani, însurat de la 13, cu care, un an şi ceva, avusesem un fel de relaţie – şi, după ce se terminase, stătusem pe sec alţi doi ani, doi ani în

care nu m-am putut extrage din obsesia aia şi nu m-am putut freca de nimeni decât foarte beat şi pe bani. Şi oricum, relaţiile mele erau rare ca dinţii la greblă, cam una pe cincinal.

Să mergi pe burtă

Prin februarie m-am întâlnit din nou cu Alberto smardoiul şi, deşi ceva enigmatic ca parfumul Dior plutea în aer, am preferat, ca hipnotizat, să ignor parfumul Dior şi să-l las să moară acolo, în crâşma de la Zeicani.

Alberto era cu un tovarăş la o masă din fundul sălii, vizavi de păcănele, de fapt ăla statea la masă şi-şi bea liniştit berea, în timp ce Alberto se fâţâia de la aparate la masă – se ridica să arunce o geană la cine câţi bani mai bagă în păcănele. Eu m-am aşezat la masa de lângă şi mă prefăceam că mă uit la TV, dar de fapt îl urmăream cu coada ochiului pe Alberto cum se agita pe acolo. Era binedispus şi în vervă, stătea în picioare şi nu-i tăcea gura o clipă. Povestea chestii pentru show, se dădea mare cum fac bagabonţii, sunt Rac fratele meu, îi povestea tovarăşului, eu numai înapoi, dar pumnul meu ştie decât înainte, zbang înainte, uite aşa, şi, când zicea asta, schiţa o lovitură rapidă de pumn, un upercut – şi apoi îl plimba şi-l rotea sedus prin faţa ochilor, ca pe o sculă preţioasă.

Am început să râd şi el mi-a tras şmechereşte cu ochiul şi de aici încolo am avut senzaţia că şi-a făcut caterinca pentru mine, găsise urechi virgine care să-l asculte, 14 ani la puşcărie fratele meu, 14 ani, şi vezi pumnul ăsta? Cu el am avut noroc, altfel poştă mă făcea şmecherii. Vino lângă mine să te pup, îi spunea tovarăşului; chiar s-a aplecat peste masă şi i-a tras un ţocăit zgomotos pe frunte, după care l-a îmbrăţişat, of of of. Te iubesc mă, eşti fratele meu – şi apoi, întorcându-se spre mine, ce, bărbaţii nu poate să se iubească? Eşti fratele meu mă, de-aia îţi spun că te iubesc fraiere, ce, eşti gay dacă spui unui bărbat că-l iubeşti? E proşti bă ăia care cred aşa, uite, eu în puşcărie am futut bulangii, dar tot nu-s gay; am futut că am fost şmecher, că dacă nu eram şmecher, mi-o luam în cur, vezi pumnul ăsta? Cu el am avut noroc – şi şi-a sărutat captivat pumnul.

A ţinut-o mult cu treaba aia – dar n-am luat-o ca un apropo, aici lumea face caterincă şi aruncă nade ca s-o muşti şi s-o dai pe faţă, să te încerce, cum zic ei – iar pe mine se mai întâmplă să mă încerce dacă sunt pe invers sau nu. În cârdurile narcisiste de băieţi din Centru îmi puteam face pierdută diferenţa, mă pierdeam fără efort între paţachine masculine cu blugi strâmţi, metrosexuali cu umerii adunaţi defensiv şi alte produse umane contrafăcute după originale din Vest – însă, în mediul agresiv de bărbaţi exclusivi din Ferentari, majoritatea se

prindea că ceva nu e în regulă cu sexualitatea mea.

Nu am muşcat, sunt destul de freak fără să mai precizez treaba aia; e suficient că am 40, sunt timid, neînsurat şi fără copii, ca să mă descalifice ca om. La fel ca şmecheria, homosexualitatea se tace şi se face; mulţi prind gustul pulii în puşcărie sau, pe bani, cu bulangii din Centru – dar nu se vorbeşte vreodată serios despre homosexualitate, doar se face multă caterincă pe subiect.

Prin urmare, doar râdeam la show-ul lui şi nu ziceam nimic, îl lăsam să se desfăşoare.

Aşa-i că ţi-e frică de mine? s-a întors la un moment dat spre masa mea, dar i-am răspuns că nu, de ce mi-ar fi; râdem, glumim, ne simţim bine – iar adevărul ăsta era, că nu mi-era frică de el, simţeam că mă simpatizează.

Păi să nu-ţi fie fratele meu, ce, ţi-am făcut ceva? Pumnul ăsta mare m-a scos la puşcărie, dar tot el m-a băgat – şi nu mai vreau acolo, m-am săturat, de la 15 ani tot între patru pereţii. Zi şi tu, nu-i mai bine aici, la o bere? Şi, când a zis asta, mi-a arătat, între degetul mare şi arătător, tatuajul ăla clasic de puşcăriaş, patru puncte şi unul în mijloc.

Am prins curaj – auzi, ce e mai bine să fii, şmecher sau smardoi? Şi, după ce am zis asta, unul din bagabonţi, care se uita la aparate şi trăgea cu urechea la discuţie, a început să râdă, ţi-a zis-o Alberto – dar nu s-a supărat şi mi-a răspuns că şmecher ca vărul lui Borcan, că-s alte vremuri acum, nu mai faci banul cu pumnul. Repet, simţeam căldură din partea lui şi că puteam să întind coarda, că toată agresivitatea aia era jucată. Mi-a dat şi cea mai concisă definiţie a şmecherului pe care am auzit-o, că şmecher e ăla cu bani în buzunar.

I-am zis că mă ocup cu muzica ţigănească şi a început să se laude cu vărul lui, care a aruncat 20.000 pe Salam – şmecher mare Borcan, face bani cu grămada, e la inima mea, că omul ăsta mă ţine la el în casă de când am ieşit de la suferinţă, înţelegi? E la inima mea. Ca să-mi demonstreze că era la inima lui şi-a dezgolit pectoralul stâng să-mi arate nişte nume tatuate, sunt toţi fraţii mei, doar Borcan e văr de aici.

Când m-am dus după bere, i-am luat şi lui una – dar le-am desfăcut la bar; ceea ce e greşit, fiindcă dacă faci o bere unui străin, desfaci berea în faţa lui. Cât am stat la masă cu el, nu s-a atins de berea aia.

Auzi, m-a întrebat, tu cât ai sta în puşcărie pentru un milion de euro? Să ştii că după ce stai banii ăia sunt toţi ai tăi, îţi faci viaţa cu ei cum vrei: de 40.000 îţi iei Touaregul, de 200.000 îţi faci casă după soare şi de restul trăieşti după pofta inimii. Câţi ani din viaţă ţi-ai da să stai la puşcărie? Eu m-am gândit, să ştii, mi-aş da patru ani din viaţă pentru banii ăştia; cum am făcut 14, mai fac încă patru, că nu mor: dup-aia ştiu că am viaţa asigurată, toate linie, nu mai trebuie să fac

nimic.

Apoi în bar au apărut ăia doi care pretindeau că sunt sub acoperire, beţi amândoi, şi-mi tot făceau semne să mă duc la masa lor, în cealaltă parte a barului, spre separeu. Era mai interesantă discuţia cu bagabontul şi le făceam semne că vin, dar să mai aştepte cinci minute – până când unul dintre ei s-a ridicat clătinându-se şi a venit la masa mea, hai sibiene, ai zis că vii.

Nu mai aveam ce face, omul era beat şi în mod clar nu se putea negocia cu el.

Alberto, i-am zis, el e sibian de-al meu şi mă duc să beau o bere cu el. Mai vorbim noi, ca n-au intrat zilele-n sac – şi Alberto mi-a bătut obrazul, ce curvă de om mai eşti şi tu, îţi laşi tovarăşul cu berea în faţă şi pleci cu alţii.

Tipii aştia şi încă doi proletari erau singurii din bar care se simţeau să-mi întoarcă berea pe care le-o făceam; când m-am dus la masa lor, mă aştepta deja un Ursus. Unul la 50 de ani, scund şi gras, cu un sacou foarte cadrilat, celălalt la 35-40, blond, bine făcut, cu nişte ochi cenuşii.

Mi-au zis să nu mă mai bag în seamă cu oameni ca ăsta, că e periculos – îţi ia banii şi te şi bate. Şi futut, şi cu banii luaţi, ha ha ha. Sfatul lor părintesc era nu te băga în seamă cu bagabonţii, nu eşti de-al locului, n-ai pe nimeni să sară pentru tine.

Sunt de patru ani în cartierul ăsta şi de doi vin aici la bar, am ripostat, şi nimeni nu s-a luat de mine.

Pentru că le faci beri, de-aia, îţi plăteşti intrarea aici. Cât timp o să le dai de băut o să te lase în pace. Dar să nu-ţi faci iluzii, te iau de fraier, mă priveau compătimitor, scrie pe tine fraier.

Apoi Alberto, care îmi tot bătea obrazul de la distanţă, a venit la masa noastră şi mi-a zis nu e frumos ce faci, îţi vinzi fratele – şi m-am simţit prost, că fusese cald cu mine.

Cine eşti mă să dai lecţii? s-a ridicat în picioare tipul mai tânăr, beat bine – şi Alberto, neaşteptat de calm, i-a zis nu te fute grija cine sunt, ţi-o cauţi prietene? Iar cel mai bătrân l-a tras jos pe colegul lui şi a comentat eşti de-al lui Borcan, respect, şmecher adevărat, nu făcătură ca restul.

Sunt sibieni de-ai mei Alberto, i-am repetat, lasă-mă în pace – şi până la urma a plecat bombănind, că lui nu-i plac perverşii, oamenii cu două feţe.

Tipii ăştia se erijau în protectori ai mei, dar nu mă deranja, şi de fiecare dată când ne întâlneam îmi pomeneau o fază când un lautar mă facuse de 30 de lei pe dedicaţii – sau când doi hoţi îmi băgaseră pe gât o braţară de tinichea contra unui pet de bere. Ei sunt cei care, când m-au cunoscut, m-au luat la

interogatoriu, în separeu, m-au descusut câteva ore bune, încercând să mă prindă că mint. Ăsta mai tânăr mi-a zis că a făcut şcoala la o unitate militară din Sibiu, în fine, că, pe timpul şcolii, a fost şoferul nu ştiu cărui colonel – şi îmi tot punea întrebări despre oraş; încerca să mă prindă cu minciuna – şi, mai încolo, mă tot pisa să-i spun pentru cine lucrez, pentru ai noştri sau pentru ruşi. Oricum, ce-l făcea plauzibil ca tip sub acoperire era că ştia o grămadă de lucruri, că România Liberă e a lui Adamescu, că Dumitru Tinu, fostul patron de la Adevărul, fusese asasinat, că la 1800 şi ceva a existat o mare schismă în Biserica Ortodoxă – pe scurt, ştia lucruri pe care oamenii de pe Ferentari nu le ştiu. Pe nici unul nu l-am convins din prima că sunt din Sibiu sau că mă ocup cu manele, fugi de aici, cine-ţi dă bani să te ocupi de o muzică de căcat? Se uitau sceptici la mine când le ziceam că am făcut Liceul Goga la secţia de umane, că am avut amici la liceul saşilor, Brukenthal. Doar la a doua întâlnire, când am venit cu un regizor care căuta subiecte în Ferentari, i-am convins; tipul tânăr mi-a zis că el şi colonelul mergeau des la Paloma – care Paloma, am întrebat, barul de striptease?

Gata tipule, a comentat celălalt, ne-ai convins că eşti din Sibiu – şi apoi au început amândoi să-mi dea sfaturi. Acuma, poate că nu erau ce pretindeau că sunt, în definitiv ce poliţist sub acoperire se deconspiră de la prima întâlnire? Mai plauzibil e că încercau să vadă în ce ape mă scald, jocurile dintre poliţie şi şmecheri sunt mai complicate decât par, cu deal-uri şi schimburi secrete, şi cineva din afară le putea tulbura apele. Sau poate că, pentru că aveau ceva şcoală, se plictiseau în jobul lor şi le plăcea să stea de vorbă cu un papă-lapte inofensiv, dar instruit. Nu ştiu, o grămadă de lucruri din Ferentari îmi scapă.

La jumătatea lui ianuarie am plecat acasă la ai mei, la ţară; aveam de predat un referat (12.000 de cuvinte) de care atârna nenorocita aia de bursă de doctorat – şi în plus simţeam că o iau razna cu alcoolul, ajunsesem să beau singur două sticle de vin. Acasă mi-e ruşine de ai mei să beau – şi stau şi câte o săptămână fără să pun gura pe alcool.

Acolo am stat două săptămâni, în care m-am atins minimal de alcool; a fost din ce în ce mai neplăcut, pentru că în satul meu din Făgăraş nu am prieteni, n-am unde ieşi – şi, ca atare, m-am trezit destul de repede că nu mai am ce diversiuni să interpun între mine şi obsesia aia care-mi mânca zilele de luni întregi. Pe lângă asta, mă plimbam dintr-o cameră într-alta şi mă uitam la maică-mea, care, de opt ani, e pe antidepresive şi se sedează cu televizorul – şi mi-a căşunat pe treaba asta, că a înţepenit în faţa televizorului.

Simţeam o nevoie imperioasă s-o studiez; am descoperit că nu mai iese la

bârfe în vecini şi, când vine soru-mea de la Sibiu şi ne strângem toată familia la masă, maică-mea mănâncă repede şi se cară la TV; sau, dacă decide totuşi să rămână pe scaun, nu se mai ceartă cu soru-mea – ceea ce e deja un simptom de deraiere, fiindcă de când le ştiu s-au certat mereu ca apucatele; acum stătea absentă pe scaun, înconjurată ca sfinţii de un halou psihotic de tăcere. Am stat şi am privit-o cu atenţie, mă mânca foarte tare s-o analizez, deodată asta devenise foarte important, vital pentru mine, să înţeleg ce se întâmplă în capul maică-mii – şi într-o noapte, când m-am pus pe băut singur, mi s-a năzărit că şi-a pierdut ancorele afective, întrucât şi eu (care o sun la două săptămâni), şi soru-mea (care are soţ şi copil nou), şi taică-meu (care are o amantă de 31) o ignorăm constant; încât, refuzată de cei apropiaţi, săraca s-a îmburuienit în faţa televizorului, unde se strică de cap pe tăcute. Ce mi-am mai zis: că acum deraierea e doar afectivă, răspunde OK la comenzi, dar în doi ani are să se ducă de tot cu capul şi o să ne facă, ca Buda, semne criptice de pe celălalt versant al conştiinţei.

Aşadar, brusc am devenit foarte empatic cu problema maică-mii, ceea ce, într-un sens, e frumos şi demn de respect, dar, într-alt sens, când vine aşa din senin şi te poartă frenetic pe deasupra apelor, e semn de raptus nevrotic – moment în care am început să analizez cât de tare mai depind afectiv de maică-mea. Deci ce mi-am zis: că, după ce m-a părăsit Ana, maică-mea a rămas singura legătură afectivă durabilă cu oamenii, atât timp cât în puşti sau tipi hetero nu mai aveam curaj să investesc afectiv, gayi îmi provocau în continuare scârbă şi o nouă conjuncţie favorabilă a astrelor în care să mă mai lipesc de o femeie-soldat era practic imposibilă – şi că, atunci când mămica mea o să moară, o să rămân blocat ca într-un borcan între pereţii reci ai conştiinţei. Blocaj pe care o să-l rezolv tot aşa, o să mă îndop cu antidepresive şi televizor, televizor şi antidepresive. Şi am început să mă gândesc foarte serios să-mi iau un câine şi s-o aduc pe maică-mea la Bucureşti, s-o scot din faţa televizorului şi să merg cu ea la un psihiatru ca lumea. De vreme ce eram practic condamnat să mă iubesc cu ea, era în interesul meu direct să fac chestii să-i prelungesc normalitatea psihică.

Pe tren, la întoarcere, a durut cel mai rău, n-am mai vorbit niciodată atâta cu Ana în cap, i-am analizat copilăria, relaţia cu părinţii, relaţiile cu iubiţii, nimic n-a scăpat capacităţilor mele analitice dezlănţuite, deodată ştiam ce ar trebui să facă să iasă din pasa proastă pe care o traversa, ce să facă cu serviciul, cum ar arăta viitorul ei luminos dacă s-ar ţine de sfaturile mele; gândeam febril, ca sub transă, şi, când am ajuns în Ferentari, am zis stop, ceva nu e în regulă,

hai să ne concentrăm pe altele. În seara asta vorbim cu prieteni pe facebook, citim presă pe net, ne bem berea şi aşteptăm să vină primăvara, să mai ieşim la aer.

De fapt, m-am întors la Bucureşti cu nervii vraişte şi cu un singur gând în cap, să treacă iarna, să vină odată primăvara – fiindcă primăvara saltă net calitatea vieţii şi îndulceşte micile suferinţele cotidiene. Chiar dacă simţul tactil rămâne deprivat, mai sunt încă patru simţuri la dispoziţie prin care să procuri puţină serotonină, alte patru pe care primăvara le activează intens: flori îmbătătoare pe care să le miroşi, lumină lină în care să-ţi scalzi privirea, ciripit voios de păsările cu care să-ţi răsfeţi auzul, suc acrişor de struguri verzi în care să-ţi înmoi limba. Hendrik, puştiul bavarez cu care împărţisem apartamentul din Ferentari înaintea lui Vasi, m-a întrebat o dată la ce simţ aş renunţa dacă aş fi pus în situaţia de a alege şi i-am răspuns foarte hotărât că la cel tactil, oricum e un simţ marginal – şi el m-a contrazis că n-ar renunţa nici mort la simţul tactil, fiindcă ar însemna să se priveze de mângâiere şi sex. Acum mă gândesc că avea dreptate, da, simţul tactil e al dracu de important, el te pune în intimitate cu oamenii, fără el ne uscăm ca maică-mea în borcanul conştiinţei.

Toată luna februarie şi jumătate din martie au fost urâte în bloc, un interval meteorologic identic şi compact, fiecare zi la fel cu cea de ieri şi de alaltăieri, cheală de zăpadă şi cu un cer foarte jos. Am băut cantităţi ilimitate de alcool, am ieşit seară de seară la Zeicani – unde, pe la jumătatea lui martie, m-am întâlnit din nou cu Alberto.

Câteva zile ninsese în duşmănie în toată ţara, cu viscole şi troiene, m-a terminat psihic. Dar în ziua aia frigul a început să se înmoaie, iar zăpada să dea semne că vrea să se topească. Seara era meci, Olanda-România, şi am zis hai să ne bucurăm de el la Zeicani, deşi nu mă interesează nici cât negru sub unghie fotbalul.

M-am aşezat la o masă aproape de televizor – de fapt nu a fost aşa, m-am aşezat la masa unui boschetar şi Alberto a zis hai la masa noastră, nu mai sta cu boschetarii.

Pai ce are, am zis.

Tu eşti băiat fin, râde lumea de tine dacă te vede cu boschetarii. Şi, nu te supăra că-ţi zic, râde şi când vede că dai ţigări la boschetari, ştii ce zice lumea? Uite fraierul, şi un boschetar îl face. Eşti băiat bun, dar nu mai da la boschetari ţigări, că te faci de râs. Nu ţine niciodată pachetul de ţigări pe masă, ţine-l în buzunar şi când îţi cere cineva zi că nu mai ai.

Păi cum să zic că nu mai am, dacă oamenii văd că scot ţigară după ţigară

din pachet? m-am îndoit.

Uite-aşa simplu: le zici NU AM – şi când a şuierat majusculele mi-a aruncat o privire fioroasă, care m-a îngheţat. Jură-te acum că nu le mai dai şi, dacă te juri, o să vezi că n-o să le mai dai, că eşti jurat.

Aveam chef de băut şi i-am zis că dau o bere; dar să fie Timişoreana, că el nu bea Ursus – însă până la bar am uitat şi m-am întors cu două Ursus; şi-a înghiţit frustrarea şi a zis că bun şi aşa. A desfăcut berea, a luat două gâturi strâmbându-se şi, când tovarăşul lui s-a întors de la bar cu o Timişoreana, a făcut schimb cu el.

Că s-a săturat să stea la frai-so Borcan, să n-aibă bani de o bere – şi de am bani, tot nu pot să mă îmbăt când vreau, că ăla are familie, copii mici şi nevastă-sa face scandal când mă vede beat. Data trecută îmi zisese că ăla e văru-so, în fine, tot pe acolo, în definitiv, definiţiile ostensive indică aceleaşi obiecte.

Că nu poate zice nimic, fiindcă e pe banii lui Borcan; nici nu poate să se angajeze nicăieri, că are cazier şi tre să mai treacă patru ani din opt ca să i se şteargă, încât să se poată angaja undeva ca agent de pază. E şi bolnav, are discopatie lombară şi nu poate ridica să se bage la un serviciu de-ăsta de amărâţi, să care cu spatele. Nu poate pleca nici p-afară, că nu mai are buletin de când i l-a furat la Gara de Nord. În concluzie – vai de steaua lui. Şi tot în concluzie – dacă nu pot să-l iau în spaţiu la mine să-şi facă buletin.

Am ridicat sprânceana la aşa tupeu, ne văzuserăm de două ori şi deja s-a înfipt la mine în spaţiu. M-a lăsat fără reacţie, nu ştiam cum s-o iau, naivitate, tupeu? – şi am pufnit în râs, la fel cum am făcut la o fază oarecum similară, cu un moş mieros şi cu ochi apoşi care mi s-a lăudat că în timpul comunismului fusese racolat de Securitate şi plimbat prin Maroc şi Irak, să asculte telefoanele muncitorilor români, în fine, tot aici în bar, după n rotocoale prudente, moşul (~60) şi-a făcut curaj şi mi-a zis că-i plac tipii – şi la sfârşit m-a întrebat dacă nu vreau să mă mut cu el şi taică-su în apartament: de ce să dau unui străin suta aia de euro pe chirie, şi-a lăudat marfa, când puteam să i-o dau lui şi să-l fut şi-n cur.

Păi de ce nu te ia frai-to, dacă tot zici ca e mare şmecher cu vilă?

Nu poate, nu i-au ieşit actele pe casă.

Fă-ţi pe casa părintească atunci – dar nu se putea nici asta, că taică-su vânduse casa şi plecase să facă bani în Danemarca. Deci să-l iau eu.

Nu pot, că stau cu chirie în Bucureşti şi buletinul meu e pe judeţul Sibiu. Atunci, să-l ia ai mei, că vorbeşte cu frai-so şi sare ăla cu suta de euro, nu o face pe gratis.

Nu merge omule, i-am zis direct, ai mei sunt pensionari cu bani şi o să

leşine când te văd, eşti fioros, scrie pe faţa ta puşcărie. E o chestie dubioasă la mijloc, fiindcă are cinci fraţi şi unul din ei ar putea să-l ia în spaţiu, dar nimeni nu vrea s-o facă, nu-mi dau seama care-i treaba cu el la faza asta. Din când în când se oprea din povestit şi mă întreba n-ai un milion de euro? şi apoi îşi arunca râsul spart, fioros, copiat după cel al lui Becali.

Apoi, dintr-una într-alta, după încă nişte beri, a ajuns să-mi spună că la puşcărie s-a futut cu bărbaţi, dar că a fost şmecher, doar a dat-o la fraieri şi lacheţi şi niciodată nu a luat-o, să moară familia lui şi ce are mai scump. Că acolo el a futut bărbaţi, nu-i e ruşine s-o recunoască. Şi tot pedala pe asta, că a futut în cur şi că, dacă i se pune pata, şi pe tovarăşul lui şi pe mine acolo la masă ne fute de ne sar capacele, şi pe urmă luăm şi o curvă – dacă-s în bani şi am eu plăcere.

Cu o sută luăm ceva fin, de calitate, şi dăm la pizdă amândoi pe săturate, să mor dacă te mint, şi pe tine, şi pe ea vă fac, pe rând sau tot odată. Povestea fără jenă de tovarăşul lui, ăla nu zicea nimic – doar stătea şi asculta. De obicei aşa se întâmplă, când ajung să vorbesc cu interlopi, unul se îmbată, trancăneşte şi mă îmboldeşte să beau/vorbesc, iar celălalt rămâne treaz şi ascultă.

Apoi tovarăşul lui a plecat şi a reluat şi mai insistent asalturile, nu puteam vorbi de ăsta frăţiorul meu, să ştii că mi-a plăcut să fut bărbaţi şi-mi place de tine că eşti sincer, nu o dai cotită, mi-ai zis în faţă că nu poţi să mă iei în spaţiu la ai tăi, că arăt a puşcăriaş.

Beat, mi se făcuse de sex şi i-am zis da frate, şi mie-mi plac băieţii – şi atunci a sărit să-l duc la mine, că mă fute cum vreau, că are patru bile-n pulă, i le-a băgat cineva în puşcărie. Începuse să mă ia de după gât, că i-am intrat la inimă, că nu-i pasă că-s bărbat, să moară familia lui. Îşi trăsese scaunul spre mine să facă contact cu coapsa mea, îmi punea mâna pe genunchi; se aplecase peste colţul mesei şi acum vorbea încet, conspirativ, că să nu-mi fie frică de el şi să am încredere, că nu o să-mi facă rău.

Sunt două reguli de bază în Ferentari – pe care le-am auzit repetate până la saţietate: prima e cam paranoică, să nu-ţi dai numele real şi mai ales să nu arăţi buletinul nimănui (de altfel, toţi se cunosc după porecle), iar a doua – să nu-ţi dai adresa exactă şi să nu bagi în casă oameni cunoscuţi la o bere. Prima regulă am cam ignorat-o, însă de a doua m-am ţinut.

Până în seara aia. Eram beat, n-am mai rezistat presiunilor şi am zis hai la mine, luăm un pet şi mai vedem ce facem.

Unde stai? s-a impacientat când am intrat pe stradă. Nu-mi zi că la ghetouri.

Ai înnebunit? Stau la apartamente, în partea cealaltă. Blocul meu are o perspectivă superbă, fiindcă e situat exact pe buză, e ultimul bloc de familişti al străzii şi în partea cealaltă începe estul sălbatic al blocurilor de garsoniere, unde au fost izolaţi drogaţii şi boschetarii – şi unde gunoaiele se aruncă pe geam, tencuiala e căzută şi cercevelele geamurilor plesnite. Lumea care stă acolo e chiar cea de la fundul sărăciei, trăieşte adunând fier vechi sau scormonind în tomberoane după peturi, zdrenţe şi sticle. Îmi aduc aminte de sfârşitul unui amărât de-ăsta; eram la chioşcul de zarzavaturi de lângă mine, televizorul minuscul din colţ rula pe ştiri şi mamaia care vindea mi-a făcut semn să tac; era o ştire cu un sărac care, împreună cu un tovarăş, a fost la furat de fier vechi în curtea Politehnicii. Fierul era îngropat în pământ şi a trebuit să sape – dar pământul s-a surpat peste el; când l-au dezgropat pompierii, omul era sufocat şi mort, cu pieptul strivit ca un şoarece. În dugheană, pe lângă mamaie, mai era o bătrână, ceva mătuşă, care stătea pe un scaun – şi amândouă ţâţâiau şi oftau, stătea aici în Zeuri şi a lăsat pe drumuri patru copii mici, că numai el aducea bani în casă.

Când iau taxiul nu spun niciodată de la început că stau pe strada asta, ci indic altă zonă – şi abia pe drum, după ce mă împrietenesc cu taximetristul, îi spun ţinta reală a călătoriei. Estetic vorbind, contrastul dintre cele două zone e splendid, fără cusur: într-o parte parcă un bombardament nuclear a distrus oraşul şi supravieţuitorii sălbăticiţi şi-au făcut culcuş acolo; în cealaltă, la 15 metri distanţă, şi-a făcut loc o civilizaţie stângace cu miros muncitoresc – vezi geamuri de termopan alb, interfoane, chiar aparate de aer condiţionat, plus o mulţime de plopi care ocupă spaţiul dintre blocuri.

Când ne-a văzut apărând, lui Vasi, colegul meu de apartament, i-a picat faţa. Le-am făcut cunoştinţă, Vasi (30+) a bâlbâit speriat ceva şi a dispărut la el în cameră – de unde n-a mai ieşit toată noaptea. Apartamentul în care stau e confort trei, nedecomandat; în sufragerie se varsă ca-ntr-o gaură neagră tot – dormitor, baie, holul spre bucătărie de la intrare. Vasi stă în dormitorul minuscul din fund, eu în sufragerie şi, prin forţa lucrurilor, mai iese din cameră, ba să se pişe, ba la bucătărie; la fel ca mine, se culcă pe la 3-4 noaptea. În noaptea aia nu a ieşit nici măcar până la budă, presupun că a făcut-o ca căprioara, în vreo sticlă din cameră.

Pe de o parte, Alberto arată într-adevăr fioros, cu voce răguşită şi groasă, o matahală care miroase a puşcărie, cu piramida nazală spartă ca foştii boxeri, tatuaj pe gât sau freză old school cu păr dat peste cap şi făcut cu ulei, ca mafioţii italieni; mă rog, poate asta nu e important, ci atitudinea de smardoi, de râs spart

care se poate converti impredictibil în furie.

Pe de altă parte, Vasi e mai fricos. Deşi stă cu mine de cinci luni în Ferentari, deşi visează să scrie scenarii sângeroase cu cocalari şi şmecheri, nu iese din casă şi nu se (mai) dă scos nici mort la o bere în cartier; nu contează că insist că fac cinste fiindcă berea e la jumate de preţ decât în cele mai ieftine crâşme din Centru. Ciudăţel Vasi. Deşi e mai cocalar el însuşi, dintr-o familie de muncitori din curul Moldovei, deşi îi place să facă pe cocoşul şi să dea talente în faţa gagicilor sau să-şi sublinieze originea sănătoasă – evită cât poate să intre în contact cu lumea din Ferentari şi moare de frica la bagabonţi.

Şi mie mi-e frică, dar mă scot prin inconştienţă, chiar Vasi a observat-o o dată, când ne-am nimerit în mijlocul unui conflict. Barul de la Zeicani, care e în formă de L, are două încăperi, una mare şi alta mai mică, unde intră două mese; deci un fel de separeu. Noi eram în separeu, la masă cu un hoţ semiboschetar pe care îl ştiam dinainte, un fost heroinoman de 40 de ani, care trăia furând chinezării de la tarabele din Piaţa Rahova. Un amărât deci, tratat de sus de clienţii barului, şi asta nu pentru că stătuse prin puşcării, ci fiindcă nu ţinea firma sus – mirosea a sărăcie şi ratare, fusese părăsit de nevastă şi pe deasupra bea până cădea sub masă, cum fac foştii drogaţi. În fine.

Omul ne-a povestit că în seara aia s-a luat de unul dintr-o gaşcă din bar, ăia au sărit la bătaie şi el a scos briceagul. Apoi au apărut oamenii patronului, care l-au dezînarmat şi i-au dat interdicţie, adică i-au luat brişca şi i-au zis să nu mai calce pe acolo. M-au dezînarmat, pufnea de necaz în răstimpuri, phoai ce mi-au făcut. Dar, ca omul beat, şi-a făcut ambiţie şi nu mai vroia să plece, insista să-şi termine berea, deşi băieţii de care se legase se tot plimbau pe acolo şi îi transmiteau prin terţe persoane (recte puştiul de 12 ani) să se care.

La masa noastră a apărut un drogat făcut bine, pe care tovarăşul nostru îl ştia – şi drogatul ne-a servit pe toţi cu napolitane vărsate, luate din alimentară. Zâmbea ca un copil topit de fericire şi, când dezînarmatul l-a întrebat dacă se bagă pentru el, ăla a clătinat speriat din cap că nu, într-un fel foarte comic şi feminin, şi apoi s-a întors în lumea lui, unde s-a apucat să facă un balet bizar pe manelele care se auzeau în difuzor, ca să scape de ăsta.

Apoi drogatul, tot baletând pe manele, s-a sustras discret din peisaj şi dezînarmatul, pufnind de ciudă că ce mi-au făcut frăţioare, s-a ridicat să-şi mai ia o bere – iar atunci Vasi a zis, panicat, eu plec; eu am insistat să mai rămânem de o bere să vedem cum se termină, dar Vasi – nu nu, eu plec, şi s-a ridicat foarte hotărât de la masă. Pe drum mi-a zis nu ai simţit pericolul? Ăla vroia să-i sfideze luându-şi încă o bere şi sigur avea să iasă un scandal din care riscam să ne-o furăm, că eram la masă cu el. Că îmi lipseşte instinctul de conservare, orice

om întreg la cap ar fi plecat de acolo, e un clopoţel interior care se declanşează la faze de astea. Aşa o fi, ce să zic – cert e că asta a fost ultima oară când am mai ieşit cu Vasi la crâşmă.

Dar să revin la povestea cu Alberto. Primul lucru pe care l-a observat a fost jegul – ce mizerie, s-a oripilat, cum poţi trăi aşa? Şi apoi vreo cinci minute a încercat să mă convingă să ne apucăm amândoi de curăţenie, că pe el îl mai pun femeile să facă curat prin vilă şi se pricepe.

Mi-a cerut să pun muzică, apoi ceva porno şi, beat, nu m-am mai gândit la situaţie şi am pus un porno intelectual cu shemale – pe care l-a găsit amuzant, că uite ce mai femei cu pulă, dar s-a plictisit repede şi a zis hai mai bine să punem muzică. Eu stăteam pe fotoliul din faţa calculatorului, el pe pat – şi mi-a zis să vin lângă el. M-a luat pe genunchi şi m-a pus să-i pipăi bicepsul, gros ca butucul, cu circumferinţa cât trei de-ale mele.

Pupă-mă, a zis. Şi eu am dat să-l pup pe obraz şi el a zis nu aşa bă, pe gură – ceea ce, chiar aşa beat cum eram, m-a lăsat cu gura căscată, că-şi bagă limba-n gură cu tipi. Vorbea încontinuu, dar acum nu-mi mai amintesc ce, că eram destul de beat. De fapt, nu am stat mult la poveşti, că ne-am dezbrăcat şi ne-am pus în pat.

A căutat un porno hetero pe calc, pe site-ul lui favorit, a căutat deci un porno cinstit – şi, cum ne uitam la filmul ăla, mi-a băgat mâna-n chiloţi, m-a prins de puţă şi a zis ce-ţi mai face cocoşelul? aşa, şmecher şi drăgăstos nevoie mare. Şi, după nici un minut, câţi bani câştigi?

Câştigam 2.200, dar am avut atâta minte să mint că 1.700.

Păi dă şi mie un milion de euro, ha ha. Şi apoi, să mă calmeze – să nu-ţi fie frică de mine, mi-ai intrat la inimă şi să fim ca fraţii, să ne ajutăm unul pe altul, că eu sunt amărât.

Că el o să tot vină la mine, să mai scape de frai-so, că s-a săturat de ăla, iar după mine moare. Mi-a mai zis că el nu s-a lăsat futut în puşcărie, dar că pentru mine ar face-o, fiindcă mă iubeşte – vrăjeală, începeam să mă obişnuiesc cu stilul lui lipicios.

L-am supt eu; ca toţi graşii, o avea mică – groasă, dar mică, fiindcă grăsimea îi mâncase jumătate din dimensiuni, pe scurt: o pulă dolofană; de altfel, mi-a şi zis aşa-i că-i mică? complexat de treaba asta, că deşi e plin de muşchi, uite, pula-i mică şi nici coaiele mai grozave. Pentru Ferentari, era vai de capul lui – n-avea bani, casă, femeie, copii şi nici măcar în chiloţi o pulă ca lumea: ce mai, nimic să te scoată ca om. Doar patru amărâte de bile sub prepuţ, toată valoarea lui; fuseseră opt, m-a lămurit mândru, dar fosta nevastă îl pusese

să-şi scoată patru, că-i făceau rană când o freca.

După ce am terminat cu sexul şi ne-am pus de culcare, m-a lăsat să-l ţin în braţe, ba chiar, la un moment dat, şi-a pus capul pe pieptul meu, părea să-i priască genul ăsta de atingere.

Era 6 dimineaţa. De surescitare, nu am reuşit să dorm decât vreo două ore, stăteam şi-l ţineam în braţe şi mi se părea neverosimil că tipul ăsta aşa de fioros poate să aibă vreo treabă cu băieţii, că poate să doarmă la pielea goală cu mine – şi de bucurie mi s-a sculat beton; erecţiile mele sunt complete doar în contexte de securitate extremă, sub plapumă şi cu lumina stinsă.

La 10 ne-am ridicat din pat; de fapt, pe la 9 m-am trezit cu aceeaşi surescitare şi îl tot strângeam în braţe, îl pipăiam să mă conving că e în continuare acolo, pătrat şi indubitabil.

Oricum, mă aşteptam ca în mahmureala de după să fie distant, iritat şi ursuz, să mă mârâie când pun mâna pe el. Dar n-a fost aşa, după ce s-a trezit mi-a zis pupă-mă, la fel de cald şi de lipicios; îmi zicea viaţa mea, te iubesc viaţa mea, nu pot fără tine, că ai vorbă dulce. Ia zi, mă iubeşti? mă întreba şmechereşte, şi eu îi răspundeam ia un pic acolo.

De fapt, pe mahmureală, eu devenisem sceptic şi panicat. Era drăguţ ce zicea el pe acolo, dar nu puteam să-l cred, practic ne ştiam abia de o noapte. Am observat asta, în lumea lui, oamenii îşi declară foarte repede afecţiunea şi mor după cuvinte mari, definitive, fac foarte multă demagogie; or, dacă cineva pedalează foarte mult pe ceva înseamnă mai repede invers, că are o problemă în zona aia: dacă, de exemplu, îţi tot repetă sunt cinstit, poţi să ai încredere în mine, fratele tău n-a trădat niciodată pe nimeni – mai repede urmăreşte să te facă. Chestiile astea se numesc lubrifianţi sociali: pe moment, probabil şi el crede ce zice, că nu e ticălos ca alţii – dar, pe termen lung, o să vrea să te facă.

Prin urmare, în pofida lubrifiantului, panica creştea. Mi-era frică să nu mă fure, deşi îmi repetase toată noaptea că pot să am încredere în el, că i-am intrat la inimă etc. De obicei, când mă trezesc fac un duş; nu l-am făcut şi cafeaua am făcut-o pe fugă, făcând ture din bucătărie la baie, ca să am motiv să trec prin cameră să văd să nu ia ceva. Dar stătea cuminte pe pat, butona telecomada de la TV; iar la cafea – că el nu mai pleacă de aici, îmi place de mor cu tine viaţa mea, nu mai pot să mă despart de tine. Hai lângă mine, hai pupă-mă.

Şi, după ce m-am dus lângă el, i-am zis uite care-i treaba, în general, eu n-am încredere în oameni, iar pe tine te cunosc practic abia de ieri, habar n-am cine eşti.

O să vezi, sunt băiat bun şi pe tine te iubesc, pupa-ţi-aş coaiele tale alea

mari, nu mi-e ruşine că-mi place şi bărbaţii, nevastă-mea te-aş face, că ai talent şi vorbă dulce. Şi, pentru că mă uitam câş la el, ca la o lămâie acră, a dat-o mai concret, nu fur de la oamenii cu care mă fut, ce aş avea de câştigat? Şi acuma serios, ce ai tu în casă la tine? Un amărât de calculator şi un TV; ies mai câştigat să fiu cinstit cu tine. Tu eşti om sincer şi cu tine pot să mă ajut altfel. Eu ştiu doar să dau cu pumnul, pe tine te duce capul şi faci bani, mă poţi ajuta şi pe mine… Uite, ţi-o zic pe faţă: nu poţi să-mi dai şi mie nişte bani? Nu că fac profit pe tine, dar înţelege-mă şi pe mine, stau pe banii lui frai-mio şi ăla e chitros rău, de-abia îmi dă bani de ţigări. N-am şi eu bani de o bere, tre să cer de la oameni din bar. Şi oamenii îţi dă o dată, îţi dă de două ori, dar a treia oară zice fugi de aici.

De cât ai nevoie, am întrebat.

Dă şi tu 50 de lei.

Nu găseam portofelul, nu era în geacă, în blugi, nicăieri. Nu găsesc portofelul, ce dracu am făcut cu el? am murmurat.

E pe măsuţa de la calculator, mi-a zis cu atenţia aia rece de hoţ care cartografiază din reflex punctele fierbinţi dintr-o cameră, calculator, TV plat, portofel, bani ţinuţi pe card.

Vin deseară pe la tine? a întrebat după ce i-am dat banii, nu pot dacă nu te văd iubirea mea. Şi iarăşi mi s-a făcut frică, jucam pe un teritoriu impredictibil, care se putea lăsa cu picioare rupte – şi atunci i-am zis păi uite care-i treaba. Ai văzut că Vasi nu şi-a scos nasul de la el din cameră, ţi-e clar că e speriat. Dar nu e numai asta – eu am o înţelegere cu Vasi. Vezi şi tu că apartamentul ăsta e mic şi nedecomandat. Băiatul ăsta are gagică, dar i-am impus să nu o aducă mai mult de două ori pe săptămână. Asta e regula la noi în casă, doar două zile pe săptămână, deci nici eu nu pot să te aduc mai des.

Şi jur, ăsta era adevărul. După ce Ana mi-a dat papucii, ajunsese să mă irite groaznic micuţa fericire casnică a lui Vasi, cum stătea toata ziua buză-n buză cu femeia, cum îi ducea micul dejun la pat; ce zic, mi se umplea gura de fiere să-i aud studenta cum, la interval de două minute, dă drumul unui clinchet auriu de râs din camera lui Vasi – ce dracu-i face, o gâdilă la lindic de râde aşa, pe pilot automat? Prin urmare, n-am mai rezistat şi am impus regula asta: bă Vasi, fata asta vine şi nu face o curăţenie ceva, doar îmi mănâncă mâncarea şi îmi ia spaţiul – fix aşa i-am zis, veninos şi meschin. Să vină pe aici, dar maxim de două ori pe săptămână: poate mai am o treabă pe cap, poate vreau să fac o labă la 3 după-amiaza. Vasi s-a conformat, fiindcă câştiga prost şi depindea oarecum de banii mei – şi în plus încercam să-l combin să-şi găsească ceva de lucru la bani rezonabili.

Ba nu, m-a contrazis Alberto, simţind subtextul real, poţi să ai încredere în mine, nu te fur şi nu te iau la bătaie, eşti fratele meu.

Nu e vorba de mine, am pasat problema, nu stau singur.

Trebuia să scap de el şi am pretins că am un serviciu unde trebuie să ajung la 12. Era doar pe jumătate minciună, aveam de gând să merg la ONG-ul ăla, deşi nu mai trecusem pe acolo de o lună.

Şi cum facem atunci să ne mai vedem viaţa mea?

Direct la Zeicani Alberto, că mobil n-ai să te sun.

Dar vezi ce zici, cum faci când ne vedem. Ce facem noi aici nici pământul să nu ştie, e treaba noastră. Că lumea-i mică şi atâta aşteaptă, să-ţi scoată vorbe. Dacă află frai-mio, mă dă nebunul afară din casă. Ne-am înţeles? Mergem pe burtă.

Afară, vremea începea să se dezmorţească, era fleaşcă şi de sub zăpada aia târzie începea să se vadă firul verde al ierbii.

Deci diseară la Zeicani, da? Şi acum nu mai vorbim de astea.

Am luat autobuzul amândoi. Era pace, era calm, plutea o stare de bine prin aerul liniştit al zilei. El a coborât la staţia următoare, la Zeicani, eu mi-am continuat drumul mai departe până la metrou, la Eroii Revoluţiei. Nici unul nu aveam bilete, dar who cares? Până la Eroii Revoluţiei, doar doi oameni şi-au compostat biletele (de fapt, şi-au folosit cardul, nu ştiu exact care e expresia pentru treaba asta). Era pace, era calm.

Pe metrou, în subteran, panicile s-au amplificat. Nu ştiam nimic despre tipul ăsta, pentru ce intrase în puşcărie (putea, la o adică, să fi tăiat pe cineva), dracu ştie, stătuse mai mult prin puşcării decât în libertate, trăise într-o lume crudă şi lunecoasă, cu care nu am avut vreodată contact de aproape. Fusese cald, e drept, ciudat de cald, dar avea o natură violentă şi toleranţă redusă la frustrare – mi-l aminteam din iarnă de la barbut. În plus, ştia unde stau, puteam să mă aştept să-i văd umbra ameninţătoare ieşind dintre blocuri, dinspre parcare, dă cumetre 200 de lei împrumut, că sunt fratele tău. Am fost om cu tine, n-am ţinut cont că eşti bulangiu, fii şi tu om cu mine. Deşi părea că se bucurase să se fută cu mine, asta, într-alt context, putea să nu însemne nimic. Prinsese puţin gustul pulii în puşcărie, dar nu era sigur că suficient încât să facă o pasiune din asta, probabil că se deprinsese cu pula, însă doar cât să nu-i fie scârbă şi să poată să-şi facă teatrul dezinvolt – iar palavrele despre dragoste fuseseră ca să mă îmbârlige, să mă facă să las garda jos. Dar cândva avea să întoarcă foaia şi treaba cu iubirea avea să devină armă de şantaj, eu am crezut ce ai zis tu, dar tu doar ai profitat. N-aveai de unde să ştii, poate avea să vină o oră

a scadenţei – aşa, o notă de plată. Nu-mi fusese frică de el pentru că el nu vrusese să-mi fie, dar într-o zi putea să întoarcă brusc foaia, s-o dea pe ameninţări. Faptul că-i plăcuse să se fută cu mine nu ar fi fost un impediment, oamenii ca el, chiar dacă le plac băieţii, sunt perfect schizofrenici, urăsc bulangiii la fel de de tare cum le place să-i fută sau să le sugă pula.

Am ajuns la birou – dar nici unul din oamenii de care mă simt apropiat (două gagici de fapt) nu erau prezenţi. Auzi, l-am întrebat pe şoferul de acolo, ce înseamnă să mergi pe burtă, ştii expresia asta?

Ce să însemne? Să-ţi ţii gura, să păstrezi secret. De ce întrebi?

Aşa. Am auzit la doi pe autobuz şi nu înţelegeam.

La ONG-ul rom nu făceam mare lucru, doar editam o carte împreună cu alţii de acolo, îmi ieşeau nişte bani extra din asta. Bossul nostru era un sociolog ţigan de 60 şi ceva, o minte diabolic de subtilă. Fusese primul care sesizase treaba asta imperceptibilă şi foarte evidentă în acelaşi timp, că şmecheria generează neîncredere şi că neîncrederea infiltrează orice nivel al societăţii, nu contează că e educat sau needucat, privat sau de stat, ţigănesc sau românesc – fiindcă politicieni, funcţionari, ONG-işti sau amărâţi, cu toţii ne înşelăm şi ne furăm căciula unul celuilalt, în goana disperată după bani; şi că orice intervenţie de aici trebuie pornită, din punctul ăsta de criză şi insecuritate – dându-le oamenilor un sentiment al stabilităţii şi utilităţii lor sociale, ca în România dinaintea crizei alimentare din anii ’80: don’t panic, de acum sunt bani pentru toţi.

Dar acum moşul era plecat în Canada, la fiică-sa. Ar fi trebuit să scriu vreo trei pagini, dar am fost incapabil să mă concentrez, aveam o nevoie teribilă să povestesc cuiva toată faza. L-am nimerit pe mess pe Andrei (~35), unul din prietenii mei de aici, din Bucureşti. E singurul meu prieten pe invers – şi tot aşa, cu dificultăţi să stea cu cineva; singura lui relaţie a fost cu un puşti aurolac de 17 ani, pe care l-a scos din aurolăceală şi l-a luat acasă; l-a spălat, ras şi futut, până când fostul aurolac s-a cuplat cu un pensionar american rezident în Spania care l-a luat la el – iar Andrei a rămas singur. Talentul lui Andrei e sexul pe bani, are o dexteritate uimitoare să agaţe golani fioroşi pe stradă, salut băiatu, nu dai o muie? pe tonul cel mai natural din lume, de parcă ar cere un foc; şi, dacă ăla pune botul, nici nu mai zice de bani. La fel ca mine, nu se poate fute cu gay, experienţele astea de ghetou îl traumatizează, chiar dacă nu o recunoaşte.

Mi-a zis că cel mai safe, dacă vreau să mă protejez, e să-l ţin la distanţă pe Alberto, I mean să-i dau întotdeauna bani când o fac – şi să nu-i dau de înţeles altceva. E igienic şi mai cinstit aşa, oricum relaţia cu el n-are viitor. Plus, a adăugat, dacă te miroase că te-ai aprins după el, te mănâncă de viu, cum era să

mă mănânce pe mine Marius. După ce se întremase, puştiul căpătase curaj şi îi cerea tot mai mulţi bani de buzunar – şi, când Andrei a început să zică pas, i-a dat de două ori spargere în apartament: o dată singur, a doua oară cu nişte fraţi aurolaci.

Marius era mărunţel şi naiv, dar tot m-a furat, că asta a învăţat în stradă; ăsta al tău e direct periculos, şmecherit în puşcărie. Şniţel te face dacă nu-i convine ceva. Ţine-l la distanţă, ascultă-mă ce-ţi zic, dă o notă de profesional la treaba asta, să nu aibă ce-ţi reproşa pe urmă. Oricum, o să mai vină la tine, e falit şi are nevoie de bani. Nu-i da speranţe, nu-i promite nimic, rişti să ţi-o furi urât dacă nu te ţii de cuvânt.

Nu am încredere în capacitatea mea de a lua decizii şi atunci îi pun pe alţii să decidă pentru mine, e mai comod… Apoi, Andrei nu a mai putut vorbi şi am rămas singur – iar panica era tot acolo, mai puternică, îmi usca gura şi mă făcea să tremur. Că – m-am gândit – cel mai bine e să scap de el, să ieşim la crâşma de la Zeicani şi să continui un timp să-i fac beri, dar să nu mă mai fut cu el, s-o las dracului şi să-mi bag minţile-n cap. Şi apoi, ce puteam să fac pentru el? Nu reuşeam să mă descurc pe mine, dar să descurc pe altcineva? Avea cinci clase şi cazier, deci un job de agent de pază nu mergea, nu se putea, plus că zicea că are discopatie lombară, deci ce căcat de job aş fi putut eu să-i găsesc în condiţiile astea? Ce viitor putea avea o relaţie cu el? Era trăit între puşcăriaşi şi interlopi, specialitatea lui era să fraierească oamenii, să-i bage pe alţii în belea ca să se scape el; pe mine, la cât de fraier eram, avea să mă mănânce cu pene cu tot.

Clar, nu am mai ieşit seara la Zeicani, mi s-a făcut frică.

A doua zi am plecat la Iaşi, la un workshop cu şcoala. Am stat două zile acolo, pe o vreme de tot rahatul, îngheţată şi cu un vânt foarte tăios, de iarnă. Dar, când m-am urcat pe trenul de întoarcere, era primăvară în toată regula – încât m-am aşezat singur pe o banchetă din tren, să savurez vremea şi să mă pot gândi la ale mele; stătusem doar în colectivităţi în intervalul ăsta şi vroiam să mă limpezesc. Şi, cum mă uitam pe geam la cerul albastru şi peticele verzi de iarbă, mi-am dat seama, uşurat, că de ceva timp nu mă mai gândesc la Ana, că gata, s-a dezlipit de acolo şi nu-mi mai zornăie în cap. Altele îmi ocupau mintea acum.

Mă băgam într-o treabă riscantă – dar, în definitiv, înainte de Ana, când fusese mai sigură viaţa mea? În liceu, când m-am trezit în cea mai mare belea a vieţii mele, îndrăgostit de un puşti îngrozitor de mic? Ca profesor debutant, când stăteam în căminul liceului, limbam după elevii mei şi n-aveam după ce mă căca de foame? Când, spune când m-am simţit în siguranţă? Când am stat

un an jumate pe naşpa în Noua Zeelandă, într-un parc ruginit de rulote, şi mă crispam la orice uniformă de poliţist? Când? La 30+, când m-am îndrăgostit de un băiat însurat – dar de 16 ani? Fii serios frate. Şi oricum, pe termen scurt, nu prea avea ce să-mi facă Alberto, decât să-mi ia un calculator vechi de şase ani şi un TV nou de 800 de lei pe care mi l-am cumpărat la insistenţele maică-mii, când a venit la Bucureşti. Vreo mie de lei în total; erau bani, dar în nici un caz o avere. În plus – cât timp, în capul lui, avantajele obţinute dintr-o relaţie cu mine aveau să fie mai mari decât banii pe tâlhărie, n-avea să-mi facă nimic. Şi, la o adică, dacă avea să se îngroaşe gluma, puteam să mă car din Ferentari, doar Bucureştiul e mare. Pe scurt, pe fruntea lui scria puşcărie, pe a mea insecuritate, şi gata povestea.

Era 10 fără un sfert când am ajuns în oraş – şi 10.30 când am pus piciorul în Ferentari. Seara era caldă, învăluitoare, şi nu m-am putut abţine să nu mă opresc la Zeicani. De regulă, crâşmele de pe Ferentari se închid pe la 10, dar mă bazam că e sâmbătă şi o să-l ţină deschis până la 11.

Am aruncat o geană în curte, în magazie întuneric beznă – dar rumoare, animaţie; o pană de curent, atât. Mi-am luat o bere şi m-am dus orbecăind spre o masă liberă din bar; doar câteva raze din stradă pătrundeau chinuit înăuntru. Mi-am ascuţit auzul şi vederea; dar Alberto nu era acolo, nici una din siluete nu-i semăna, iar din separeu nu se auzea nici o voce care să aducă cu a lui.

Mi-am băut berea şi m-am cărat acasă. De pe scări, de la etajul doi, am ciulit nasul şi am simţit că Vasi gătea ceva. Pentru că pune condimente arăbeşti şi alte şmecherii, mâncărurile lui miros altfel, se individualizează fără efort între prăjelile de aici.

Touaregul

A doua zi, duminică, m-am înfipt la o oră rezonabilă în bar, pe la 7 seara. Problema e că nu prea mai aveam bani, doar vreo 35 de lei. Era şi el înăuntru, m-a îmbrăţişat şi m-a pupat pe obraji, frate-miu de patru zile te aştept, nu mai pot frate-miu. Nu se ferea să se expună cu mine, să facă display de afecţiune – însă săracii şi boschetarii mai fac asta, îmi arată în public un exces de afecţiune, mă pupă, mă iau de după cap, e un fel de a-şi creşte acţiunile în ochii celorlalţi sau de a întări artificial o legătură, de a forţa apropierea de un ciudat cu bani. Nu altfel face Florică, chelnerul de la Boieru.

M-am aşezat la o masă de la intrare, dar m-a luat de acolo şi m-a pus la una de lângă aparate. Era îmbrăcat cu un tricou alb cu dungi negre subţiri şi nişte pantaloni negri de trening de bumbac. Cald nu era, lumea era la geacă – m-a lămurit că practic fugise de acasă: să ne cărăm repede, că vine Borcan să mă ia; bretele şi şpilhozeni îi mai lipseau ştrengarului.

Păi ce are cu tine?

Mă-mbăt şi bag bani la aparate, fac prostii. Dă cinci lei, mi-a poruncit, vreau să bag – aşa, nestăpânit, fără ruşine de lumea de acolo. N-aveam decât de zece, hai, dă-i încoace.

Nu ţi-i dau, că oricum îi pierzi, iau nişte bere şi-ţi dau restul de cinci.

Cât a jucat la aparate s-a aşezat lângă mine Malik. Malik e un moş de 60 de ani, complet corodat psihic de alcool, vorbeşte ca televizorul şi exclusiv căcaturi, ce bani a făcut din bişniţă chiar după ’90, cum a cunoscut-o pe Andreea Esca de la PRO când lucra ca manipulant, cum a spart o sută de lei pe o curvă în parcarea de la Miercurea Sibiului, de n-a mai avut bani să ajungă la cumnatul din Sebeş – în fine, nu se poate alege nimic din poveştile lui; dar îmi convine, că atunci când vin la bar şi nu e nici o figură familiară, Malik îmi face conversaţie; şi, dacă îi dau de înţeles că nu am chef de el, se cară. Mă rog, mă face de o ţigară, întotdeauna una, nu cere niciodată mai mult. E un finuţ Malik, nu respiră agresivitatea celor de acolo, îi place să facă pe domnul, vorbeşte protocolar, cu daţi-mi voie domnul Adi, dacă-mi permiteţi – spune anecdote, dar nu foloseşte ever cuvinte cu p şi f, ci eufemisme complicate. E turc din fosta insulă Ada Kaleh, a stat câţiva ani şi prin Turcia, are copii în Germania (deşi nu e sigur, ce copil îşi lasă tatăl în aşa sărăcie?).

Ce ma-mai ştii de Hendrik? m-a întrebat. Pentru cinci luni, am împărţit chiria din Ferentari cu un puşti de 22 de ani din Bavaria, venit cu bursă Erasmus – iar Malik s-a lipit intens de el. Când se întâlneau erau ca două rândunele căutându-şi în pene pe o sârmă de telegraf: Malik îi făcea capul pătrat cu căcaturile lui, domnişoara din parcare, doamna Esca de la PRO TV, fiul Bairac din Germania etc., iar Hendrik, neamţ politicos, îl asculta şi-i punea înapoi întrebări drăguţe – care-l ambalau şi mai tare pe Malik; la sfârşit, după dialogul ăla complet idiot, plecau amândoi mulţumiţi. După ce Hendrik s-a-ntors în Bavaria, Malik mă întreba non-stop, bâlbâindu-se şi clipind des, ce-ce ma-mai face Hendrik? Extraordinar băiat.

Se pregăteşte de licenţă, să ştii că a întrebat de tine. De fapt, nu a întrebat de nimeni, dar ce mai contează, dacă poţi să faci o bucurie cuiva şi e gratis, fă-o fără ezitare.

Şi ce-ce a zis?

Că eşti cel mai tare tip de pe Ferentari pe care l-a cunoscut.

Din păcate, ca toţi boschetarii, Malik fabulează enorm, fiindcă din lumea reală nu mai are ce demnitate să-şi ia. E şi el unul din boschetarii locului, care trăieşte sugând paharele de la mese; până în iarnă a avut statut privilegiat, în sensul că patronul îl lăsa să doarmă înăuntru. Am descoperit-o singur, la începutul iernii, când am văzut într-un colţ al separeului nişte sacouri pe care le-am recunoscut ca fiind ale lui – şi, într-o dimineaţă, o gioarsă de plapumă, cu câlţii ieşind pe la colţuri. Dar, cu toate astea, era îngrijit, nu mirosea niciodată – dracu ştie cine-i spăla hainele, că mi-era jenă să întreb, mă făceam că nu ştiu că e boschetar. Apoi, pe la jumătatea iernii, prin ianuarie, patronul nu l-a mai lăsat să doarmă în bar şi Malik s-a trezit în stradă. Mi-era ruşine să-l întreb unde doarme, dar un muncitor m-a lămurit că în scările de bloc din Zeuri, care n-au interfoane – sau că îl mai ia el acasă; când îl întâlneam, în faţa barului, îi dădeam o ţigară fără să-mi ceară. În câteva săptămâni s-a boschetărit complet, căpătase culoarea celorlalţi fraţi boschetari, ba chiar într-o zi mai caldă l-am văzut dormind pe trotuarul din faţa barului. Mi-a rupt inima.

Îl vedeam cum tot încearcă să se furişeze în bar – dar javra aia de copil care pierdea vremea holbându-se la aparate îl dădea afară, ieşi afară boschetare, nu vezi că puţi? Şi Malik bombănea ceva demn şi neinteligibil, dar nu putea face faţă javrei, pleacă boschetare, vrei să-l chem pe patron?

Pe la începutul lui martie însă, patronul a început din nou să-l lase în bar, la presiunea clienţilor, care-l simpatizau mai mult decât pe ceilalţi boschetari – dar nu şi să mai doarmă acolo, doar să lingă pahare şi să facă curat.

Aşadar, la ora aia, Malik avea din nou voie să-şi facă veacul prin bar şi, în virtutea vechii noastre prietenii, s-a aşezat la masa mea, dacă tot m-a văzut singur. Alberto înjura şi pocnea la păcănele, eu fumam, Malik mă întreba de Hendrik, mi-minunat băiat. Necazul a fost că, urmare a aceleiaşi vechi prietenii, mi-a cerut o ţigară – moment în care Alberto a sărit ca tigrul de pe scaunul de bar din faţa aparatului şi a început să urle nu-i da nici o ţigară, dă-l în morţii mă-sii de boschetar.

Alberto, Malik e prietenul meu.

Nu discut, nu-i dai nimic, a ţipat ca apucat. Şi, pentru că faza nu se tranşa cum vroia el, şi-a crăcănat picioarele în faţa moşului, pleacă-n pula mea de boschetar jegos, ai auzit? Acum te cari, că-ţi dau una de rămâi lat – şi Malik s-a cărat. Mi-era ruşine pentru Alberto – dar când m-am uitat în jur mi-am dat seama ca n-are de ce să-mi fie, oamenii îşi beau liniştiţi berea. Tot timpul se iscă conflicte de-astea la bar, cineva urlă şi sare la bătaie – dar n-am văzut niciodată să se lase cu pumni. Ameninţările se tranşează verbal, nimeni nu vrea să-şi fută relaţia cu patronul barului – ca să se bată, oamenii ies în stradă.

După ce Malik s-a cărat, s-a liniştit brusc, părea că furia lui nu fusese pe bune, ci doar o umflare de muşchi.

Ai jurat că nu mai dai ţigări la alţii, vezi? Nu ştii să te ţii de jurământ. Aiurea eşti. În fapt, ce îl enervase, realizez acum, e că ăla atentase, cum zic ăştia prin ONG-uri, la resursa lui. El se futuse cu mine, muncise pentru resursa lui, Malik nu avea nici un drept asupra mea. Ca să fie sigur că nu se mai aşază nici un parazit la masă, a chemat un amic care stătea la masa de vizavi, vino-ncoa, şi l-a aşezat pe ăla pe locul unde stătuse Malik.

Ţi-ai găsit sponsor? l-a întrebat bărbatul, trăgând cu ochiul.

Apoi s-a pus din nou la aparate şi tovarăşul lui a început să-mi vorbească despre familiile din zonă, cât de tare e unul şi altul, şi mai ales Borcan, care-i face în bani pe toţi. Nu puteam fi atent la ce-mi spune, aveam senzaţia că m-a discreditat ieşirea lui Alberto, că m-am descurcat prost cu situaţia şi pic de fraierul barului. Nu că oamenii de acolo m-ar considera altceva, doar că mă ajută distanţa pe care o pun între mine şi ei, iar faptul că-i dădusem bani şi că-l lăsasem să ţipe la Malik arăta o intimitate nefirească între mine şi fostul puşcăriaş.

Dar Alberto era fericit şi în vervă; după ce a făcut praf banii la aparate a început, cu tovarăşul lui, să danseze prin bar, făcându-se că-i dă ăluia palme peste cur, ca unei gagici. Apoi, răsuflând greu, s-a aşezat la masă, trăgând scaunul pe care stătuse amicul. Ce dor mi-a fost fratele meu de tine, în fiecare zi

am venit aici la bar, doar, doar te-oi vedea, unde ai stat atâta? etc.

I-am zis că nu am decât 25 de lei, toţi banii mei până-mi intră salariul, şi i-a căzut faţa.

Dar, ca să vezi cât ţine fratele tău la tine, vin şi aşa fără bani, a conchis. De o bere, nişte ţigări măcar ai? Că n-am un ban fratele meu, am fugit de acasă şi dacă mai stăm mult, vine Borcan să mă ia. Hai să ne distrăm şi noi.

Când am ieşit din bar era noapte. Am luat două peturi de la supermarket şi, când am traversat strada de lângă, aia care dă pe Prelungire, a zis pe strada asta stă Borcan; vezi, nu mă feresc de tine. Pe strada aia sunt doar case scunde de amărâţi şi o singură casă de şmecher, un vapor pe două nivele. Aia trebuie că era casa lui Borcan.

Când am ajuns, Vasi gătea – a îngheţat când l-a văzut, abia a îngăimat un salut. Deşi avea o tigaie pe foc, a lasat-o baltă şi a dispărut la el în cameră, de unde s-a întors după cinci minute, îmbrăcat şi cu rucsăcelul în spate.

Eu plec să dorm la Andreea, a zis, vezi ce faci cu carnea aia de pe foc. Era prima dată când făcea treaba asta, niciodată nu mai dormise la aia, care stătea în cămin; cum ar veni: era lată.

Ce-i cu băiatul ăsta, ce nu-i convine? m-a întrebat Alberto după ce Vasi a plecat din casă.

Îi e frică de tine, ce să fie? i-am zis fericit, se cară la gagică-sa.

Şi chiar, la ora aia, nu-mi mai păsa de angoasele căcăcioase ale lui Vasi. Problema cu Vasi era că stătea 24 din 24 în casă, ducea o viaţă 100% casnică, de nevastă de şofer pe TIR: gătea, freca facebook-ul, mai traducea ceva să-şi facă banul amărât.

Plecarea lui crease deodată intimitate, parcă şi spaţiul se lărgise. Ce mai, merita să dai o bere pentru plecarea asta; dimineaţă, Alberto n-avea decât să plece cu televizorul în braţe – până acolo mai erau zece ore şi oricum era puţin probabil s-o facă: o fi fost el hoţ, dar nu era atât de tâmpit s-o facă prosteşte, ca drogaţii în sevraj.

Am plecat la bucătărie, am învârtit visător în tocăniţă. După ce m-am întors am turnat bere. Alberto a dat pe gât trei sferturi din pahar, eu abia de mi-am muiat buzele. Băusem două beri în bar, dar în mod bizar n-aveam chef de băut, deşi la Iaşi băusem infinitezimal.

Hai, pune o muzică, fă şi tu nişte atmosferă. Era o seară fragilă şi casnică – şi vroiam să-i conserv fragilitatea; alcoolul accelerează nepermis de tare lucrurile, le face să se prăvale peste tine. I-am pus Salam, viaţa lui, întâi ascultarea lui favorită, una cu tata meu – dar n-avea chef de lente, vroia party music şi manele, bagă de dragoste ce vrei tu.

Mai dă-l şi-n pula mea pe colegul tău, ce-i fac, îi dau în cap? Nu-i dau, că m-am liniştit şi eu. Ce câştig dacă fur sau fac belea? Am mai multe de câştigat dacă stau cuminte. Fratele tău nu e pe interes, te are la inimă. Hai, pupă-mă. Uff, nu aşa pe obraz, pe gură, nimic nu ştii. Auzi, nu vrei să ne mutăm amândoi?

Cum să ne mutăm Alberto? am susurat amabil, masându-i ceafa groasă. Câştig 1.700, dacă dau chiria şi întreţinerea pentru amândoi, s-a dus mia. De unde bani de ţigări şi băut? Clar, nu vroia să mă fure, altceva urmărea, habar n-am, să-mi intre sub piele, să mă miroasă câţi bani am în realitate şi să caute breşe în sistem. Aşa cum eu nu pusesem botul la toate poveştile lui – de ce m-ar fi crezut el că fac bani din manele? Proprietarul apartamentului unde stăteam, un puşti de 20 şi ceva, mi-a râs în nas când i-am zis asta, nu vrei să-mi spui cu ce te ocupi de fapt.

Nu e bani, amărăciune mare, a suspinat, întinzându-se ca o pisică mare după mâna mea. Deşi se săruta şi punea mâna pe pulă, deşi accepta mângâierile – nu ştia să le întoarcă, vocabularul lui afectiv era, într-un sens, foarte sărac, ce învăţase în puşcărie şi din câteva relaţii cu femei. Sau poate asta era limita lui cu tipi – învăţase să-i sărute şi să-i fută, dar nu putea să-i mângâie.

Am lucrat ca parcagiu la Gară, ştii cât făceam? Şi suta pe zi. I-auzi, m-am dezumflat, ce mafiot de cinci stele mi-am tras, sabia ninja îi mai lipseşte – bine măcar că nu a prestat ca cerşetor.

Şi ştii de ce? a continuat încântat, îţi spun eu, fiindcă nimeni nu păzea maşinile ca mine. O dată unul cu Q7 şi-a uitat cheile în maşină. S-a întors disperat, că avea acte care valorau milioane. Mai că în genunchi s-a pus în faţa mea, să-mi pupe mâinile, nu alta – ce să fac fratele meu pentru tine? Mi-a dat o sută… Era bine la gară, şi gagică mi-am tras acolo; nu mă feresc de tine, era o aurolacă, săraca, ce mai ţinea la mine. Dar şi eu la ea, că n-o mai lăsam să tragă aurolac, decât, he he, o dată pe săptămână, că na, asta era plăcerea ei… Ce să-ţi spun şmechere, am gândit şi mai dezumflat, m-ai uluit. Vorbeşti de ea de parcă ţi-ai fi tras un X5.

Păi şi de ce nu te mai duci acolo Alberto?

Nu mai pot, că am împrumutat bani, 20.000 trebuie să dau. Mă beleşte ăia dacă mă vede.

Şi ce-ai făcut cu banii?

I-am pierdut la barbut.

Mi-am amintit că şi-a amanetat telefonul, prin urmare nu putea ţine un obiect de valoare la el – şi atunci mi-a picat fisa, că asta e problema lui nasoală; i-am zis direct eşti dependent de jocuri de noroc, asta ţi-a mâncat viaţa.

Aiurea eşti, s-a enervat. Tu nu eşti normal la cap că-ţi place bărbaţii. Eu că-s cu jocurile de noroc. Fiecare cu păcatul lui, înţelegi?

Pe tema asta refuza discuţia. Petreceam o seară fragilă şi casnică, alături de cel mai tare parcagiu de la Gara de Nord – şi ce sens avea să-i distrug fragilitatea? M-am dus la bucătărie, unde am terminat tocăniţa începută de Vasi.

Am mâncat şi după ce am terminat – nu vrei să fii nevasta mea? a grohăit cu burtoiul plin. Eu mor fără tine, ştii că te iubesc. Tu mă iubeşti?

Cu mare plăcere Alberto.

Hai, lasă caterinca. Zi şi tu că mă iubeşti, e simplu, te iu-besc, ai auzit? Două cuvinte, hai, că nu e greu.

Fii serios Alberto, nici la gagică-mea nu puteam să-i zic şi am stat trei ani cu ea, d-apoi ţie care te cunosc de două zile?

Păi vezi, de-aia te-a lăsat. O femeia n-o ţii numai cu pula, trebuie să-i zici şi de-astea cu te iubesc viaţa mea, nu merge altfel, că se amărăşte la inimă şi-ţi pleacă, cu copii te lasă dacă i se pune pata. Fii şi tu mai şmecher, te iubesc, vezi ce simplu e? – ce mai, o zicea un expert care, din 20 de ani activi sexual, 14 îi petrecuse printre bărbaţi.

Păi şi tu ai avut nevastă şi tot te-a lăsat, mi-am amintit.

M-a lăsat că n-aveam putere în buzunar, ce să stea cu mine. Vedea şi ea că stau pe ţigări şi mâncare de la frai-mio, nu-i treabă asta. O femeie trebuie s-o mai scoţi în oraş, să-i aduci banul în casă. Era hoaţă, vroia să plecăm în Spania, să facem şi noi un ban, dar cum să pleci fără buletin? Ce femeie stă lângă tine dacă n-ai o casă şi nu faci un ban? Că femeia nu-i proastă, stă şi judecă, ce bani aduce ăsta dacă-i fac copii?

Pe dulap aveam o cutie de table; auzi, a zis, nu jucăm o tablă? Dacă câştig, he he, te fut. Dacă câştigi, mă fuţi, stă fratele tău. Fără caterincă.

Juca mai bine ca mine şi mi-a luat trei linii consecutive. Apoi am avut noroc şi i-am tras un marţ şi aici au început problemele, dacă pui mâna pe o piesă, muţi, da? a ridicat tonul, că aşa e jocul. La puşcărie iei şi bătaie dacă faci d-astea. La următoarea îmi intra la fel de bine zarul şi-l simţeam cum fierbe, cum se enervează, dar îşi impunea să se stăpânească.

Nu-ţi place să pierzi, am constatat – şi el, zâmbind strâmb, nu, deloc. Până la urmă i-am luat doar linie şi a închis tablele, gata, nu mai joc, m-am plictisit.

Taie-mi unghiile de la picioare, vrei? a aruncat. Că eu nu pot să mi le tai, n-ajung de burtă. Hai, că tu-mi faci toate poftele dulceaţa mea.

Puteam să zic nu, hai, fugi de-aici, ce-s, sluga ta? – dar cum să distrugi pacea casnică, intimitatea fragilă, alături de cel mai tare parcagiu în viaţă de la Gara de Nord? Ştiam că nu e bine asta, să vadă că mă pun necondiţionat la

dispoziţia lui – dar nu mă puteam abţine.

Şi-a întins satisfăcut braţele, şi-a suflecat pantalonii, s-a întins pe pat. Avea picioarele umflate şi o ciupercă la unghii, de-aia îl dureau.

Borcan, îmi spunea în timp ce-i tăiam unghiile de la picioare, are un kil jumate de aur în casă şi două sute de mii de euro, dar nu ştie ce să facă cu ei, să-i bage într-o afacere, ca patronul de la Zeicani, c-ai văzut şi tu ce bine merge crâşma, tot timpul plin. Şi magazinul de lângă e tot al lui. Îi merge capul, că banul, dacă-l ţii, se duce, azi un gard la casă, mâine o nuntă, poimâine la Han pe lăutari. Pe pizdă a venit banii lu Borcan, pe pizdă s-a dus.

Cum adică?

Cum cum adică? Păi treaba aia, pe pizdă a venit, pe pizdă s-a dus. S-a strâmbat, a făcut o pauză. Ei, nu ştii, nimic nu ştii. Adică nevastă-sa, înţelegi, produce banul. Aia l-a despărţit de prima nevastă şi de copii, aia i-a făcut vilă. O duce capul, mare şmecheră. Se ţine cu oameni grei, ăia bagă bani în ea, ce să zic, şmecheria ei, bravo ei. Borcan doar cu pula, altceva nu face.

Înseamnă că o fute bine, am zis să zic ceva.

E dublu cât mine, dacă-l vezi, te sperii. Uite aşa o pulă are, zice şi-mi arată pe braţ vreo 20 de centimetri. Suna uşor dubios treaba asta – dar, mă rog, fiecare familie cu perversiunile ei.

Se termină petul, ştie că mai e unul în frigider, dar îi e ruşine să ceară. Se întinde, cască – auzi, nu facem şi noi ceva în seara asta? Ştii, eu nu pot să mă termin dacă nu fut.

Problema era că nu o mai făcusem de ani de zile. Cu puştiul nu făceam decât labă sau muie, iar la Ana prestam, prin forţa lucrurilor, eu – deşi gluma favorită era, frecându-mă furios cu fundul de pântecul ei, hai, fute-mă şi tu, de ce nu mă fuţi, nu e corect Ano.

Şi n-a mers, am sărit ca ars din pulă.

Aiurea eşti, a exclamat cu pula-n mână, trebuia să mai stai, doare numai la început, până intră.

Se duce la baie, se spală – apoi ne punem în pat şi ne uităm la porno pe TV.

Mamă ce ţâţe are bagaboanta, uf, mor, nu mai pot… Sau, i-auzi, nu mă fuţi tu? Dar dacă nu mă fuţi bine, să vezi ce-ţi dau. Ha ha. Asta era o caterincă din puşcărie, te frecai de unul la mişto şi îi ziceai hai, fute-mă, că nu mai pot. Dar dacă nu mă fuţi bine, să vezi ce-ţi dau, ha ha.

Hai, treci la aparate, revine. Îl sug până fac rană la gură – degeaba. El vrea porno, eu nu ştiu să fac porno decât beat. Vocabularul lui afectiv e rudimentar şi, în plus, stă cu un băiat în pat, iar cu băieţii şi curvele faci porno.

Băi Alberto, îi zic, hai s-o lăsăm baltă.

Cum vrei tu, iubita. Îmi e clar că se controlează, că se poartă frumos fiindcă îşi impune. Ne uităm la porno pe TV, se foieşte, ce dai să fac ceva ce n-am mai făcut la nimeni?

Păi n-am bani Alberto.

Nu contează, când o să ai.

Depinde ce.

O să vezi.

50.

Mmm, atâta valorează fratele tău, 50 de lei, mai pune şi tu, nu fi chitros.

O sută, mai mult nu pot, că rămân fără bani.

Se ridică, trece între picioarele mele, se apleacă şi începe să mă lingă expert pe burtă. O ia de sub coaste, face opturi, coboară uşor şi ia capul pulii în gură, sugându-l cu putere. Se opreşte, explică, vezi, aşa se face, frumos, finuţ, fără să zgârii. Prima dată când mi-ai supt-o ai făcut-o mai bine ca o femeie, în seara asta nu ştiu ce ai. O mai ia o dată, încearcă s-o înghită, dar îi vine să vomite.

Se duce la baie, îl aud cum se clăteşte în gura şi se spală. Cum mă mai duc acum la Borcan, se vaietă, ăla are copii, mănânc cu ei din aceeaşi farfurie.

Adoarme cu braţul sub capul meu şi abia după ce adoarme mi se scoală foarte tare, valul de recunoştinţă îmi aruncă flăcări în obraji şi jeturi de sânge în penis. Mă foiesc, îi trag braţul de sub cap, să nu-i amorţească, cu delicateţe in-fi-ni-tă, el se întoarce cu spatele la mine şi după cinci minute zice de ce nu m-ai futut, trebuia să mă fuţi.

Mă trezesc pe la 10, cu un singur gând în cap, că trebuie să scap de el până nu apare Vasi. Nu mă mai ţineau nervii pentru încă o zi şi Alberto avea chef să mai stea, hai să mai bem o bere; în frigider mai aştepta un pet, nedesfăcut, care-i rămăsese lipit de creier – şi, ca ursul la miere, nu s-ar mai fi dat plecat.

Nebunule, trebuie să mă duc la serviciu, nu pot să mă duc mirosind a băutură.

Aşa-i dragostea mea, nimeni nu-ţi dă bani degeaba, tu ştii mai bine.

A scos capul pe geam – n-ai şi tu o geacă ceva? Că e frig afară. Era cald şi soare, dar na, vroia să-şi scoată pârleala; aşa făcea şi puştiul de 16 – când nu aveam bani îşi agăţa privirea de vreun obiect din încăpere şi nu o mai dezgăţa până nu i-l dădeam. La prima vedere, e treaba aia exasperantă, să faci profit din orice poziţie – dar nu era numai asta: dacă ar fi făcut-o gratis ar fi însemnat să-şi recunoască implicarea, că venea la mine şi de plăcere, fiindcă nevastă-sa nu se

spurca la muie şi singura posibilitate să experimenteze treaba asta era s-o facă cu un bărbat. Pe scurt, în schema aia, banii spălau şi înnobilau chestia murdară de dedesubt.

Aveam o geacă de primăvară, dădusem 150 de lei pe ea, încearc-o pe asta. Dar abia de-l încăpea, plus că-i făcea nişte şolduri de cadână.

Atunci ţine hanoracul ăla de pe fotoliu, nu-l vrei? Ana îmi cumpărase cândva un hanorac de un roz ţipător, pe care-l mai purtam primăvara şi toamna.

Aiurea eşti, s-a încruntat, aia-i culoare de bulangii, râde lumea de mine. Altceva.

Aveam alt hanorac, dar fermoarul era stricat. L-a luat bombănind.

Păi când ne mai vedem, că mor după tine?

Când iau salariul Alberto, înainte n-are rost, ce facem, ieşim în bar şi ne uităm unul la altul?

Vin la tine dragostea mea, ţi-am zis, banii nu contează la mine.

Nu se poate Alberto, ţi-am zis, face Vasi scandal. În realitate, mi-era frică să-l bag mai des în casă, îl învăţam prost şi nu vroiam să ajungă să perceapă casa mea ca a doua lui casă.

Era o altă zi frumoasă, am scos capul pe geam să văd cât de cald e. Era cald, dar caldură înşelătoare, pe sub geacă transpirai, dacă o scoteai, te lua vântul şi răceai. Mai aveam zece lei, am mai scobit prin sertare după trei lei mărunţiş, să ajungă de un pachet de ţigări. Pentru mine exista soluţia de avarie, zece lei în căptuşeala unei geci – zece lei cu care puteam să merg în piaţă la Rahova să iau un pachet de ţigări de la bişniţari.

Am luat bicicleta, oricum aveam de gând să fac doar o plimbare cât să scap de el. I-am luat de la alimentară un pachet de Marlboro roşu lung. Alberto m-a aşteptat afară, nu a intrat cu mine – cred că din cauza pumnului de mărunţiş. Să plăteşti în monede de zece bani te descalifică, e treabă de boschetar să te duci cu mărunţiş. Am văzut cum unei amărâte i-a făcut vânzătoarea scandal când a venit cu pumnul de monede; alteia nu a vrut să i-l ia, ce vrei să fac cu el? Mie mi l-a luat fără să comenteze, fiindcă miros a bani, le fac vânzare.

I-am dat pachetul de ţigări, dar nu l-a desfăcut, mi-a întins ultimele două ţigări din pachetul lui vechi. Am plecat spre Piaţa Rahova şi iarăşi, pe drum, când serotoninele din creier au început să se retragă, în vidul creat şi-au făcut loc valurile de anxietate. Ce ştiam despre omul ăsta? Nu-l puteam crede că e pe invers, nu era, pur şi simplu nu era din filmul ăla, anumite lucruri se simt fără prea multe explicaţii, nu era şi basta. De la 15 ani trăise prin puşcării şi femei văzuse doar la TV, în reviste sau pe filmuleţele porno de pe mobile; pauzele în

care stătuse în libertate fuseseră, până la 30 de ani, minuscule, în rest se futuse şi atinsese doar bărbaţi – visând la femei, trăncănind despre femei cu ceilalţi deţinuţi, făcând laba cu gândul la femei. De asta era atât de dezinvolt în pat, de-aia se săruta, de-aia era receptiv la mângâieri.

Deşi, dacă stai să te gândeşti, e puţin trist. La 15 ani, creierul tău ştie deja ce vrea, fete sau băieţi; când începuse şi Alberto să se plictisească să o mai ia la labă şi era pe punctul să se arunce ca lupul în turma de femei, se trezise închis între bărbaţi: se sărutase prima dată cu bărbaţi, învăţase fututul cu bărbaţi, se mângâiase prima dată cu bărbaţi; iniţierile şi experienţele lui, până la 30 de ani, se consumaseră de fapt cu bărbaţi.

La Piaţa Rahova am dat peste un puşti la 17-18 ani care zicea că are ţigări. Nu mi-a plăcut, am ştiut din prima că nu e în regulă: cu ochelari de soare, dându-şi importanţă aşa. Ştiu genul, şmecheraş care învârte găinării şi se crede mare mafiot, plin de băşini, deşi n-are o chiflă-n stomac. L-am mirosit deci – dar, cu toate astea, m-a făcut.

Unde-s ţigările? să le văd.

Arată întâi tu banii, s-a înfoiat cu tupeu. Am parlamentat aşa vreo cinci minute şi, în loc să-i zic bărbăteşte du-te bă de aici, ce, am mutră de fraier? şi s-o iau din loc, i-am dat banii – iar puştiul a zis stai să mă duc să le iau de la băieţi. A dispărut vorbind la telefon, cu paşi lenţi, măsuraţi, plini de importanţă – şi eu m-am uitat ca prostul după el, ştiind că e ţeapă.

Aş fi putut să mă duc la birou, dar nu mă trăgea deloc inima s-o fac, dacă prinsesem două ore de somn şi aveam să dorm pe mine acolo.

Nu m-am întors pe bulevard, dacă mă întâlnesc cu el? Ce-i zic, de ce nu sunt la serviciu? O să mă ia – frate, tu m-ai minţit, de ce nu zici adevărul? Unde lucrezi tu, cu ce te ocupi de fapt? Păi atunci schimbăm foaia. Era vizibil labil afectiv, dispoziţiile lui se puteau converti într-un minut în opusul lor, iar mintea nu-l dădea în nici un caz afară din casă. Făcuse cinci clase, repetând trei, şi de acolo direct la facultate, cum zic şmecherii.

Acasă, Vasi era la calculator.

Auzi, m-a luat, fă-i vânt tipului ăstuia, nu vreau să-i mai văd mutra pe aici.

Nu vreau, am ridicat din umeri, îmi place de el.

Atunci, a zis cu ochii ţintă la calculator, dacă mai vine pe aici, să mă anunţi din timp, să mă car de acasă. Nu vreau să am de nici o culoare de a face cu el. Nu putea să facă pula mare, de două săptămâni îl combinasem la un job online pentru un portal internaţional de turism, unde traducea anunţuri în română – dar nici să joc în forţă nu se făcea, la o adică ar fi putut să se declare jignit şi să-şi ia

jucăriile, gata, îmi caut altă chirie.

Dar cu mine are treabă, Vasi, nu cu tine.

Nu ştiu, nu mă interesează. Gândeşte-te că într-o zi i se pune pata şi sare la tine şi începe să spargă prin apartament, eu ce fac atunci? Sau scoate cuţitul şi zice dă bă tot ce ai – şi pe urmă trece la mine; ce fac? Nu eşti singur aici.

Ce să spun. N-avea să facă asta Alberto, nu era un cretin handicapat – dar discuţia cu Vasi tot mi-a băgat morcovul. M-am pus la calculator şi vreo zece minute am stat aşa, cu screensaver-ul de la Windows în faţă, gândind intens.

Altceva urmărea Alberto – vroia să-l plac, se străduia vizibil o grămadă în direcţia asta, pentru care presta, la o adică, şi gratis. Fiindcă nu a mers să-l sug şi nici în cur nu a mers, mi-a luat-o el la muie şi m-a invitat să-l fut. Şi toate astea gratis. Nu altfel a procedat puştiul de lângă Bucureşti – la început s-a dat la mine şi a făcut-o gratis, cum ar veni sex promoţional, dar apoi, după ce m-am aprins, a început să-mi ceară bani.

Simplu, şmecheria e veche de când lumea, vroia să mă facă să mă îndrăgostesc de el. De ce să-mi bage el mâna în buzunar, când puteam s-o bag eu singur, după ce aveam să-mi prind urechile?

Abia asta ar fi trebuit să mă sperie; restul – că ar fi putut să-mi ia televizorul, s-o dea pe ameninţări din umbra blocului sau să-mi belească frumuseţe de coleg de apartament – erau frecţie. Puştiul de la ţară avusese milă şi nu făcuse profit sângeros, nu se jucase cu mintea mea de dependent, deşi era conştient de puterea pe care o avea asupra mea. Şi, când dragostea s-a transformat în boală şi a început să-mi întunece judecata, a continuat să-mi vorbească frumos. Era copil de la ţară, avea omenie, ştia că nu e bine să-ţi baţi joc de oameni, că ţi le întoarce Dumnezeu.

Dar câtă morală şi omenie putea să încapă într-un om crescut în puşcării nu mi-era clar deloc, eram complet în ceaţă la treaba asta.

Vinerea am trecut pe la birou şi o colegă mi-a împrumutat nişte bani, 400 de lei. La întoarcere m-am oprit la alimentara de la Zeicani, unde am făcut cumpărături de 50 de lei. Când am ieşit, l-am văzut pe Alberto – şi (probabil) pe frate-so – ieşind din crâşmă. Aş fi putut să-l strig, dar am zis poate mai bine nu, nu e indicat să intru în atenţia lui Borcan; ăla mergea ţanţoş în faţă, iar Alberto, ca un căţeluş, puţin în urma lui, la o juma de metru – deci nu minţea, Borcan chiar îl scoate dintre aparatele din bar, merge peste el şi îl descarcerează.

Aveam deci bani. O sută, mi-am făcut un calcul, puteam s-o toc cu Alberto, restul de 250 îmi trebuiau pentru Sibiu, unde se ţinea un congres al romilor – la care, prin iarnă, am apucat să zic ca fraierul că mă duc voluntar, că pot dormi la

soru-mea.

Toată ziua am stat ca pe ghimpi, aveam bani, ştiam sigur că o să ies, iar planul, în capul meu, era să ies să beau o bere cu Alberto şi să mă întorc frumos acasă, cum i-am promis lui Vasi; să-l văd, atât.

Seara, Vasi s-a apucat să gătească ceva, TV-ul era pornit, eu stăteam la calculator – o seară casnică de familie. Dar la 8 n-am mai rezistat şi m-am cărat la Zeicani, bă Vasi, mă duc să beau o bere.

Era acolo, învârtindu-se pe lângă aparate, frăţiorul meu, eram sigur că vii azi. Îi spusesem că sigur în cursul săptămânii iau salariul şi că o să apar atunci. Am lăsat-o aşa, că am luat salariul – ceea ce era aiurea, fiindcă dacă mirosea că am bani, nu se mai dădea dezlipit de lângă mine.

Am băut vreo trei beri pe repede înainte şi în timpul ăsta m-a tot ameţit de cap, că nu mai pot fără tine, trebuie s-o facem, că nu mai pot. Hai, că pentru tine fac ce-ţi doreşte inima, ţi-o iau iar la muie, ai văzut ce muie ştie să facă fratele tău.

Băi Alberto, i-am tăiat-o, nu pot să te iau la mine, tre să-l anunţ pe Vasi din timp dacă o fac, să aibă timp să-şi caute un loc unde să doarmă. Mi-a făcut scandal, am exagerat, a zis că dacă te mai aduc pe acolo când e el acasă, îşi caută altă chirie.

A oftat, a dus ochii spre cer şi, după 15 secunde – ştii, s-a aplecat spre mine, eu în puşcărie am supt pula, nu mă feresc de tine. Aveam 16 ani; la baie s-au pus cerc în jurul meu patru băieţi cât uşa – şi m-a lăchit frăţiorul meu, cu japca m-a luat şi m-a pus să le sug pula la toţi. Eram cel mai mic de acolo, ce puteam să fac? M-am dat pe lângă şmecheri şi mi-am făcut viaţa bună. M-am învăţat aşa, lache, că eram copil sărac şi trebuia să mă descurc şi eu. Dar nimic nu mi-a lipsit. Venea la mine băieţi cu ţigări, mâncare, băutură, că nimeni nu ştia să facă muie ca mine. Am avut viaţă bună, mai bună ca afară, că am fost copil amărât, patru fraţi crescuţi de mamaie, ce zic, foamete mare, ne trimitea duminică la biserică să luăm colivă, greu, iarna ne trimitea la culcare nemâncaţi. Greu fratele meu, greu rău, că m-am eliberat şi ce ruşine am mâncat nu vrei să ştii. N-am zis nimic de ce am făcut la suferinţă, am mers pe burtă – dar tot s-a spart şi a aflat tata; ce zic tata, toate neamurile a aflat, a ieşit băieţii din puşcărie şi toată lumea a ştiut ce prostii am făcut. Un an de zile n-am mâncat cu ei la masă, aveam măsuţa mea, cu farfuria şi lingura mea. Stăteam lângă nepoţii mei şi nu mă lăsa să pun mâna pe ei; să se atingă cineva de mine – Doamne fereşte. Un an de zile să nu te atingă cineva, ce ştii tu, la noi ruşine mai mare nu e. M-a dus la popă şi mănăstire, am băut agheasmă, câte n-am tras. După un an ne strânge tata pe toţi la masă de Paşti, mă pupă pe gură şi zice gata, de acum nu

mai eşti spurcat, eşti copilul meu – şi i-a pus pe toţi să mă pupe. M-a pus să mă jur cu popa şi lumânarea că nu mai fac câte zile oi avea treaba aia spurcată – dar, vezi? Pentru tine calc jurământul şi o fac iar, că-mi eşti drag de nu mai pot, aici în bar te-aş pupa.

Şi cum să nu te înmoi la aşa o mărturisire? Băi Alberto, ce să mai zic, m-ai lăsat fără cuvinte.

Lasă capu-n piept, se reculege, apoi îşi ridică privirea îndurerată, hai la tine frăţiorul meu, să vezi ce muie îţi fac de mă ţii minte toată viaţa. Mă trage spre el, dă să mă pupe pe gură, dar se răzgândeşte şi mă pupă zgomotos pe obraji – şi apoi sonor, către public, te pupă fratele tău că te iubeşte, dar nu e bulangiu, ce, numai bulangiii se pupă? Te pup că eşti fratele meu etc. etc.

Deci, după patru beri băute pe repede înainte, întrebarea legitimă care se pune e: cum să rezişti unui asemenea asalt concertat? că oameni suntem şi-o inimioară avem; aşa că până la urmă am cedat, hai s-o facem Alberto.

Era 12.30 când am ajuns acasă şi Vasi nu dormea, uşa de la camera lui era deschisă. Nu a rostit un cuvânt, un salut măcar, stătea cu ochii înfipţi în calculator. Am auzit doar când s-a ridicat şi a închis uşa.

În noaptea aia m-a futut, în picioare, pe la spate, şi fără prezervativ – şi chiar aşa beat am gândit Adrian nu e bine ce faci, deloc nu e bine ce faci.

Ne-am pus la somn, bă Alberto, i-am cerut, pune-te peste mine. Am zis-o deja, fetişul meu sunt graşii, iar schema asta e parte din film.

Ai înnebunit? Am 120 de kile, rup plămânul în tine. S-a pus peste mine, a stat aşa două minute şi după ce s-a dat jos – ei, cum a fost? Ia zi, parcă te-am călcat cu Touaregul lui frati-mio. Ha ha, fetiţa mea te fac, vin la tine şi te calc în fiecare zi.

Şi Vasi?

Lasă că-l călcăm şi pe el cu Touaregul, ha ha.

M-am trezit la 8, dar am lungit-o prin casă, încât a trebuit să iau taxiul – şi a venit cu mine la gară, practic când mi se lipea de degete mi-era foarte greu să mai scap de el, nu-l puteam scoate din casă dacă nu plecam undeva. Nu am plecat singur la Sibiu, ci cu o puştoaică (20+) de la job, dezgheţată şi fără fiţe. Mă aştepta pe peron şi deci a apucat să-l vadă; în tren a zis cam gras, dar frumuşel Albertino al tău – şi nu a încercat să mi-l scoată din cap, că tâlhar, că puşcăriaş, că vai de mine. Am stat trei zile la Sibiu; pentru că stăteam toată ziua nas în nas, i-am povestit tot ce ştiam despre Alberto – şi ea, cu mintea aia paradoxală de puştoaică măritată, mi-a spus copii nu poate să-ţi facă, ce să zic,

foarte frumos, zbenguiţi-vă în continuare ca delfinii, ai grijă doar să te fuţi cu prezervativ.

De la Sibiu am plecat, după o escală scurtă la Bucureşti, la Napoli, la o conferinţă. Am ajuns la 10 noaptea în Ferentari şi la 3.30 dimineaţa am luat taxiul, împreună cu o colegă. Eram complet falit, dar colega, draga de ea, a zis că-mi împrumută ea bani de Napoli – şi oricum mâncarea, transportul şi cazarea erau asigurate; dar tot am cheltuit, în patru zile, 50 de euro. A treia zi am avut un atac violent de febră, cu frisoane oribile. Eram în timpul unei conferinţe şi abia mă mai puteam ţine pe scaun, încât mi-am luat capul în mâini şi am început să somnolez. Cineva, de fapt puştoaica de la congresul din Sibiu, mi-a făcut rost de un Fervex şi am plecat la hotel – la mama dracului, la Gară-n Piaţa Garibaldi, am mers de am ameţit până să ajung, clătinându-mă. Nu am mâncat nimic toată ziua, doar am transpirat sub pătură şi m-am gândit că ar putea fi sindrom retroviral acut, episodul de debut al SIDA; ăla se futuse în puşcărie, se futuse cu aurolaca din Gară, plus probabil alte curve drogate de Ferentari: deci, dacă stăteai să te gândeşti, riscul era destul de mare. Başca bilele alea care îţi fac rană, başca hemoroizii mei; dacă el o avea, şansele să mi-o dea erau destul de mari. OK, era gras şi frumos, iar de la SIDA slăbeşti – dar la o adică putea fi unul din purtătorii sănătoşi ai bolii.

De la aeroport am plecat cu maşina unei rude a cuiva din grup, de fapt tipa care mi-a făcut lipeala zicea că are o rudă care locuieşte în Ferentari, chiar pe Alee, unde locuiam şi eu. Măi să fie, ce să caute acolo? Era o femeie la vreo 35 de ani, emancipată, cu discursul corect proromi, prohomosexualitate, făcând eforturi să arate că nu e o proastă, că e destupată şi în acord cu mersul occidental al lucrurilor. Ştia că sunt pe invers, neîndoielnic ruda ei îi spusese asta, că uite un doctorand pe invers stă şi el pe Ferentari. Zicea că s-a mutat pe Alee fiindcă, după Criză, au vândut apartamentul din Titan.

Şi soţul tău unde lucrează, am întrebat, şi femeia mi-a zis că în Ministerul de Interne – poliţist aşadar. Păi zi aşa femeie, m-am gândit, nu mă mai lua cu apartamente vândute, cu Criza şi alea, s-a mutat în interes de serviciu acolo. Altminteri, femeia, binevoitoare, mi-a zis că poate să-mi facă rost de un apartament identic cu al meu la o sută de euro – şi deştept eram s-o las aşa, să mă fac că-i cred discursul cu gay marriage, să valsăm amândoi pe idei de-astea inteligente şi totul să fie o feerie. Dar eram nevorbit şi surescitat şi am apucat să mă laud că am o relaţie cu un fost puşcăriaş; încât femeia, nevastă de poliţist, a dat brusc înapoi, la sfârşit nu mi-a dat măcar numărul de telefon, a zis doar că-l ia pe al meu de la ruda ei. Aia înseamnă să nu ştii să-ţi ţii gura, să te trezeşti trăncănind şi dând talente.

Era cald, vreme de tricou cu o geacă subţire deasupra, şi seara m-am dus la Zeicani. Se nimerise să fie meci, Rapid-Steaua. Era şi Alberto pe acolo, am dat mâna şi ne-am pupat, dar nu s-a aşezat la masă cu mine, doar mi-a făcut rost de un scaun aproape de TV, lângă perete. Ştia probabil că urma să apară frai-so sau pur şi simplu realizase că a întins prea mult coarda, n-aveam de unde să ştiu ce caterincă făcuseră oamenii din bar despre prietenia asta subită cu mine, dispariţiile noastre inopinate din bar. Clar că treaba nu putea trece neobservată.

Când a apărut frai-so, meciul începuse de câteva minute. L-a trimis pe Alberto să ia două cola şi s-a băgat la păcănele, a futut scurt 20 de lei. Era stelist, ca Alberto, ca majoritatea de acolo – deşi despre Rapid se zice ca ar fi, prin tradiţie, echipa ţiganilor. Meciul a ieşit cu scandal, cu zece minute înainte de sfârşit, un suporter rapidist a aruncat cu un obiect contondent, cum zicea crainicul, într-un jucător, iar meciul s-a întrerupt pentru zece minute. Meciul s-a terminat 1-1, la fix a aruncat ăla cu obiectul contondent, că Steaua domina masiv în momentul ăla.

În timpul meciului am ras patru beri, de anxietate. Mă crispa apropierea lui Borcan, care stătea şi comenta minimal, de fapt făcea observaţii seci şi nu se băga la caterinca pe care o făcea lumea. Nu s-a băgat în seamă cu mine, deşi era la două scaune distanţă – doar mă studia când mă uitam în altă parte; l-am simţit ca pe un tip controlat şi rece, de care nu m-aş putea apropia.

Alberto a stat cuminte, nu şi-a făcut glumele, nu s-a apucat să se dea mare. A băgat coada între picioare cât a stat Borcan acolo; şi-a revenit abia după ce ăla a plecat. E ciudat că l-a lăsat să mai stea – dracu ştie, fie erau pe o mână, fie, în cazul în care cineva i-a spus de prietenia asta dubioasă, stătea în expectativă, îl lăsa pe Alberto să se mai desfăşoare o bucată, înainte să-l ia la întrebări.

Auzi, l-am întrebat după ce a plecat Borcan, tu ce-i zici la ăsta când dispari nopţile de acasă?

Că mi-am găsit o bagaboantă.

Şi te crede?

Zice să-l duc şi pe el la bagaboanta aia. Am mai băut o bere sau două şi ne-am cărat la mine. Lui Vasi îi spusesem să se care – şi s-a cărat, deci aveam iarăşi intimitate.

Pe drum, chiar în faţa unei spălătorii auto, un drogat se pregătea să se injecteze şi încălzea o lingură deasupra unui foc din ziare. Era târziu, 11.30, şi drogaţii ieşiseră ca jivinele din ascunzişuri şi se injectau la lumină.

Ce faci bă aici? a urlat. N-ai bă ruşine? Şi drogatului i-a căzut lingura din mână când l-a auzit. Morţii mă-tii, a mai urlat şi s-a repezit ca uliul la el.

Drogatul a zbughit-o de acolo, abandonându-şi seringa şi lingura, dar Alberto, cu o agilitate de care nu-l credeam în stare, l-a ajuns din urmă şi a apucat să-i şteargă dosul cu un şpiţ – iar drogatul a dispărut schelălăind, nu mai da frăţioare, nu mai da.

Am boală pe ăştia, să nu-i văd.

Cum vrei tu dragoste, am umflat din umeri. Nimeni din cartier nu-i suporta pe drogaţi, mai ales familiştii – dar oamenii, în mare, îi lăsau în pace şi îi goneau doar când se injectau în public; Alberto era mai activist la faza asta, lua atitudine civică, atâta tot.

De fapt, era mai complexă treaba. Într-un cartier foarte mixat etnic, nimeni nu-şi permitea să facă pe faţă ură de rasă şi toată furia mocnită se ducea spre drogaţi. Muncitorii îi goneau din crâşme, bagabonţii îi ameninţau la mişto cu bătaia şi garda, ca să râdă de ei când făceau atacuri de panică, iar garda, pentru că n-avea ce altceva să le facă, bătea în ei ca-n saci; un distrus cu care, într-o noapte, am intrat în vorbă în faţa magazinului de legale de pe Prelungire mi-a zis că poliţiştii îi încarcă în dubă, îi duc într-o casă părăsită din cartier, îi bat la sânge şi le dau drumul. N-are ce să ne facă frăţioare, ridica indiferent din umeri, dă şi tu 5 lei – şi i-am dat.

Cu heroina trăieşti şi 20 de ani, dacă o alternezi cu metadonă; ce i-a rupt au fost prafurile, nişte amfetamine mai ciudate care, băgate pe venă, te termină rapid. Câţiva ani, prafurile astea au fost la liber, se cumpărau din magazinaşele specializate care împânziseră oraşul. Părea substanţa-minune, era ieftină şi legală – şi, în plus, te scăpa de dependenţa de heroină, încât heroinomani învederaţi din cartier au renunţat la drogul iubit pentru chestia asta nouă. Dar, dacă la heroină stai cuminte după ce ţi-ai luat doza, la praful ăsta simţi nevoia să te-nţepi încontinuu, până intri în episoade maniacale, similipsihotice; şi, dacă te ţii de el, mai mult de doi ani n-o duci. Pe scurt, porcăria asta i-a rupt.

Oricum, Alberto nu prea era în toanele lui, avea o dispoziţie mai albastră. Acasă m-a pus să-i pun nişte ascultări, pe care şi-a luat capul în mâini şi se legăna ca aurolacii – întâi ceva cu nişte orfani, apoi Zile pentru mama mea a lui Mihăiţă Piticu, în varianta lui Salam. Fredona cu voce dogită, Mama mea… Tăicuţul meu… îşi trăgea nasul a plâns, nu mai pot fratele meu, mi-e dor de mama. Revine la prima piesă, cu orfanii, Mama mea… Câte zile oi avea… mama a fost o ticăloasă, ne-a lasat şi a plecat cu un bărbat. Ne-a lăsat pe toţi patru pentru o pulă, femeie ticăloasă.

Şi cine v-a crescut Alberto?

Mamaie săraca. Vezi, acum nu mai pot după mama, dar când o văd din fă

proasto n-o scot. Ce mi-a făcut femeia asta, nu vrei să ştii. Bărbatu-so producea bani de bani – dar o dată să trimită o sută de euro la copilaşi. Nimic n-am văzut de la ea. Uite, copiii lui Borcan de la prima nevastă sunt tot timpul la noi, vin, mănâncă, Borcan le dă bani şi nevastă-sa de acum nu comentează.

Mai boceşte un pic, îşi trage nasul. La Borcan nu pot să fac de-astea, se supără. O dată beam în bucătărie amândoi, mi-am amintit de mamaia şi am început să plâng; când a murit mamaia, săraca, n-am putut merge la înmormântare, că eram la suferinţă. Şi mi-a venit să mă răcoresc cu plâns, că aveam of mare pe inimă. Şi cum să nu plângi, că părinte e ăla care te creşte, nu ăla care te face, şi mamaia ne-a crescut pe toţi patru, nu ticăloasa. Ce-ai bă nebunule? a zis Borcan. Nu mai pot frăţiorul meu, uite aici mă apasă, n-am văzut-o pe mamaia când a murit şi şarpe sub pământ m-aş face s-o mai văd o dată, am zis. Şi el, în loc de o vorbă bună, zbang un pumn în faţă de am căzut de pe scaun şi acolo pe gresie am rămas – că are o putere nebunul, de nimeni nu se punea cu el la puşcărie.

I-auzi, am rămas mirat, aţi fost împreună la puşcărie?

Aiurea eşti, nu ştiu de unde le scoţi. Lasă-mă să termin. Auzi ce a zis, că i-am stricat distracţia, că lui să nu-i vin cu de astea când e la un şpriţ; când Borcan bea, bea două săptămâni fără stop şi nu te mai înţelegi cu el.

Păi ce, de-aia te ţine, să-l distrezi?

Îi place că-s de viaţă şi nu pun la suflet, aşa zice. Dar nu stau eu degeaba, fii liniştit, mai mătur prin curte, mai le ajut pe femei să facă curăţenie prin casă, mai am grijă de câini… Dă-l încolo, că tot n-are inimă, degeaba îmi dă el mâncare şi ţigări. Şi prima femeie tot el a lăsat-o, că aia avea 30 de ani şi nu-i mai aducea destui bani. De-aia i-a sucit minţile la romîncă, înţelegi, nu mai producea destul nevastă-sa. Şi-a lăsat copii şi nevastă şi a plecat cu fata în Italia, la produs. 18 ani avea când a scos-o din ţară, s-a întors cu un kil de aur şi 100.000 de euro, bravo lor. Nu-i vorbă, îi ajută pe copii, le dă bani, vine să mănânce la noi – dar nici să-i laşi aşa, şase ani singuri, cât a stat el în Italia.

Oftează, îşi trage sufletul. M-am săturat frăţioare de Borcan, nu m-a lăsat s-o aduc pe fata aia din Gară în casă, zicea că-l râde lumea că n-o duce mintea. O fi fost ea handicapată, dar era femeia mea şi ţinea la mine, tot bănuţul mi-l aducea săraca, 50-60 de lei, cât făcea, mi-i punea în palmă şi ea dormea în gară, pe unde apuca. Şi câinele de Borcan n-a vrut s-o primească în casă. Bag pula-n el de Dumnezeu, bate cu pumnul în masă, asta nu-i viaţă, să stai la pula lui Borcan pentru o ciorbă şi un pachet de ţigări.

N-am ştiut ce să mai zic la povestea asta, l-am mângâiat pe cap, dar s-a tras şi a rămas cu capul în mâini, legănându-se – şi ce aş fi putut face pentru el, în

definitiv? Nu muncise, ca angajat, o zi în viaţa lui, să ştie ce e ăla şef, program. Se culca la 4 şi se trezea la 12, îi mai dădea Borcan câte ceva de făcut, îl punea să mătură prin curte, să cumpere una-alta de la magazin. Nu ştia să facă nimic, asta e tristeţea, şi nici capul nu-l ducea cine ştie cât. Îi propusesem să-i caut de lucru ca măturător de stradă, dar se zburlise jignit, aiurea eşti, oi fi eu amărât, dar am fost şmecher la viaţa mea, să adun scuipaţi de la fraieri şi căcaţi de câine n-o fac nici dacă mă plăteşti în euro. Mai bine înapoi la puşcărie decât cu mătura pe stradă. Visul lui era să ajungă agent de pază, dar avea cazier şi până i se ştergea cazierul nu se putea angaja. Nici măcar buletin n-avea, nefericitul – deci cine ţi-l angajează?

Ştiam pe cineva la primărie şi, cine ştie, cu o pilă s-ar fi putut şi el angaja, să păzească trei copaci într-un parc. În definitiv, trăiam în sectorul cel mai gri al capitalei, unde şmecheria mai făcea legea pe toate nivelele – vedeam poliţişti care plecau cu plasele pline din magazin, dă-mi aia şi aia, şi la sfârşit întindeau o hârtie de cinci lei. Se traficau nu doar droguri, ci şi voturi, unii combinatori se specializaseră pe treaba asta, la alegeri intermediau între partide şi amărâţii cartierului, le cumpărau voturile, deci ce mare scofală să treacă peste cazierul pătat al lui Alberto?

Frăţioare, continuă, nu ţi-am zis tot ce-am făcut în puşcărie. Cu japca m-a luat doar prima dată; apoi eu singur m-am dat pe lângă şeful de cameră, să-mi fac viaţa mai dulce. C-aşa-i la pârnaie, dacă te dai pe lângă şeful de cameră, ai viaţă bună. I-am spălat hainele, şi chiloţii i-am spălat, am făcut curăţenie în locul lui, cum era ceva treabă eu săream primul. Mai era şi alţii care se dădea pe lângă el, dar ce muie îi făceam eu nu-i făcea nimeni, l-am înnebunit, să moară familia mea dacă te mint, că ţie nu mi-e ruşine să-ţi spun, că eşti bulangiu. Şi tot aşa am făcut, ba cu muia, ba cu mătura şi cârpa la WC, până a prins încredere şi i-am câştigat inima. A văzut şmecherul că nu torn şi dacă mă bagă la carceră; că dacă o dată ai sifonat, te-ai ars, ţi-ai luat omorul de la toţi. Îşi lua dreptul de la tovarăşi, un pachet de ţigări, un pet de bere, ce-i pica şi lui – şi-mi făcea parte şi mie. Eram omul lui, dacă mă înţelegi. De-aia m-a plimbat tata pe la mănăstiri şi popi, că s-a auzit ce am făcut în puşcărie, că m-am lăchit. De-aia nu mă ia acum cu ei la şmecherie, se tem că dacă mă ia garda şi cad, mă lăchesc şi iar le bag ruşinea în casă.

Atunci mi-am făcut curaj şi i-am zis, băi Alberto, hai s-o facem cu prezervativ, n-am de unde să ştiu că tu n-ai luat vreo boală în puşcărie, Doamne fereşte, SIDA, vreo hepatită – şi m-ai aranjat pe viaţă. Ai avut relaţie cu aurolaca din gară, bagi tu mâna-n foc pentru ea? Te-ai fi futut cu bagaboante drogate de pe Ferentari, jumate din ele au SIDA sau hepatită de la ace. De când

am venit de la Napoli am o tuse de care nu mai scap şi noaptea transpir sub pătură – dacă mi-ai dat ceva?

Şi atunci a ridicat vocea, jignit, uite ce-i prietene, tu crezi că Borcan m-ar mai primi în casă dacă aş avea vreo boală? Are copii mici, nevastă, m-ar goni de acolo dacă aş avea ceva. Şi de la SIDA slăbeşti şi uită-te la mine, am 120 şi încă mai pun. Poate tu ai SIDA, că bate vântul prin tine de slab ce eşti.

Nu-i chiar aşa Alberto, cu SIDA stai şi zece ani şi nu se vede, dar o dai mai departe. A ridicat vocea şi mai tare, tu mă crezi boschetar s-o fac aşa, ca prostul? Anul trecut, că veni vorba, m-a trimis Borcan să-mi fac analizele, şi mi-a ieşit negativ. Vezi că ştiu cum e cu SIDA, a dat drumul unui hohot fioros şi triumfător de râs, că dacă e negativ e de bine? Nu e prost Alberto.

Nu l-am crezut. Putea să ştie de la frai-so chestia cu rezultatul negativ, Borcan trăia pe spatele unei bagaboante şi aia cu siguranţă îşi făcea din când în când analizele.

Asta a fost toată discuţia, n-am putut să-l conving să ne futem cu prezervativ; şi, deşi nu l-am crezut când a zis de analize şi de Borcan, în noaptea aia m-a futut tot fără. Ce o fi o fi, am gândit în timp ce mă futea, tot din picioare, ca puşcăriaşii la duşuri.

N-am reuşit deci să fiu convingător; poate pentru că eu însumi nu sufeream prezervativul, dacă l-am folosit de vreo 10 ori în toată viaţa mea – încât n-aveam intrată în sânge treaba asta, că e de la sine înţeles că ne futem cu prezervativ.

A stat să-l fut şi eu – când am dat să mă ridic din pat să caut crema Nivea a mârâit ca prin somn, pune scuipat, că mie aşa îmi place. L-am futut vreo zece minute, dar m-am plictisit – cu el, altul era filmul; nu prea-ţi venea să fuţi ditamai dihania.

Soldaţii

Dimineaţa urma să vină Atti, un antropolog din Republica Ungară prietenă, care fusese primul meu coleg de apartament din cartier. Urma să vină în Ferentari să-şi finalizeze terenul, pentru două-trei săptămâni, iar eu în intervalul ăsta să mă duc acasă la ţară. N-o făceam de drag, ci pentru că în toamnă trebuia să-mi termin teza – din care abia de scrisesem vreo 60 de pagini. În Bucureşti nu mă puteam concentra ca lumea, că te chema unul-altul la bere sau, dacă nu, picioruşele singure mă purtau ca pe iezi într-una din crâşmele cartierului – şi a doua zi eram cu capul greu şi tot aşa. Deci singura posibilitate să mai scriu ceva era asta, să mă dau la fund într-un peisaj arid.

Însă Alberto era lângă mine şi aveam să-l mai revăd abia după Paşti – motiv pentru care, pe la vreo 12, l-am scos uşurel din casă. Aş fi mers la Zeicani; dar s-a opus, nu mai merge fratele meu acolo, că ne vede iscoadele lui Borcan şi nu mă mai primeşte ăla-n casă, se prinde că mă ţin cu bulangii. Când ne dăm întâlnire, hai să ne vedem în altă parte, că acolo nu se mai poate, nu-i bine să ne vadă lumea împreună.

Am luat două şaorme şi am rămas să plătesc. El a luat-o în faţă şi, cum mergea aşa, greoi, cu botul înfundat în şaorma şi pântecul scos înainte, cu braţele alea disproporţionat de lungi, am avut senzaţia că înainte de a fi om era un fel de animal greoi cum sunt urşii, o bucată de carne oarbă care nu înţelege ce se întâmplă nici dedesubtul, nici deasupra ei, în lumea vastă în care trăieşte – şi tot ce-i rămâne de făcut e să-şi caute un stăpân să-i dea să mănânce. Că fix chestia asta mă atrage, animalitatea aia oarbă, el să mă fută şi eu să-l hrănesc.

La Boieru am fi putut să ne oprim pe terasă, dar bătea vântul şi ne-am dus înăuntru; vroiam să-l cunoască Florică, chelnerul barului, să mi-l evalueze.

Barul n-are firmă, iar numele i se trage de la porecla patronului, un tip cu păr grizonat şi ochi cenuşii metalici – sobru, distant şi sigur pe el, cum sunt de obicei oamenii cu bani. Omul îşi scoate banii din imobiliare, cumpără terenuri ieftine în Ferentari, pe care le vinde mai departe – iar barul îl ţine pentru prestigiu; e, cum ar veni, afacerea de la stradă. Pe iarnă, locul merge în gol, fiindcă n-are clienţi – şi doar în serile de vară se mai umple terasa. Aici, berea e ceva mai scumpă (cu 50 de bani) – dar e totuşi cel mai select bar de pe

Prelungire, cu vin roşu sec şi două WC-uri, pe scurt, singurul la care poţi să-ţi scoţi femeia; toaletele n-au colac şi sunt în curte, pe terasă – dar ce contează, cât timp nu sunt mixte.

Peretele dinspre terasă fusese decupat şi înlocuit cu un geam mare de termopan alb; înăuntru, mesele şi scaunele sunt de pal melaminat bej, cu picioare subţiri de oţel cromat, ca în restaurantele decente din alte cartiere; pe terasă, mesele şi scaunele sunt din şipci paluxate de lemn, întărite pe interior cu tije de fier.

Florică (+55), chelnerul, era de-al locului, născut, crescut pe Ferentari şi uns cu toate alifiile: plimbat prin tot felul de medii – başca, chiar după Revoluţie, patru ani p-afară.

Ne-am pupat ritual, ce să fac Adi, amărăciune mare, uită-te şi tu, nici un client. Doamne, cât se mai putea văita Florică, dragul de el. Nu că n-ar fi avut motive – patronul îi dădea doar 400, dar îl lăsa, în compensaţie, să doarmă într-una din încăperile din spate ale barului; în plus, era cu sănătatea în pioneze, început de ciroză şi o operaţie la bilă făcută prost, o tăietură pe toată burta – uită-te şi tu dacă asta-i viaţă, şi-a dezvelit prin iarnă burta enormă, n-am bani să merg la doctor. Tăietura, cu un contur ca o baltă vineţie, supura, încât pătase tricoul de dedesubt – şi Florică o acoperise cu şerveţele. Era greu să te uiţi la ea şi i-am dat 40 de lei să meargă la un doctor, doar să n-o mai văd.

Florică, i-am zis lui Alberto, a fost şmecher la viaţa lui, a stat patru ani p-afară şi acolo s-a şmecherit.

Grozav ce-i plăcea lui Florică să pălăvrăgească. Şi-a turnat un coniac de la bar, şi-a tras un scaun lângă noi şi, ştergându-şi ochelarii, s-a pus la poveşti. Alte vremuri băieţi, a început, am plecat ascuns într-un vagon de marfă, printre piei de vită, cu un bidon de apă şi nişte conserve la mine – dar cum să mănânci, să mă scuzaţi, în candeala aia, două zile nu m-am atins de nimic.

Plecase chiar în ’90, la câteva luni după mineriadă, când ţiganii care locuiau în Centrul Vechi şi-au furat-o rău de la mineri, împreună cu studenţii. Florică locuia în Ferentari, dar cineva îi vânduse pontul ăsta, că dacă ajunge în Germania şi spune că e ţigan bătut de mineri primeşte azil politic – şi aşa a făcut Florică. A ajuns într-un lagăr de azilanţi, iar cei de acolo l-au trimis la cursuri de limbă germană şi opţional engleză. În plus – i-au dat o mie de mărci ajutor social.

Doi ani mi-au dat banii ăia, o grămadă de bani, că nu plăteam chirie. Eu am tras tare pe engleză, că o rupeam din ţară – şi ce, eram fraier să învăţ germana? Că, dacă prindeai limba, îţi găseau ei de lucru şi gata ajutorul.

Şi de ce te-ai întors, Florică, dacă era aşa de bine?

De prost, de-aia. Din cauza la o romîncă, mînca-i-aş pizda ei. Era caldă rău în pizdă romînca, se futea mai bine ca o balerină, ce zic? m-a înnebunit. Dar na, păcatul ei că era hoaţă, îşi băga mîna la electronice, ceasuri, lucruri scumpe. Dacă ar fi furat şi ea, ca tot amărâtul, un salam din supermarket, o sticlă de whisky, nu ar fi fost nimic. Că asta era regula la ei, pentru un salam te lăsau în pace, dar electronice şi ceasuri era puşcărie, te făcea pachet şi te trimitea în România. La început mai ciordeam şi eu, dar cu simţ, mîncare şi băutură din magazine; prost să fii să n-o fi făcut, că erau fraieri rău pe atunci – acum am auzit că s-au şmecherit şi ei, au pus camere şi bodyguarzi. Pe atunci, he he, scuturai copacul şi cădea banana, dădeai cu piciorul în automatul de ţigări şi picau cinci pachete. Apoi m-am potolit, că m-am dat pe lîngă un grec care avea restaurant şi m-a luat ăla ajutor pe lîngă el – şi de ce să mă mai risc? Era bine, asta-ţi spun, dar te puteai înţelege cu romînca? I-am zis fata mea, nu te mai băga la de-astea, că te prind şi ce faci? Te-ntorci la foame în România? Şi au prins-o fratele meu – au pus-o pe avion şi eu ca fraierul m-am dus după ea la foame.

Astea erau poveştile favorite ale lui Florică, cum s-a descurcat p-afară şi ce femei a avut în tinereţe. Dar Alberto rotea ochii prin încăpere, căsca, se cam plictisea la povestea lui Florică; oamenii ca el nu ştiu să asculte decât dacă au un interes direct în poveste şi tot timpul vor să fie ei în centrul atenţiei, să se afirme – şi la un moment dat l-a întrerupt pe Florică, dar de Borcan ai auzit? E frai-mio. Are bani, vilă etc.

Vai de mine, cum să nu aud de Borcan? a căscat ochi jigniţi Florică, deşi bag mîna-n foc că habar n-avea cine e. Şmecher ca el nu s-a născut pe Ferentari – şi apoi l-a lăsat pe Alberto să se laude cu frai-so. Din cînd în cînd exclama i-auzi, nu-mi mai spune – aşa, degajat şi cu ironie ascunsă, cum face de obicei cînd vorbeşte cu şmecheri.

Ia mai adu bă două beri, i-a comandat Alberto după ce a terminat pomelnicul averilor lui Borcan şi apoi, uitându-se la mine ca ţăranul la vita cea grasă, a început să cânte, fără nici o ruşine, Ca boierii ăia mari îmi faci toate poftele…, şi a dat drumul unui hohot gros de râs, iubirea mea, tu-mi faci toate poftele. Mi-era jenă de Florică, fiindcă Florică era la curent cu pasiunile mele dintr-o seară cînd am intrat în vorbă cu doi muncitori – care, după ce au auzit că mă ocup cu muzica ţigănească, m-au chemat la masa lor şi mi-au făcut cinste două beri. Mi-a fost nu ştiu cum să-i refuz, iar berile alea s-au aşezat peste limita de trei – încât, după încă două, m-am dat la unul dintre ei, l-am întrebat scurt dacă nu se fute cu mine. De atunci, Florică nu-mi mai dădea să beau mai mult de trei beri, decât dacă rămâneam doar noi doi în bar.

Şi Florică, pe care-l duce foarte capul, s-a prins care-i şmecheria, dar a dat-o diplomatic, să ai grijă de Adi, că e băiat bun, nu-ţi bate joc de el. Treaba voastră ce combinaţie aveţi, dar să nu-ţi baţi joc. Că aşa e el, câştigă bani şi dă de băut la toată lumea.

Păi ce câştigă? 1.700, ăia-s bani? Să-l vezi pe frai-mio Borcan, a ţinut-o Alberto pe a lui.

Ei, câştigă 1.700, s-a prefăcut mirat, mie mi-a zis că ia 2.200 în mână, ia zi, greşesc Adi? a aruncat-o calm – şi mi-a căzut foarte rău, fiindcă Florică e un tip controlat, nici beat nu vorbeşte gura fără el, iar la ora aia era cât se poate de treaz. Nu ştiu de ce m-a taxat, probabil nu i-a convenit că, la o lună după ce n-am mai dat pe acolo, am venit cu altcineva în care torn beri şi lui, ca un cărpănos, nu-i fac măcar 50 de coniac. Da, cu siguranţă asta a fost, s-a simţit trădat; repet, pe Florică nu-l scapă gura aşa, nemotivat, păstrează relaţii diplomatice cu toată lumea. Aşa loser cum a ajuns, nu degeaba îl ţine patronul de la Boieru şi-i dă bani. E de încredere şi are, cum se zice, vorbă dulce, e diferit de oamenii rudimentari ai zonei: făcuse zece clase la zi, pe timpul comunismului, şi era ieşit p-afară.

Pe cei mai beţi şi mai agresivi îi făcea imediat din vorbe, în cinci minute îi liniştea printr-o glumă sau un apel împăciuitor la bun-simţ: nici să le fi turnat barbiturice în venă nu ar fi obţinut o reacţie mai promptă. Lumea se impune acolo prin agresivitate şi autoafirmare prostească, în timp ce Florică – şi asta îl făcea special – juca cu umor modestia şi dezamorsa orice tensiune prin glume şi politeţea lui specială; născut într-o altă familie, ar fi fost bărbatul de lume perfect. Faptul că (deşi născut, crescut şi îmbătrânit într-un loc unde familia îţi dă valoarea ca om) rămăsese burlac spunea multe despre el. Era dintr-alt aluat şi de-aia, la 55 de ani, putea fi idolul băieţaşilor care frecau biliardul în cealaltă încăpere a barului: învăţau de la el maniere, precum şi un alt fel de a glumi şi de a povesti – fără caterincă agresivă, fără să se dea mari, pur şi simplu pentru plăcerea povestirii; pe iarnă, turnam cu plăcere bere după bere în el, fiindcă îmi plăcea să-l ascult.

Pe scurt, îi plăcea viaţa şi avea lipici la oameni, ştia să vorbească fiecăruia pe limba lui. Întors în ţară, la Otopeni, poliţia a zis că puşcăria îl mănâncă, cică şi-a trădat ţara. S-a dat însă pe lângă o Damă Fină şi Divorţată de 40 de ani de la oficiul român de emigrări, aia a prins drag de el şi, cu o sticlă de whisky şi un parfum de o sută de mărci, i-a dat înapoi cetăţenia. S-a angajat ospătar la restaurante din Centru, că în Germania a învăţat meserie la restaurantul grecului. Pe atunci era tânăr şi tot timpul îşi găsea câte o femeie la care să tragă – inclusiv o ziaristă de la Gardianul, la care a stat patru luni, până s-a

îmbătat o dată trei zile şi, când s-a întors, aia i-a făcut scandal, iar el de nervi s-a apucat să-i spargă prin bucătărie. De femeia asta îi părea cel mai rău – îi dădea respect şi, chiar dacă era cu facultate, n-a avut frică de gura lumii şi l-a băgat în familia ei; femeia avea un copil de 14 ani care nu putea dormi fără el, ca să-l citez: se lipea uite aşa cu burta de mine, sărăcuţul, nu putea adormi altfel – m-a terminat cu povestea asta şi al dracu Florică nu uita niciodată să o reia de fiecare dată când aducea vorba de ziaristă. Apoi, pe la 45, s-a făcut beţiv şi a scăpătat, nu mai avea nici bani, nici femeie să-l ţină în casă – aşa că a dat ceva şpagă să-l lase să doarmă la cel mai bun adăpost de boschetari, de fapt un ONG ţinut pe bani de afară; dar şi acolo s-a scos, că directoarea, altă Damă Fină şi Divorţată, l-a pus supraveghetor, iar Florică a început să producă pe seama celor de acolo. Când cineva avea nevoie de oameni să-i lucreze cu ziua, venea la Florică şi zicea vreau patru oameni să sape un şanţ sau să care nisip cu roaba. Păi te costă atât. Era boier, că el numai îi supraveghea să-şi facă treaba sau să nu fure ceva. Dar, după o juma de an, l-au dat afară, că a început să facă chefuri şi să aducă femei… Şi aşa a ţinut-o Florică ani de zile, din cârpeli de joburi, combinaţii, gagici – dar, deşi i-au trecut bani şi femei cu stare prin mână, s-a ales praful de tot şi de şase ani trăia de azi pe mâine lucrând pe bani de nimic la Boieru; fără o casă, fără o mâncare caldă, îşi trecea viaţa bând coniace pe stomacul gol şi îmbârligând bagaboantele care mai dădeau pe la bar, doar, doar avea să-i pice şi lui o bucăţică de pizdă gratis.

Apoi în bar au apărut trei tipi, unul îmbrăcat la costum. Florică îi ştia, a dat mâna cu ei şi le-a tras scaunele când s-au aşezat la masă. De fapt, Florică a încercat să-i conducă în fundul barului, acolo le-a tras scaunele – dar ăia s-au aşezat lângă noi.

Unul din ei, cel la costum, era taximetrist şi nu lucra pentru că îi fusese săltat carnetul pentru o lună – dar, zicea, salariul îi merge. Jumate din el, dar îi merge. Şi-a luat o cinzeacă de Alexandrion, băutura lui Florică. Vezi, le explica tovarăşilor, eu clipesc şi banul intră în cont. Mai clipesc o dată, mai intră zece bani. Nu-i viaţă frumoasă asta?

Nu clipeşti să intre şi la mine, dacă eşti aşa de tare? îi făcea jocul Florică.

Eee, pula, nimic nu-i gratis pe lumea asta. Dă şi tu un coniac şi clipesc un ceas numai pentru tine.

Clar, omul era sprinten la minte. Când Alberto şi-a făcut gluma, aşa, brutal, rupând cu conversaţia, dă un milion de euro, omul s-a uitat intens cinci secunde la el şi apoi – nu-ţi dau frate, dacă vrei, îţi dau două milioane, dar unu nici mort. Apoi Alberto s-a băgat cu totul în discuţia lor şi a început să se laude că e vărul

lui Borcan, care are două kile de aur în casă, aţi auzit de văru-mio Borcan? Cum să nu, dădeau oamenii politicos din cap, dar era vizibil că nu aveau chef de poveştile lui – şi Alberto nu se mai termina.

Păi cum aşa, văru-to? i-a tăiat-o amabil maestrul de ceremonii Florică, mie mi-ai zis că-i frai-to.

Vezi tu, am crescut împreună, suntem ca fraţii, a lăsat nasul jos Alberto – şi cât am mai stat în bar a tăcut; de fapt n-a tăcut, tot fredona piesa aia Ca boierii ăia mari tu-mi faci toate poftele – şi râdea ca prostul. Dar, deşi mi-era ruşine de el, l-am lăsat în pace – nici măcar printre oamenii ăia fără şcoală nu-şi găsea locul, săracu, nici măcar ăia nu dădeau doi bani pe palavrele lui. N-avea nimic, prin el însuşi, să iasă în faţă şi atunci o tot dădea cu Borcan.

Hai să plecăm de aici, a mormăit, nu-mi place. Dar unde să mai pleci, decât la şaormeria de la Piaţa Ferentari; dar se îmbătase şi începea să vorbească gura fără el, mi-era că are să mă facă de râs şi acolo.

Hai cu mine-n Centru, m-am decis brusc. Şi pe drum – Borcan nu e fratele meu, tre să-ţi zic, e văru-mio, de-aia nu fac gură, sunt la pula lui şi nu comentez. Cu un frate îţi permiţi mai multe, c-ai crescut cu el, dar un văr e ca un străin, eşti slugă la el. Nu că nu ţine la mine Borcan – dar fratele-i frate şi văru-i văr… Dar la ora aia nu mai credeam nimic, că frate, că văr, că unchiul din America. Nu în sensul că era mitoman, nu asta vreau să zic – ci pur şi simplu minciuna era parte din miezul intim şi cald al vieţii lui şi al celor apropiaţi. Oamenii ca el mint cum alţii respiră – mint ca să uite viaţa de căcat, mint ca să se scoată, mint ca să te încerce, mint la caterincă, mint ca să o dea după tine şi să-ţi facă plăcerea; pe scurt, minciuna era mediul lui de viaţă, se exersase în treaba asta de mic.

Poate că-l cunoscuse în puşcărie, chiar: de ce Borcan n-ar fi fost cândva şeful lui de cameră, iar Alberto să-i fi câştigat încrederea prin slugărnicie şi loialitate oarbă – şi, după ce se liberase, ăla să-l fi luat soldat la casa lui? Singur era incapabil să se descurce, avea nevoie de un tutore, un şef să-l gestioneze: un mobil nu era în stare să ţină, băga tot în aparate. Poate Borcan îl ţinea de fraier şi-l scotea la înaintare la treburile murdare şi riscante, dracu ştie, să sperie vreun rău-platnic când dădea bani cu camătă, să-i păzească femeia când ieşea la produs; pe scurt, un soldat credincios pe care, dacă avea să pice la belea, să-l bage la puşcărie în locul lui; oricum, pe fruntea lui Alberto scria puşcărie, ăla era mediul de viaţă la care se adaptase, ca peştele-n acvariu.

Ai zis că sunteţi patru sau cinci fraţi – de ce nu te duci la unul, nu ţi-e mai bine lângă ei?

La cine să mă duc frăţioare? La surorile mele nu pot, că au bărbaţi şi nu mă primesc ăia, iar fratele meu e amărât. Tata, ţi-am zis, a vândut casa şi s-a dus în Danemarca să facă bani. N-am la cine să mă duc, nu mi-am mai văzut nepoţii de doi ani, mânca-le-aş coiţele. Stau şi eu la Borcan, că el are putere-n buzunar.

L-am dus la Castel, la Romană; e locul meu preferat din Centru, căruia i-am rămas fidel de când am venit în Bucureşti. Toate locurile din zonă au fost refăcute şi tunate – doar Castelul şi-a păstrat aerul 90's: în stânga, terasa e acoperită de stuf şi are nişte pereţi despărţitori între mese, de care spânzură farfurii contrafăcute cu ceramică tradiţională, tărtăcuţe uscate de bostan, salbe de ardei roşii sau de ştiuleţi galbeni. În dreapta sunt umbrele galbene de la Bergenbier şi mese greoaie de lemn cu băncuţe incomode.

În plus, aici găseşti bere la cinci lei sticla, iar locul e nepretenţios şi tot timpul plin: scriitori rataţi din anii '90, corporatişti la început de carieră, veniţi din provincie, pensionari din aparatul de stat sau simpli muncitori. Nu avea de ce să nu-i placă lui Alberto.

Să stai în doi e plictisitor de la un punct încolo, aşa că am sunat ceva prieteni – dar nici unul nu putea veni înainte de 5, încât trei ore le-am petrecut singuri. De fapt nu singuri, că Alberto a agăţat un epigramist care îşi făcea veacul pe acolo, ia bă amărâtule şi tu o bere – un atârnache care a încercat să ne binedispună cu nişte catrene ucigător de expirate, pe care Alberto le asculta încruntat şi solemn, ca pe nişte ode.

Dar noi nu mâncăm ceva? m-a întrebat, concediindu-l pe atârnache.

Cum să nu Alberto, ce-ţi pofteşte inima – iar inima i-a poftit nişte mititei.

Ia mănâncă şi tu amărăciune, i-a zis epigramistului, că facem noi cinste. Ia zi, câţi vrei? Că are banca bani, he he. Aş fi putut să zic fugi de aici, la ăsta nu-i iau nimic, ce-s eu, Banca Naţională? – dar am lăsat-o cum vroia el, dacă tot l-am scos în Centru, hai să-l răsfăţ.

Îşi găsise jucărie, pe atârnachele epigramist – şi, când atârnachele a dat să se ridice, fiindcă nişte fraţi atârnători îi făceau semne de la altă masă, l-a luat scurt, unde te duci bă? Crezi că pleci când vrei?

Când ăla a îngăimat că se duce să salute nişte prieteni, Alberto a tunat ospătar mai ad-o bere, că mă-mbăt şi-ţi fac belele – iar ospătarul, un gras, s-a încruntat şi s-a făcut că nu-l aude; m-a spart de râs.

Dar Alberto, care nu se dădea bătut cu una, cu două, a continuat, ospătar vino în viteză, că mă-mbăt şi-ţi dau în freză; abia atunci ospătarul, cu o figură înţepenită, a trântit o bere în faţa atârnătorului, dar n-a avut curaj să comenteze nimic.

M-am simţit răzbunat, fiindcă mi-e frică de ospătarii de la Castel şi în primul rând mi-e frică de gras, o acritură trecută bine de 50. Ca mulţi ospătari de modă veche din Bucureşti, şi ospătarii de la Castel au mania idioată de a educa clienţii, de a le ţine lecţii de bună purtare: o dată, de exemplu, mi-am pus un picior pe bancă – iar grasul a venit la masă şi m-a moralizat patru minute pe ceas, fără nici o jenă de oamenii care erau cu mine şi care, ce să facă, stăteau şi-l ascultau. Greşeala mea că, la un minut după ce a început, m-am uitat la ceas pe mobil; degeaba încerci să mă sfidezi, spunea cu o voce plată şi perfect egală, cu mine nu-ţi merge, crezi că, dacă te uiţi la ceas, o să mă enervezi? N-o să reuşeşti şi să ştii de la un om bătrân, cu obrăznicia nu ajungi departe şi e păcat, că pari om cu şcoală, dar degeaba, nu ştii să te porţi, nu te supăra că ţi-o zic etc., şi a ţinut-o aşa încă trei minute pe ceas, pe acelaşi ton monoton şi egal.

Prima care a venit a fost Marinela (~30) şi l-a vrăjit instantaneu pe Alberto. Marinela e visul cocalarilor: blondă, cu ochi albaştri şi cu un ten roz de copil. Dar, deşi ar putea să trăiască bine mersi exploatând avantajul ăsta, rareori Marinela cedează – de fapt, în Bucureşti a avut o singură cădere, cu un dealer interlop cu Audi şi apartament închiriat la Unirii. Dar nu l-a lăsat în jegul lui de fost proletar, ci l-a pus să-şi cumpere bicicletă să mai dea jos din kilograme – vara aia cât a fost cu Marinela l-am tot văzut prin Bucureşti pe un Mountain Bike. Dar Marinela, care era artistă alternativă de felul ei, avea aspiraţii la băieţii extraplaţi din Centru, motiv pentru care i-a dat papucii – şi, la partaj, ăla i-a lăsat un laptop de 2.000 de euro, pe care Marinela să-şi ruleze proiectele alternative.

Alberto o ţinea că suntem fraţi, ne ajutăm, plictiseală.

Marinela nu are prejudecăţi faţă de gay, am trecut la atac, ea însăşi face sex în anus. Alberto, în faţa ei poţi vorbi deschis, nu trebuie să te fereşti că-ţi place şi bărbaţii.

La fel ca mine, şi Marinela e din provincie, dintr-un sat prăpădit din Moldova – dar a frecat-o vreo doi ani prin Berlin şi de acolo s-a întors prăjită de droguri şi cu o mentalitate nou-nouţă, gay marriage, BDSM, artă camp. În Bucureşti s-a împrietenit cu un cuplu gay din lumea sinistră a modei şi ăia au învăţat-o să le vorbească tipilor cu fato.

Fato, cum vorbeşti aşa, s-a ofuscat Marinela, iar Alberto i-a luat imediat apărarea, cum vorbeşti aşa cu o domnişoară – dar era clar că informaţia cu sexul în anus l-a electrizat.

Anyway, deja dădusem drumul răului în lume şi acum aşteptam satisfăcut efectele – Marinela a comentat că e ceva firesc şi foarte frumos, iar Alberto,

dacă a văzut unda verde de la Marinela, s-a apucat să se laude că în puşcărie a frecat bulangii gârlă – dar că femei, deşi şi-ar dori, nu. Dar ceva îl inconforta – marş mă de-aici, i-a zis atârnachelui care căsca ochi mari de uimire; dracu ştie de ce îi era ruşine de boschetarul ăla, de l-a gonit de la masă.

Şi cum e la închisoare, a ciripit Marinela, homosexualii sunt persecutaţi şi ostracizaţi?

Iar Alberto, fără să se introducă pe sine în problemă, a întors-o diplomatic că dacă suge bine pula şi se dă pe lângă şmecheri o duce bine – iar Marinela a protestat că nu e adevărat.

Dar, a continuat ea cu seninătate, se bucură că a găsit un băiat aşa bun ca mine, care-i mai deschide mintea – şi Alberto s-a enervat subit şi m-a fulgerat cu o privire, aiurea eşti, de ce i-ai spus? Doar ne-am înţeles că mergem pe burtă. Bag mâna-n foc că îl enerva că pică de întreţinut, că nu mai poate să facă pe barosanul.

Am gafat? Am spus ceva ce nu trebuia? a întrebat la fel de senină Marinela. Marinela are un talent deosebit de a încurca borcanele, de a pica în cele mai neverosimile situaţii – acum câţiva ani s-a dus în Budapesta, la Festivalul de la Sziget, unde, ca toată lumea, dormea la cort. Într-o noapte s-a strecurat lângă ea un şarpe de punker – care i-a pus briceagul la gât şi a zis să nu scoată un sunet. Apoi, la fel de lent, punkerul s-a prelins sub buricul ei şi-a început să-i dea limbi – şi, after, dilema lui Marinela: să se ducă la poliţie şi să-l reclame pe ăla că a violat-o cu limba? Fiindcă, tehnic vorbind, a fost incontestabil un viol; dar, dacă o face, cum ar putea s-o demonstreze? etc. – o grămadă de impedimente juridice se profilau între ea şi dorinţa ei legitimă de dreptate, încât până la urmă nu a mai depus nici o plângere.

Apoi a apărut Dinu (~25), şi încă a fost OK; deşi e hipster până în măduva oaselor (are 1,94, dar abia de cântăreşte 74 kg), are o fascinaţie sinucigaşă pentru clasa muncitoare, mai exact, pentru ultraşi, cărora le dedică un doctorat şi duminică de duminică se agită ca ţânţarul cu ei la peluză.

Am dat cinci ca băieţii, ne-am pupat pe obraz – iar Alberto deja pe el, ce bei? Hai, că-ţi fac cinste. Ca să recapitulez puţin, de la persoana el (respectiv eu, naratorul textului) trecuse la persoana noi (respectiv naratorul + Alberto) – iar acum nu se mai încurca deloc în narator şi o dădea direct cu eu Alberto exclusivul. Începea să mă calce pe nervi chestia asta.

Dinu a zis că nu e cazul, are bani – dar Alberto dădea deja pe afară de grandomanie şi a zis că nu discută, e invitatul lui; Dinu a zis bine, păi atunci un Ciuc. Dinu e un tip onest şi loial, credincios până la fanatism cu prietenii, nu

ştiu dacă a învăţat asta de la suporterii lui iubiţi sau pur şi simplu s-a lipit de ei pentru că se regăsea în valorile lor masculine pure şi dure. Căile Domnului sunt încurcate, n-ai de unde să ştii.

Toate bune şi frumoase deci, am tot schimbat impresii despre viaţa grea din puşcărie şi de pe stadioane – problema e talentul Marinelei de a încurca borcanele, în cazul de faţă chemând o doctoriţă cu care eram prieteni amândoi. Tipa are o minte brici şi-mi place să vorbesc cu ea – dar numai în contexte 1 la 1; în grupuri mixte nu se poate abţine să nu flirteze cu toată lumea. Până la 32, când s-a defectat cu glanda şi a început să pună pe cur, a fost o femeie frumoasă şi foarte sexy, iar flirturile ei cădeau OK în peisaj. Acum, problema e că flirturile alea se încarcă de tot felul de conotaţii apăsătoare, imposibil de controlat; mai precis, fiind psihiatră, o face insidios şi manipulativ, te trezeşti brusc că ţi-a zburat muşamaua de sub mâini, că masculi, obiecte şi muşamale încep să se rotească lent în jurul ei. Nu vorbeşte mult, dar o face lent şi foarte încet, vrând-nevrând impune alt ritm discuţiilor şi obligă pe toată lumea să întoarcă capul spre ea.

Recapitulând, când a apărut ea la masă, Alberto îşi trecuse o mână după spatele Marinelei, iar Dinu întreba dacă la puşcărie suporterii echipelor continuă să se bată, iar Alberto răspundea că mânca-i-ar pizdulicea aia dulce.

Venirea Alinei (35) a futut echilibrul ăsta precar; după zece minute, Alberto nu mai avea ochi decât pentru ea, se rotea neajutorat ca muşamaua, ad-o bere pentru domnişoara doctor; şi trei mici din partea casei? a tunat curtenitor.

Şi trei mici, şoptea abia auzit domnişoara doctor. Când flirtează, Alina vorbeşte doar la sictir, ultragiază orgoliul masculin ca să-l facă să ia atitudine – dar, cum o cunosc de mulţi ani, m-am imunizat la strategiile astea şi, în discuţii, le pun în paranteze, mă fac că nu-i văd figurile perverse de stil. Însă fraierul de Alberto nu ştia şi îşi încorda tot mai tare muşchii, care stăteau să plesnească de atâta concentrare – doar, doar Alina avea să-l bage în seamă ca mascul S Classe.

Ce te tot agiţi atâta, i-a tăiat-o Alina, parcă eşti o piţipoancă. Alberto răguşise tot chemând chelnerul şi comandând beri, povestind că în puşcărie găseşti de toate dacă ai bani, inclusiv peturi de bere la 50 de lei şi curve la 500 de euro – în fine, cu cât se ambala mai tare, cu atât Alina devenea mai impasibilă şi i le tăia mai sec.

La plecare, am luat taxiul – iar Marinela s-a lipit, hai, că vin şi eu cu voi, mergem în aceeaşi direcţie şi mă lăsaţi întâi pe mine. Când m-am mutat în Ferentari, am muşcat-o de câteva ori – şi nu înţelegeam de ce costă atât o

călătorie cu Marinela, ce proprietăţi cuantice are de reuşeşte să distorsioneze în halul ăsta spaţiul; pe urmă mi-am dat seama că Ferentarii sunt mult mai aproape de centru, practic la două staţii de Unirii, decât curul de Berceni unde stătea ea. Şi, deşi de fiecare dată îi repetam Marinela, întâi la mine – de fiecare dată îmi adresa rugămintea aia idioată cu hai, lasă-mă întâi în Berceni.

La fel a făcut şi acum – şi când am şuierat poţi să uiţi, a făcut o mutrişoară speriată şi Alberto şi-a umflat pieptul că nu discutăm, facem cum zice Marinela – şi am înghiţit-o şi pe asta, la cât cheltuisem nu mai avea sens să dau cu mucii în fasole la final. Ei au călătorit ca huhurezii pe bancheta din spate, eu în faţă, pălăvrăgind cu taximetristul, chiar pe Ferentari? a întrebat. Chiar pe Ferentari. Eu în vecini, pe Sălaj. Chiar la Tata Nuţu? Chiar la Tata Nuţu. Nuţu Cămătaru, am aflat cu ocazia aia, era zâna bună a cartierului pentru că băieţii lui puneau la punct bagabonţii, unul nu mişca când apărea zâna sau soldaţii ei. Era respectuoşi băieţii, la toate femeile zicea săru mâna. Acu, de când l-a săltat pe Nuţu, e haos, că bagabonţii şi-a luat-o în cap.

După ce am lăsat-o pe Marinela, tot drumul până acasă m-a bătut la cap cu asta, că Marinela l-a lăsat să-i bage mâna-n chiloţi, mânca-i-ar pizdulicea ei aia dulce.

Cu Atti, deşi nu-l mai văzusem de un an, am vorbit fix zece minute – când l-a văzut pe Alberto a zis dorm la Vasi în cameră.

De ce? Poţi să dormi aici.

Nu nu. Dorm la Vasi.

A doua zi, Alberto s-a cărat fără presiuni subtile – şi-a băut cafeaua, mi-a cerut 50 de lei şi a zis hai, că mă car, că-şi face griji Borcan că m-a luat garda. Ne-am pupat pe obraji – distracţie de Paşti, dacă nu ne mai vedem până atunci.

Era abia 9 – am coborât să-mi iau ţigări şi, dacă tot am coborât, mi-am verificat şi contul – şi, când m-am uitat pe cont, să fac infarct, mai aveam fix 600; eram practic ruinat – 400 de lei + 50 de euro aveam datorie la colega mea, întreţinerea n-o plătisem, iar chiria stătea să vină. Pe scurt, eram în gaură cu vreo 1.200.

M-am întors, dar nimeni nu se trezise încă – şi m-am pus pe calculator. Am agăţat-o pe Marinela pe mess, ce-am auzit fată, că v-aţi băgat mâna-n chiloţi cu Alberto? Păi e corect aşa, eu să bag bani în el şi tu să mi-l fuţi?

Ce nesimţit, s-a ofuscat, nu mi-a băgat mâna nicăieri, l-am mângâiat un pic şi a luat-o razna. Şi dintr-una-ntr-alta – e adevărat că o are mică?

Da, ăsta-i şarmul lui. M-a ruinat, am scâncit, mi-am mâncat toată bursa cu el.

Te-a făcut, s-a revoltat Marinela, e mai rău ca o pizdă nesimţită, ăsta nu pleacă de lângă tine până nu te face de toţi banii.

Şi ce pot să fac?

Lasă-l, e pe interes, se vede din avion. N-ai văzut aseară că nici nu te băga în seamă, că n-avea ochi decât pentru femeile de la masă? Stă cu tine să-ţi mânce banii, eşti bou dacă crezi altceva.

Nu pot, am suspinat.

Ştii ce a zis cât ai fost la WC? a aruncat Marinela. Că eşti un tip deştept, îţi merge capul – dar ceva nu e în regulă la tine şi asta nu-i place. Eşti moale, nu eşti cum trebuie să fie un bărbat.

Cuţit în inimă mi-a băgat Marinela. Şi, da, dacă stăteam şi analizam, în astea două zile nu m-a mai luat la vorbă dulce, te iubesc viaţa mea şi alea, ci doar fratele meu şi melodia cu boierii ăia mari. Aveam un sentiment de déjà-vu – că, la fel ca în cazul puştiului de la ţară, luna de miere era pe terminate şi la orizont se profila sportul sângeros. Bun, şi cine era de vină că Alberto m-a jecmănit? Mi-a băgat el mâna-n buzunar sau am băgat-o singur? În termenii lui brutali, eu aveam pâinea şi cuţitul, adică banul, iar el era acolo să-mi facă poftele. El făcea ce-a învăţat la puşcărie, să se dea pe lângă unul mai descurcăreţ ca să-şi facă viaţa dulce. Prin urmare, în capul lui, eu trebuia să fiu stăpânul, ăla de la butoane – dar, pentru că nu am putut să mă impun sau să-l refuz, nu am reuşit să-l fac să mă creadă. N-aveam tupeu şi mândrie, nu semănam cu şefii lui de cameră din închisoare, comportamentul meu îi deruta instinctele de soldat; cu siguranţă, dacă aveam s-o mai ţin aşa, romantic şi împleticit, deruta avea să coacă în dispreţ, dă-l în mă-sa de lache prost. Nu mai mergea aşa, trebuia să fac ceva.

Apoi s-a trezit Atti (30+) şi, după ce a mâncat, a venit cu Vasi în camera mea. Eram ca într-un tablou idiot de familie, mama, tata, copilul pierdut – tata Atti luând taurul de coarne, mama Vasi lângă el, cu mâinile în poală. Întâi, că nu e OK ce fac, în primul rând faţă de Vasi, care e colegul meu de apartament. Că am promis să nu-l mai aduc pe Alberto fără să anunţ înainte, dar nu m-am ţinut de cuvânt – iar mama Vasi nu a comentat nimic, doar tăcea şi arunca ochi neajutoraţi prin cameră.

Îmi pare rău, nu mai fac, am plecat capul.

Şi Atti a zis că nu pot controla situaţia şi să-mi aduc aminte când el ieşea cu o gaşcă de bagabonţi care tot aşa l-au aburit la început, că suntem fraţi, hai cu noi în Parcul Tineretului să fumăm iarbă – dar apoi ăia au început să-i ceară bani împrumut şi când el le-a zis pas au dat-o pe reproşuri şi ameninţări, că ce

tovarăş de căcat e şi o să vadă el, o să-i scoată vorbe în cartier că se droghează – greu de tot a scăpat de ei; a avut noroc cu spoitorii, că s-a dus cu Florin spoitoru la ăia şi Florin le-a zis lăsaţi-l în pace, că e fratele meu – încât abia aşa a putut scăpa… Deci, a tras Atti aer în piept, Adrian, pe tine cine te protejează dacă o să întoarcă foaia? Ce familie ştii în cartier să-ţi ţină spatele?

Nici una, m-am făcut mic.

Atunci încearcă să scapi de el, cât se mai poate.

Nu pot, am suspinat. Când se pune peste mine zici că mă calcă cu Touaregul.

Dar Atti, care n-avea deloc simţul umorului, n-a prins poanta. Ce vrei să zici cu asta?

Mă fute bine Atti, ce e aşa greu de înţeles?

A rămas descumpănit câteva secunde şi apoi – ştii ce cred oamenii din cartier despre tine? Că eşti nebun. Problema ta e că bei şi când bei o iei razna, începi să vorbeşti prostii şi sperii oamenii, îi faci să devină paranoici. Adu-ţi aminte cum a fost cu Bibi.

Bibi (39) a fost unul din primii oameni pe care i-am cunoscut în Ferentari, chiar în zilele de august când căutam cu Atti chirie, întrebând din om în om, pe străzile cartierului. Eram pe Alee şi am remarcat un tip scund şi gras care îşi bea sticla de vin dulce în faţa unui magazin de la parterul unui bloc, aşezat pe o ladă de bere, lângă o masă improvizată dintr-un placaj; singurul care stătea la masă, restul îşi beau berea pe treptele de la intrare sau în picioare.

L-am întrebat dacă ştie vreun apartament de închiriat. Atti, mai ales, i-a trezit curiozitatea, fiindcă era străin, iar prin Ferentari nu vezi măcar oameni cu facultate – cu atât mai puţin vreo urmă de străin. Ne-a făcut o bere şi ne-a descusut, cu ce ne ocupăm, ce căutăm acolo.

Suntem studenţi şi căutăm o chirie ieftină. În ce-l priveşte pe Atti, era parţial adevărat – făcea un doctorat şi trăia din bursă; în ce mă priveşte – nu, fiindcă pe atunci lucram ca ziarist. Dar am lăsat-o aşa – ceea ce e greşit.

Unul din ei ştia pe cineva care avea un apartament chiar la intrarea pe Alee, în felia cea mai cuminţică a străzii – şi ne-a trimis acolo. Punct ochit, punct lovit – am vorbit cu administratoarea blocului, iar aia ne-a dat numărul de telefon al proprietarei. După o săptămână ne-am mutat şi, pentru că magazinul era la trei blocuri distanţă, am început să ieşim seara acolo. Deşi era însurat şi cu copii, lui Bibi îi plăcea s-o ardă cu puştani şi bagabonţi; mă rog, asta de fapt e comun în cartier, găştile nu se separă pe vârste, ca în Centru, ci pe sexe, băieţii cu băieţii, fetele cu fetele.

Povesteam grămadă despre fotbal, manele şi unguri; despre fotbal – majoritatea erau stelişti şi fani Becali, îşi tot aminteau cum patronul de la Steaua şi-a făcut pomană cu sărăcimea din Zăbrăuţi; ăia furau curent şi RENEL-ul i-a debranşat – iar Becali a ridicat mâna bionică, le-a plătit nota de plată şi s-a făcut iar lumină în Zăbrăuţi. Despre manele – cum s-au dus la Han şi s-au făcut rangă; îi interesau mai puţin lăutarii şi mai mult spectacolul monden, să ia contact cu lumea bună din upper class-ul interlop (unul din ei, o reţin şi pe asta, s-a lăudat zile în şir că s-a nimerit la acelaşi pisuar cu Emi Pian). Despre unguri – că sunt aroganţi şi vor să ia Ardealul; cum toate găştile erau mixate, nimeni n-avea nimic cu ţiganii – problema era cu ungurii, deşi nu vedeai picior de ungur descălecând pe Ferentari.

Dar cel mai mult se povestea despre femei – şi asta mă inconforta, că trebuia să mă prefac entuziasmat de gagicile care treceau pe acolo: aia-i bagaboantă, se comenta, pe 50 de lei stă la o poştă, aia a divorţat de bărbat acu două luni şi umblă după pulă.

Şi ţie care-ţi place, m-a întrebat Bibi la sfârşitul unei seri, zi-mi numai cum vrei să arate şi îţi fac rost de o bagaboantă cu o sută de lei toată noaptea – şi, beat, mi-am frecat mâinile de poftă că ah ce-i fac, dar a doua zi mi s-a făcut frică de curvă şi o săptămână n-am mai dat pe la magazin. Din fericire, când ne-am întâlnit din nou Bibi a făcut uitată povestea cu bagaboanta.

Pe scurt, locul plesnea de coaie şi testosteron – asta deşi la toţi băieţii din gaşcă, inclusiv lui Bibi, le era frică de neveste şi nici unul nu comenta când partenera, de la geam, îl ţipa să vină în casă. Or, pentru că presiunea spre heterosexualitate era enormă, n-am mai suportat schizofrenia şi într-o seară am căzut în păcat, m-am cuplat cu Ana – şi căzut în păcat am rămas… De fapt, era ceva mai complicat, fiindcă undeva tot prin intervalul ăla, poate ceva mai devreme, am decis să-mi scot puştii hetero din cap, să-i scot la orice cost – şi, cum cu gay nu mergea, rămânea varianta b, o tipă băieţoasă şi cu piele mişto; de Paşti, fusesem la puşti acasă cu plocon pentru copilaş, iar acasă la ei era foarte cald, că pornise aeroterma pentru bebeluş, mirosea foarte puternic a familie şi m-a luat o nostalgie cruntă după viaţa aia simplă – şi atunci mi-am zis nu, nu vreau să îmbătrânesc singur, trebuie să-mi găsesc pe cineva la orice cost. Am fost puţin nazist cu mine că m-am combinat cu Ana, dar na, uneori mai trebuie să fii şi aşa, altfel nu se poate – şi chestia bizară e că funcţiona, asta era neliniştitor, că în mare era cam aceeaşi chestie ca aia cu un băiat, doar că fără pulă şi fără intensităţi toxice.

Deci Bibi şi-a făcut un obicei din asta, să ne facă cinste o bere chiar înainte să plecăm acasă – şi nu-mi convenea, că-mi făceam obligaţii. Când am dat să i

le întoarcem a refuzat, lasă bă, sunteţi studenţi amărâţi – şi atunci i-am zis Bibi, eu nu sunt chiar atât de student, de fapt sunt ziarist în presa centrală; dar a trecut peste asta ca şi cum nu m-ar fi auzit. Dacă aş fi fost deştept, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu e în regulă asta, să nu primească berea înapoi; cadourile sunt forme de îndatorare, filogenetic vorbind, de la ele încolo economia a început să zbârnâie.

Mie îmi zicea profesore sau sibiene, iar lui Atti – ungure sau, când nu era de faţă, Harry Potter, că avea ochelari ca personajul şi ten pufos de preadolescent. Îmi plăcea destul de mult de Bibi, era un tip dur, cinic şi foarte straight, prin asta cred că s-a impus ca lider, avea un gen de fairplay übermasculin, eşti om cu mine sunt om cu tine: reţin că la un moment dat a venit la magazin un puştan 18+, a cărui figură îmi era familiară cumva – da, l-am recunoscut, pentru o perioadă se lipise de gaşca lui Bibi şi apoi dispăruse. Chiar înainte să intre în magazin, Bibi l-a oprit; ia vino tu aici, i-a spus calm – şi băiatul, ca o oaie supusă, s-a oprit zâmbind strâmb; ce ai zis de mine, că n-am bani să-mi plătesc vinul care-l beau aici? a ridicat uşor vocea. Puştiul a protestat slab, dar Bibi nu-l mai auzea şi a izbucnit într-o furie oarbă, de nestăvilit, dau cu tine de pământ nenorocitule, îţi rup oasele de te adună mă-ta cu făraşul de pe jos – şi când ăla, deja palid, a început să se justifice, Bibi s-a băgat urlând peste el, morţii mă-tii de drogat; l-a umilit îngrozitor şi nimeni din gaşcă nu a intervenit să aplaneze conflictul, toată lumea tăcea şi-l lăsa să-şi consume furia.

Dar asta e altă poveste; deocamdată trăiam o feerie interculturală, Bibi făcându-ne beri la sfârşitul serii, din patriotism faţă de cartier sau alte motive obscure – şi noi minunându-ne de cât de minunaţi sunt Ferentarii şi ce oameni cumsecade îi populează. Mai ales pe Atti îl cocoloşea şi îl înconjura de atenţii, fiindcă era străin şi se simţea obligat să-l protejeze, să fie gazdă, încât Atti să rămână cu o impresie bună despre cartier şi despre ospitalitatea din Ferentari. Era un avantaj ăsta, să fii străin – dezarma orice agresivitate, bagabonţii rămâneau cu ameninţarea în aer când Atti recita poezia cu Budapesta. De pildă, prin mai, luna dragostei, ne-am apucat la 12 noaptea să ne plimbăm beţi pe Alee şi ne-am oprit chiar pe buza dintre zone, să savurăm panorama fermecată de la ghetouri – acolo, abia pe la 1 începetau viermuiala şi manelele, până atunci era o hărmălaie ca la Festivalul de la Rio. Un bagabont beat şi paranoic s-a luat de noi, că voi sigur nu staţi pe aici; nu plecaţi până nu-mi spuneţi ce căutaţi la ora asta în zonă – şi când Atti, într-o română stricată, i-a recitat poezia cu ungurul din Budapesta îndrăgostit de Ferentari, bagabontul s-a schimbat cu 180 de grade şi a ţinut să ne facă o bere la non-stopul de la drogaţi – să le spui ungurilor tăi ce omenie ai primit pe Ferentari. Ne-a condus până la scara blocului, să fie sigur

că nimeni nu se atinge de pasărea lui rară din Budapesta.

Dar şi asta e altă poveste, fără legătură cu Bibi. So, la magazin, feeria a început să ia apă când pe noi a pus ochii un interlop falit (60+), care a început să se frece de noi şi să ne tot cheme pe la el. Avea părul vopsit ca Ion Dolănescu, era lunecos şi cu glume ambigue, ce cur mişto ai făcut, nu mi-l împrumuţi în seara asta să mă joc cu el? zicea câte unui puştan – şi când ăsta micu se enerva interlopul o întorcea mieros, de ce te superi? dă-mi păsărica gagicii tale, am auzit că e epilată şi dată cu parfum; şi o ţinea la caterincă o oră, în timp ce lumea se prăpădea de râs.

Când i-am spus lui Bibi că interlopul ne-a invitat acasă la el a reacţionat neobişnuit de vehement – e poponar, nu vă duceţi, n-o să scăpaţi până nu-l futeţi.

Cum să ne fută Bibi, am răspuns în cor, suntem doi la unu; ce, suntem pizde să ne ia cu japca?

Nu e vorba de asta, a oftat exasperat, o să vă îmbrobodească şi n-o să scăpaţi de el.

Fii serios Bibi, am reluat tot în cor, şi să ne placă tipii, nu ni se scoală, că e de vârsta lui tata-mare.

Şi, pentru că nu mai avea argumente – pe mine atâta m-a ameţit de cap până l-am futut, habar n-aveţi ce vrăjeală are. A prins şcoala pulii în puşcărie, atâta se freacă şi te ameţeşte de cap, până i-o dai la buci. Cam ciudat să recunoşti asta în public, dar, na, ca şmecher nu te faci foarte rău de căcat dacă se întâmplă prin accident s-o mai dai, problemele încep când o iei. În plus, cum am spus deja, Bibi era un gen foarte direct: a recunoscut nu doar că l-a futut – ci şi că, faţă de interlop, care avea ditamai pula, el o are mică.

Nu ne-am dus atunci la ăla, fiindcă riscam să picăm de poponari – şi, când ne-am dus, am făcut-o că era Ana cu noi. Era foarte frig în seara aia şi în faţa magazinului un gol lugubru – dar, înăutru, la căldură, interlopul şi un tovarăş de-al lui.

De data asta nu l-am mai refuzat când ne-a invitat la el. Interlopul avea două apartamente în acelaşi bloc, într-unul stătea el + nevastă-sa + fata, şi nu ne-a dus acolo, ci în celălalt; care apartament, deşi mobilat mai bine decât primul şi înzestrat cu o cabină de duş cu muzicuţă, era neocupat – îl ţinea probabil de futelniţă. Pe primul, ne-a lămurit, l-a cumpărat din ce a produs ca pungaş: s-a lăudat că pe la jumătatea anilor ’90 şi-a făcut o bandă de copii sub 14, pe care îi punea să fure pentru el; când îi trimitea să opereze îi îmbrăca de şcoală şi le punea ghiozdane – soldaţii mei, ni-i alinta jucăuş; şi când Atti l-a întrebat de ce le zice soldaţi i-a tras cu ochiul, păi ce, numai sicilienii să aibă

soldaţi? Noi românii suntem şi mai şmecheri, îi creştem din grupa mare; m-a lăsat cu gura căscată moşul. Al doilea apartament era făcut, în desfrâul dinaintea Crizei, din credite la şase bănci; când, după Criză, au venit să-l execute pentru rate neplătite, nu au putut să-i facă nimic, că era făcut din credite cu buletinul şi trecut, ca toate proprietăţile lui, pe numele nevesti-sii – cu care nu era căsătorit pe acte.

Deloc nu-i convenea lui Bibi prietenia asta cu interlopul – iar Atti s-a conformat, a pus distanţă faţă de tataie. Eu am continuat să mă văd cu el, fiindcă mai scăpa chestii de culoare şi, în plus, mă fascina cum poate să vorbească o oră întreagă fără să spună nimic: dacă Alberto e în stare să vorbească despre frăţie şi rectitudine morală şi o juma de oră, interlopul ăsta îl lăsa mult în spate, putea s-o facă şi un ceas jumate. Dar, când ne vedea împreună, Bibi se strâmba ca la o lămâie acră; l-ai futut? mă întreba râzând strâmb după ce scăpam de moş – şi eu îi răspundeam la mişto că nu-s pervers, nu mă fut cu tata-mare; dar, clar, nu mă credea. Retroactiv, din perspectiva finalului poveştii, realizez că ce nu-i convenea e că nu putea controla ce-mi spune tataia, care se retrăsese de ani buni din afaceri şi acum comenta ca filozofii de pe bară – şi nu s-ar putea spune că temerile lui nu erau justificate: Bibi, a scăpat-o moşul, era şmecher part-time, avea job, dar, ca să-şi rotunjească veniturile, se mai băga la combinaţii cu băieţii – dar n-a vrut să-mi spună ce anume învârte.

Cu cât te duci mai în profunzimea Aleii, cu atât lucrurile devin mai încâlcite şi mai dubioase, iar lumea mai paranoică; e tot mai acută senzaţia unei a treia prezenţe, nevăzute şi interlope – iar eu, în intervalul ăla, aveam băşini de ziarist în cap şi vroiam să-i prind vibraţia inefabilă; ceea ce e iarăşi greşit, fiindcă dacă vrei viaţă în cartierul ăsta, te faci că nu vezi ce se întâmplă şi mai ales nu întrebi nimic despre cea de-a treia prezenţă, ocultă – şi, dacă o ţii aşa cu don’t ask don’t tell, prezenţa o să ţi se reveleze singură, fiindcă e în ordinea firii, oamenii ajung să-ţi spună chestii fără să-i întrebi.

În plus, ca să scap de anxietate, ajunsesem să beau din ce în ce mai mult când ieşeam la magazin. Dilema era asta – nu beau, stau cu dinţii încleştaţi, doar mă uit cu ochiul mort la lume; beau, ocup tot spaţiul de emisie şi vorbesc doar eu sau nici măcar, vorbeşte gura fără mine – şi a dracu gură trăncănea ca o pizdă, că Ferentarii-s minunaţi, că Bibi e minunat, că ei toţi sunt minunaţi şi dracu ştie ce alte pornografii hipioate de pace şi înfrăţire între clase şi specii mai spunea proasta; iar când Atti, deja jenat, mă lua de acolo să plecăm, Bibi amfitrionul zicea vai, dar mai rămâneţi, hai, că mai fac eu o bere – şi cum să-l refuzi pe prietenul Bibi, spatele nostru din cartier?

Şi Bibi a tot dat din cap şi a ascultat porcărioarele mele hipioate – până când, într-o seară de noiembrie, a explodat şi muci le-a făcut. A izbucnit în cel mai prost moment, fix când am adus-o pe Ana să mă dau mare cu prietenii mei de pe Ferentari.

Când i-am prezentat-o – zdreanţa asta e prietena ta? Să mori tu? Şi apoi, adresându-i-se direct, ştii că ăsta în fiecare săptămână vine cu o gagică pe aici? Proastă mai eşti, se vede pe tine. Dar Ana era femeie-soldat şi un muşchi nu i s-a clintit pe faţă, stătea şi-l asculta calm; iar la sfârşit, cu aceeaşi stăpânire de sine – ce ai vrea să zic Bibi? Lucrurile astea nu te privesc pe tine, o să le discut cu el acasă. De fapt, Ana ştia de prietenele curioase din Centru pe care le scoteam la safari pe Ferentari, cum ştia şi că-mi plac băieţii.

Dar la ora aia Bibi era beat şi arunca pumni la întâmplare – şi o bucată s-a luat de Ana, troacă de porci a făcut-o. Ea l-a ascultat câteva minute, apoi a căscat la sfidare şi m-a întrebat dacă mergem acasă.

Dar Bibi de-abia îşi făcuse încălzirea şi nu ne-a lăsat să plecăm, vă căraţi când vreau eu, încă n-am terminat cu limbricul. Toată faza semăna cu o lapidare publică – în seara aia se strânseseră aproape toţi băieţii care-şi beau berea acolo. Dar nici unul nu a intervenit, stăteau şi ascultau.

Ai zis că eşti student şi ai 31 de ani – acuma ne zici că eşti ziarist şi ai 37. Când ai spus adevărul? De ce ai minţit? – şi, oricâte argumente am adus, nu l-am mai putut convinge, am minţit şi asta m-a discreditat. Am zis-o, era şi el un gen de soldat, hotărât şi dintr-o bucată, odată ce ai călcat pe bec era pa.

De ce te-ai mutat în cartierul ăsta de jegoşi, când toată lumea vrea să scape de el? Tu vrei ceva de la amărâţii ăştia. Ai tu un interes, nu mă duci, eşti poliţist sub acoperire, a conchis. Te-am încercat până acum, să ştii, şi m-am convins că nu eşti cine zici că eşti.

La orice argument aduceam răspundea – eşti deştept, dar nu mă duci, te-au învăţat să fuţi mintea oamenilor.

A vorbit mult, praf m-a făcut, şi de la un punct încolo n-am mai zis nimic, doar stăteam şi ascultam cum dă cu mine de pământ. La sfârşit – nu mai ai ce căuta aici, îţi rup picioarele dacă te mai prind. Dar pentru că nu mă ridicam să plec, continua să detalieze, vrăjeală de la limbrici ca tine am halit grămadă, crezi că eşti primul care încearcă să se infiltreze aici?

Mi se uscase gura şi nu mă puteam pune în mişcare, stăteam ca paralizat pe lada aia – şi Ana, cu acelaşi calm, a zis OK Bibi, am înţeles, nu mai are ce căuta aici; acum putem pleca? – şi ne-a lăsat să plecăm, ia-ţi bă zdreanţa şi pleacă.

Două zile am fost dezarticulat pe faza asta şi nici că am mai ieşit în cartier.

Practic, mi s-a luat de Ferentari şi o lună sau două n-am mai ieşit.

În intervalul ăsta, Atti a tot încercat să medieze o împăcare cu gaşca de la magazin. Nu ştiu ce i-a îmbârligat, cert e că după Revelion a început să mă bată la cap că Bibi tot întreabă de mine şi, într-o seară cu vreme mai moale, am ieşit – OK dragoste, hai c-o facem. Nu am stat să mă gândesc că momentul e prost ales, fiindcă (tot Atti dixit) pe Bibi l-a părăsit nevasta de câteva zile, femeia şi-a luat copiii şi a plecat la alt tip. De ceva vreme îi mergea rău bossului nostru, ca să facă bani s-a dus în Turcia, dar s-a întors după o săptămână şi acum era falit.

Erau trei la magazin – Bibi, un amărât cu veleităţi de lăutar şi unul (30+) cu alură de şmecher şi cu o figură seacă, pe care nu se putea citi nimic. La început am discutat salaamalekuri – că de ce în Ţinutul Secuiesc ungurii îi tratează aşa pe români, că a cerut o pâine în româneşte la Miercurea Ciuc şi nem tudom, n-au vrut să-i dea pâine. Dacă stau să mă gândesc, deja în salaamalekurile astea se străvedea, ca-n palimpsesturile lui Derrida, o agresivitate ascunsă.

Tu cum te-ai simţit ungure aici pe Ferentari? a continuat, te-ai simţit bine aici, vezi? Din amărăciunea noastră ţi-am dat de băut şi nimeni nu s-a luat de tine – şi, ca omul beat, tot insista să ne facă o bere şi mi-era penibil, că ştiam că n-are bani; parcă la un moment dat i-am şi zis-o, lasă Bibi, că destul ne-ai făcut tu, acu mai lasă-ne şi pe noi – dar n-a vrut să audă. Mai mult, dintr-un masochism bizar a început să ne spună că s-a apucat, cu frai-so, de zugrăvit un apartament, dar abia dacă-i ies şi lui 200, că frai-so e specialistul şi el doar ajutor.

Deci o bucată a fost totuşi decent, părea să se lege chinuit ceva – şi, după ce m-am pilit, i-am zis da bă Bibi, am minţit, îmi pare rău, dar cu gagică-mea ce ai avut frate? Înţeleg de ce ai dat cu mine de pământ – dar ea ce ţi-a făcut? Şi el a stat, s-a gândit şi a zis da sibiene, ai dreptate, am greşit. Şi mi-a plăcut cum a zis-o, am regăsit ceva din Bibi ăla vechi, care, când greşeşte ceva, recunoaşte ostăşeşte şi n-o dă după cireş.

Apoi l-a tachinat pe Atti cu iubita lui franţuzoaică – unul din motivele pentru care Atti a venit în România a fost să-şi găsească şi el o iubită româncă. În Bucureşti nu a reuşit să agaţe nici una – în schimb, deşi nu şi-a dorit neapărat, a futut două franţuzoaice, una după alta ca croitoraşul cel viteaz, iar băieţii îl tachinau mereu pe treaba asta, franţuzoaice? ptiu, ce ghinion pe tine. Lăutarul a început să improvizeze la caterincă pe o piesă lăutărească, foaie verde şi-o lalea, Marion e viaţa mea, care s-a dus în Franţa etc. etc., deci seara părea să se lege.

Atâta că şi eu, şi Bibi începeam să ne îmbătăm şi fiecare reacţiona în felul

lui: mie să mi se pară că Ferentarii-s o oază hipioată de iubire şi empatie, iar Bibi să devină din ce în ce mai suspicios şi mai urâcios; făcea glume din ce în ce mai eliptice, că te naşti odată cu pula, dar pula moare înaintea ta, că o femeie nu se ţine cu bomboane şi flori, ci cu pulă şi bani, şi dacă nu-i dai pulă şi bani pe săturate, te lasă. Era într-o dispoziţie din ce în ce mai masochistă – dar eu nu mai vedeam treaba asta, că de fapt plesneşte de ură, şi tot trăncăneam despre minunaţi Ferentarii, minunaţi locuitorii.

Treabă care-l irita şi mai tare – şi ca să mă potolească a început cu celălalt set de glume, că uite poliţia, uite prăduitorul – şi la asta am început să mă nelinişţesc vag, cu atât mai mult cu cât Atti îmi făcea semne să o ştergem, că lucrurile sunt pe punctul să deraieze. Dar, când ne-am ridicat, Bibi s-a pus barieră şi a zis nu plecaţi nicăieri – şi ne-a mai luat două beri de căciulă.

Se lăsase un frig al dracu şi o bere am băut-o pe repede înainte, iar cealaltă nu mai intra nicicum – şi i-am zis Bibi, dragoste cu de-a sila nu se poate; şi el a răspuns ba da, se poate, vezi asta? adică un par pe care l-a scos chiar atunci de sub măsuţa de placaj.

Şi de aici încolo s-a scufundat complet în filmul paranoic, că ce pula mea cauţi sibiene aici, între jegoşi? – şi când i-am zis, deja patetic, că vreau să mă stabilesc aici, că iubesc cartierul ăsta, şmecherul de lângă el s-a strâmbat literalmente de scârbă. Tipul nu băuse nimic, de fapt trăgea de la începutul serii de o bere – şi nu intervenea în discuţie, doar asculta.

Lăutarul încerca să aplaneze conflictul, hai Bibi tată să bem, să ne simţim bine. Dar şmecherul i-a pus o mână pe umăr să se oprească cu asta, că sunt chestii care nu-l privesc – iar lăutarul şi-a pus palma în cur şi s-a cărat.

Când ne-am ridicat să plecăm a scos parul de sub masă şi ne-a lovit uşor peste picioare, plecaţi când vrea muşchii mei, nu ai voştri. Dar nici atunci, obnubilat de alcool cum eram, nu am reuşit să conştientizez, vorba lui Vasi, pericolul situaţiei, simţeam mai degrabă un fluid de simpatie pentru Bibi, când îl vedeam aşa mic, gras şi zburlit ca un cotoi – că ce, dacă eşti ziarist crezi că mi-e frică?

Îmi venea să mă piş, dar nu mă lăsa să mă duc după bloc, Bibi, i-am zis, mă piş pe mine frate, nu mai pot. Nu m-a lăsat să mă duc decât atunci când a dispărut după bloc tovarăşul lui, şmecherul; dar nici atunci nu m-a lăsat singur şi a venit după mine.

Tovarăşul lui era un pic mai încolo, cu spatele – şi când a trecut pe lângă noi privea indiferent înainte, ca şi cum n-am fi existat.

Acum nu ne vede nimeni, n-ai martori, ia zi, ce faci? Îţi rup picioarele, mi-a zis în timp ce mă descheiam la şliţ; şi, ca să mă convingă, a ridicat bastonul

deasupra capului – iar eu am îndoit reflex piciorul stâng. Se zice că în momente de astea de şoc îţi sare beţia din cap – nu ştiu ce să spun, cert e că atunci m-am speriat foarte rău.

Dar n-a dat, a lăsat parul jos, nu intru eu la puşcărie pentru un lache turnător. Atti zicea că nu vroia doar să mă sperie, ci şi să mă facă să-mi dau drumul pe mine, de aia a ridicat parul chiar înainte să mi-o scot din pantaloni. Dar, jur, nu m-am scăpat.

În fine. Dacă până la momentul ăsta faza face sens şi poate fi înţeleasă, ce urmează e complet descreierat şi în afară, şi de aia o dau pe post nudă, fără ancore hermeneutice: după ce ne-am întors, în faţa tuturor, Bibi şi-a dat jos pantalonii şi chiloţii, s-a aplecat cu curul spre mine şi mi-a zis bag-o, ce dracu aştepţi? Nu asta vrei? Şi eu am zis ce căcat de treabă e asta Bibi? şi prietenul lui, şmecherul, a zis fă ce zice – şi eu am zis nu merge aşa fraţii mei, nu merge aşa.

Bibi şi-a ridicat pantalonii de trening şi a zis hai să bem, ia de băut sibiene – şi atunci am avut inspiraţia să zic e frig, haideţi la noi în apartament să bem; zic inspiraţie fiindcă, pe vremea când mă iubeam cu Bibi, mi-a tot repetat regula aia să nu bagi niciodată oameni străini în casă – şi prin asta l-am dezarmat cumva, că după toată faza nasoală îl bag în casă. Pe scări am zis nu faceţi gălăgie, vă rog frumos, ăia de sub mine au copii mici – iar Bibi s-a liniştit şi a devenit rezonabil, în definitiv şi el era locatar la bloc, se mişca în interiorul aceloraşi legi fizice şi sociale. Le-am dat să mănânce, de fapt Bibi s-a dus la frigider şi a zis, scârbit, ce amărăşteni sunteţi, n-aveţi nimic. Le-am fiert nişte crenvuşti şi după o jumătate de oră au plecat.

A doua zi mi-a transmis din nou prin Atti că îmi rupe picioarele dacă mă mai vede la magazin, de fapt Atti, care nu-şi amintea expresia românească, mi-a zis în engleză, you are not welcome anymore, that’s the idea – pe scurt, îmi dăduse interdicţie, cum zic ei; de data asta l-am luat foarte în serios şi făceam ocol pe o străduţă paralelă ca să evit zona aia. Şi, ori de câte ori îl vedeam – în staţia de autobuz sau într-o crâşmă – făceam cale întoarsă şi mă făceam că nu-l văd. Mi-era frică de el.

De atunci am încetat să mai mint; le spuneam de la început oamenilor că sunt ziarist şi tăiam discuţiile despre afaceri dubioase – e şmecheria ta, ziceam, nu mă interesează, nu vreau belele aici.

Bibi a fost primul tip la care am întâlnit râsul lui Becali; de fapt, chiar dacă îl apreciam că era onest şi protectiv, mă deranja că într-un fel fundamental îşi pierduse încrederea în oameni şi juca în forţă, pe putere. Încerca să fie corect,

dar suflet bun n-avea, era un om complexat şi înrăit de viaţă, căruia îi plăcea să umilească. În naivitatea lui, Alberto nu purta resentimente nimănui, deşi viaţa lui fusese mult mai urâtă; avea căldură şi instinct al proximităţii, corpul lui mare ştia să se lipească de alte corpuri prietene.

În fine. Nu am putut pleca în ziua aia acasă la ţară, şi bine era să fi plecat – de o săptămână, bicicleta mea zăcea legată de o balustradă din scara de bloc a unui prieten, iar ăla m-a sunat că cineva mi-a şutit dinamul, deci clar că o avea în vizor. Urăsc pacostea aia de bicicletă, îşi face bine treaba, dar e 100% de pizde, mi-a dat-o Ana după ce şi-a cumpărat una mai bună. N-are cadru şi ţipă rozul pe ea, başca un coşuleţ alb prins pe portbagaj – prietenii din Centru izbucnesc în râs când ne văd împreună, iar bagabonţii din Ferentari fluieră după mine la caterincă, alo prinţeso.

Am recuperat-o şi am lăsat-o acasă – iar de acasă, deşi era 10, m-am dus la Zeicani. Alberto s-a strâmbat când m-a văzut, una zicem, alta facem, nu ne-am înţeles că nu mai vii pe aici?

Tu vezi-ţi de-ale tale, i-am zis, mâine plec acasă şi vreau să beau o bere.

M-am dus în separeu şi mi-am băut liniştit berea – dar după cinci minute a venit şi el, ia bă o bere şi dă cinci lei să bag la aparate. A făcut praf hârtia de cinci lei, îl auzeam cum înjură şi pocneşte în aparate – şi deştept eram dacă plecam chiar atunci, dar n-am făcut-o; am mai stat de-o bere şi iarăşi a venit la masa mea, mai dă cinci lei. Dar nu i-am mai dat nimic – am zis am cheltuit destul pe curul tău şi gata, nu mai are banca bani.

Hai la tine, a zis, n-am dat azi pe acasă şi nu vreau să dorm în seara asta la Borcan – şi i-am răspuns că nu se poate să stau în cap, pe lângă Vasi, e şi ungurul.

Şi-ţi pasă ţie bă de ăia? Era beat bine, fiindcă avea ochii roşii şi răsufla greu.

Nu merge omule, n-auzi? Când s-a putut s-a putut, uite că acum nu se mai poate.

Hai, că ştiu eu un loc, a lăsat-o mai moale, dar ia-mi şi tu un pachet de ţigări. Deştept aş fi fost să-i fi zis NU MAI AM BANI, n-ai auzit? fiindcă chiar nu mai aveam bani, cu pachetul ăla intram deja pe minus; biletul până acasă costă 60 de lei şi fix 60 de lei mai aveam în buzunar.

Pe drum m-a pus s-o sun pe Marinela – şi au vorbit vreo zece minute; râdea gros şi, trăgându-se de puţă prin pantaloni, zicea mânca-ţi-aş pizdulicea ta aia dulce, şi apă din pizdă ţi-aş bea.

M-a dus la mama dracului, dincolo de Piaţa Ferentari, lângă ghetourile de

la Zăbrăuţi. La o sută de metri de blocuri, dând în bulevard, e un intrând plin de sălcii şi boscheţi, un fel de fostă stradă, invadată de vegetaţie – pe scurt, un loc neverosimil de sălbatic şi de intim, în care ţârâiau greierii.

Dar nu eram singuri acolo, mai era un drogat care zăcea sedat în iarbă şi Alberto s-a enervat când l-a văzut, valea de aici jegosule. Dar drogatul era făcut bine, nu putea articula nimic, doar se uita cu ochi goi la noi şi gângurea ca prin somn.

N-auzi bă ce-am zis? Acum te cari, morţii mă-tii de drogat, că nu poate ieşi copiii în parc din cauza voastră, se-nţeapă în ace când se joacă.

Dar drogatul stătea şi gângurea în iarbă, mai că nu ne trimitea bezele, era complet făcut.

N-ai auzit bă ce-am zis? a mai urlat şi s-a repezit la el. A încercat să-l ridice de jos, dar drogatul s-a prăvălit înapoi şi Alberto a început să-i care picioare.

Lasă-l nebunule în pace, nu vezi că e dus? – dar nu s-a potolit decât când i-a spart buza şi s-a murdărit de sânge pe adidaşi; abia atunci s-a oprit şi, înjurând, a început să-şi şteargă mizeria de de pe adidas cu un şomoiog de iarbă – în timp ce drogatul încerca să se ridice şi nu reuşea; până în stradă s-a dus în patru labe, scâncind şi bolborosind.

Şi, în liniştea care s-a lăsat – n-are ruşine nenorociţii, se înţeapă în stradă şi-i vede copiii, a zis încurcat. Hai lângă mine, hai pupă-mă.

Am pus-o, mă gândeam, cum să mă car de aici şi nimeni să nu se supere. L-am pupat fără entuziasm şi cred că a simţit asta, fiindcă a început iarăşi să boscorodească drogaţii – şi apoi, după ce s-a mai calmat, mi-a băgat mâna la chiloţi, ce-ţi mai face cocoşelul?

Şi după o pauză – auzi ce m-am gândit, nu vrei s-o futem amândoi pe Marinela? M-a înnebunit ce voce are, numai s-o auzi şi ţi se scoală.

Dar faza nu se lega, ne pupam degeaba. Hai, treci la aparate, a încercat o glumă şi ce să fac, am început să-l sug cu aceeaşi lipsă de entuziasm; şi el, apoi – ştiu că-ţi place, hai, stai ca puşcăriaşii la baie. Şi atunci am zis băi Alberto, nu te supăra, nu merge s-o faci aşa în tensiune şi frică – şi atunci el, păi să nu-ţi mai fie frică, tu eşti fratele meu şi aşa şi pe dincolo. Uite, după ce te fut stau să mă fuţi şi tu, să nu zici că-s băiat rău.

Alberto, aici nu-i puşcărie, sunt alte reguli, nu merge aşa – şi el, după o pauză, de ce-mi strici cheful? Eu ţi-am făcut de fiecare dată plăcerea, acum fă-o şi tu pe a mea.

Dar nu era plăcere, ci doar o senzaţie brutală şi foarte fizică, ca şi cum cineva te-ar scurma înăuntru cu un băţ. Şi, după ce s-a terminat – nu dai şi tu

nişte bani, dacă tot pleci? Hai, că am văzut că ai.

Sunt banii de drum Alberto.

Las că ai luat salariul, dă şi mie 50 de lei. N-am mai comentat, am scos portofelul şi i-am întins banii, vreo 45 de lei.

Păi vezi că ai? Aşa te vrea fratele tău. Şi, după ce m-am mai milogit, mi-a dat 20 de lei înapoi, să vezi ce inimă are fratele tău.

Tot drumul a continuat să vorbească singur şi să înjure drogaţii, morţii măsii de distruşi, pentru un nenorocit ajungi la puşcărie.

Deci aşa, şi futut, şi cu banii luaţi, mi-am repetat a doua zi pe autobuz, furios şi umilit.

Am plecat aşadar acasă la ţară şi taică-miu, care-i doctor, a zis ce-i cu tusea asta? Ia şi tu nişte medicamente – dar tusea a rămas înţepenită acolo, în faringe, cu toate medicamentele.

Peste câteva zile m-a sunat; jucam o tablă cu taică-miu. I-am răspuns politicos, dar rece, e Sfântul Gheorghe şi ziua lu bătrânu, uite, am mâncat un grătar şi jucăm o tablă.

Mă iubeşti? m-a întrerupt impulsiv, ia zi, mă iubeşti? Şi i-am răspuns că să-şi ia gândul, iar el a început să înjure drogaţii, că-s peste tot şi nu mai poţi să te duci cu cineva în boscheţi fără să dai de unul.

Taci că spui prostii, i-am tăiat-o. Eram pe ultima sută înainte de decolare, încă aş fi putut să mi-l scot din cap fără costuri prea mari. Pe lângă că era incontrolabil, n-aveai de unde şti ce boli purta pe dinăuntru. Clar, trebuia să scap de omul ăsta, îmi aducea doar belele. Şi apoi, ce dracu să fac cu el? Înţelegea distorsionat lumea din afara puşcăriei şi, în plus, era dependent de jocuri de noroc – deci, chiar dacă i-aş găsi un serviciu, cu primul salariu s-ar înfige într-o sală de jocuri şi nu ar pleca până n-ar pierde tot. Pentru el era mai bine la Borcan, la un stăpân de care ştia frică şi care îi dădea bani cu ţârâita. Eu nu ştiam să-l controlez, n-aveam nici o autoritate asupra lui. Pe scurt, caz închis.

Apoi am început să scriu la teză şi lucrurile s-au schimbat – analizând viaţa din Ferentari, inserându-l în lucrarea de doctorat ca fan dedicat de manele, mi-am amintit că e un om cald; că, în pofida vieţii lui de căcat, avea o inimă uşoară şi veselă. Viaţa lui se trecuse în puşcării şi acum, la 33 de ani, n-avea o femeie şi trăia din pomana rudelor – dar asta nu l-a înrăit, nu l-a umplut de venin, ca pe Bibi. Îmi aminteam câte o fază şi, pac, o luam la labă – până şi pe futaiul de la revedere am ajuns să-i dau în cap: ce căcat, m-a luat o dată cu japca şi gata, e sfârşitul lumii? Şi oare chiar m-a luat cu japca? – şi am început să analizez ca deşteptele pe facebook dacă a fost sau n-a fost viol şi concluzia: că nu prea, la o

adică, aş fi putut să fiu mai ferm, fiindcă eu eram ăla de la butoane – dar am fost moale ca căcatul; sau, dacă nu, aş fi putut să-mi pun pur şi simplu palma-n cur şi s-o iau la fugă, ciao Alberto şi pupici; dar am stat ca o nevastă proastă, ca măsa lui Oara Vulc din satul meu, când lu bărbatu-so beat i-a venit chef de futut în noaptea de priveghi – şi ce să facă femeia, că nebunu era cu capsa pusă şi chef de scandal, a desfăcut picioarele şi a stat s-o fută ăla, cu gândul la muma din sicriu.

M-a sunat chiar înainte de Paşti şi, după ce şi-a făcut gluma cu milionul, m-a întrebat dacă ne mai iubim – şi i-am răspuns oricând Alberto, oricând, numai să mă întorc la Bucureşti şi te fut de-ţi sar capacele. Rememorând şi analizând, mi se părea din ce în ce mai evident că-i plac şi băieţii, că-i place chiar s-o ia – dar că, fiind şmecher, nu-şi poate accepta asta: ce mai rămânea din firma de şmecher dacă îşi recunoştea că vrea s-o ia la muie? Şi apoi – la ce i-ar folosi să şi-o recunoască? Clar, nu i-ar folosi la nimic, în lumea fertilă în care trăia, homosexualitatea era de o inutilitate totală.

Îmi aminteam insistenţa imprudentă cu care mi s-a băgat pe gât la început – sau faptul că nu a reuşit să ţină nici o femeie lângă el; nici o văduvă de 50 sau o femeie măritată nu se încurca cu el, nefericitul. Îmi mai aminteam că, în puşcărie, a fost luat cu japca doar la început – şi apoi, când a căzut a doua oară, a făcut-o de bunăvoie; pe scurt, s-a învăţat să-i placă, iar în libertate ducea dorul chestiilor cu băieţi. Chiar dacă au pornit ca abuz, erau parte dintr-un gen de camaraderie masculină care-i lipsea aici; şi, ca toate abuzurile repetate, în timp au ajuns să-i dea securitate afectivă, să-l pună la un adăpost precar: cât timp un şef de cameră îşi făcea mendrele cu el, era la adăpost – iar aici, în lumea asta complicată şi rea, nevoia de securitate era cu atât mai mare. Era un fel de hetero, dar în puşcărie agăţase şi dependenţa asta, să se hârjonească sub pătură cu băieţi – probabil o dependenţă mai slabă decât aia pentru jocurile de noroc. În fine, cert e că atunci când ne puneam în pat inventa tot felul de strategii complicate ca să ajung să-l fut şi eu – preferabil în somn, încât să nu-şi prejudicieze onoarea de şmecher; şi, când se întâmpla, începea să gâfâie uşor şi să se împingă cu fundul în pântecul meu.

Apoi, după Paşti, pentru că tusea aia nu mai trecea, mi-am luat inima în dinţi şi m-am dus să-mi fac analizele. Aveam de aşteptat câteva zile pentru rezultat – chit că un rezultat negativ nu e neapărat concludent înainte de trei luni. Cu cât treceau zilele, cu atât aşteptarea devenea mai încordată, se umplea de miză. Putea fi treaba aia nasoală sau, dacă nu, un sifilis sau o gonoree de rahat care mi-a slăbit imunitatea; oricum, ceva era, prea mă simţeam slăbit. Cu o zi înainte de rezultat m-am dus într-o plimbare la Olt şi, stând aşa pe malul

apei, m-am gândit ce chestie, s-ar putea ca viaţa mea să se termine în zece ani, la 50 să se facă negru pe ecran şi râul ăsta tulbure şi tăcut să curgă fără mine… Dar zece ani era un interval abstract şi greu de cuantificat, nu avea precizia chirurgicală a unui cancer care te omoară în câteva luni. Deci aveam timp să respir, să-mi văd de viaţă.

Bun, pe asta am lămurit-o, mi-am zis aruncând pietre în râul ăla mare şi tulbure, acum mergem mai departe: ce fac cu Alberto? Omul ăsta îmi dă un sens, îmi umple capul şi fără o prezenţă în cap ne uscăm ca maică-mea în borcanul conştiinţei. Şi oricum, dacă rezultatul iese pozitiv înseamnă că o avem deja amândoi. Dacă iese negativ – n-o avem nici unul. În ambele cazuri avem undă verde s-o facem. În plus, puştii am decis să mi-i scot din cap, cu homosexualii mi-e silă s-o fac – iar omului ăsta, deşi e hetero, s-a întâmplat să-i placă şi băieţii. Unde mai găseşti aşa soldat, când o să se mai nimerească aşa conjuncţie norocoasă de astre? Ce fac singur, mă bag, ca ursul iarna, la televizor şi pastile? Clar, nu mă las de omul ăsta.

Partea a II-a

Prezent

„Tu să ai inima tristă,
Că e zonă interzisă,
Că e cu sârmă ghimpată
De poliţie şi armată.“

Albatros – *Fă Doamne fereastra uşă*

Pe goană

La analize, ce să zic, n-am mai ajuns. Ai mei mi-au dat bani de tren şi vreo zece lei de buzunar să merg să le scot – dar era o zi frumoasă, fără un nor pe cer şi, când am început să fac cu mâna la maşini, ce mi-am zis? Hai mai bine să-mi cumpăr de banii ăştia un pachet de ţigări, că-mi rămân şi de două beri la bar, La capu la pod; dar ce fac cu duşmanul, că mă vede ziua în amiaza mare la bar şi mă pârăşte la doctoru, încât se prinde familia că nu am mai plecat la Sibiu – deci: ce fac cu el? Hai mai bine să merg pe burtă la magazinul din drum, să iau un pachet de ţigări şi un pet şi să mă strecor, pe lângă sat, la Olt, să-mi fac viaţa frumoasă.

Altfel, banii au intrat târziu, la jumătatea lui mai, şi, când am ajuns în Bucureşti, în sud, la câmpie, era vară în toată regula; iar în bar la Zeicani – unde am ajuns a doua zi, pe la 5 – oamenii pluteau în şlapi şi pantaloni scurţi; singur tipul ăla care zicea că e poliţist sub acoperire era la costum, un costum negru.

Se stătea afară, pe terasă; via de deasupra făcuse frunze mari, cărnoase, care-şi aruncau umbra răcoroasă peste mesele de plastic de dedesubt.

Alberto a apărut cam după o oră; i-am auzit glasul răguşit tunând din magazin şi l-am chemat în bar. Era lume acolo, dar tot m-a îmbrăţişat şi m-a pupat pe obraji, m-a strâns cu putere în braţe, lovindu-mă cu palma peste spate; am simţit îmbrăţişarea aia până în stomac.

L-am aşezat la masa mea, cu Malik şi poliţistul, şi s-a apucat să turuie incoerent cum a fost când l-am scos la Castel, că am spart 600 de lei, că a cunoscut o doctoriţă, că ne-am întors cu taxiul acasă. Poliţaiul îl asculta şi dădea din cap, da da, o grămadă de bani aţi spart; şi Alberto, încurajat, turna toate amănuntele posibile – şi la final, pe ăsta-l iubesc ca pe fratele meu, zi mă, ridica bărbia spre mine, nu te iubesc?

Ne iubim Alberto, ne iubim, răspundeam, la fel de euforic şi imprudent.

Nu-l mai văzusem de o lună şi între timp se bronzase, încât acum era tuciuriu ca un marocan. Dar sub bronzul ăla strălucea, iradia lumină – şi, în soarele roşu care scăpăta spre apus, am simţit că omuleţul ăsta derutat e inofensiv şi nu-mi vrea răul; râdeam şi îmi auzeam râsul în gât – dar pe el nu-l mai auzeam ce zice, ca şi cum cineva ar fi tăiat sonorul lumii.

M-am dezmeticit abia când, după două beri, m-a tras deoparte şi mi-a zis

uite cum facem, eu mă duc la Borcan să-mi iau ceva haine şi ne întâlnim direct la tine, ne-am înţeles? Să nu ne mai vadă lumea că plecăm împreună.

Am mai rămas de o bere cu poliţistul – care, beat tun, mi-a zis lasă-te de omul ăsta, nu ştii în ce te bagi; dar era o secundă prea târziu, eram doi contra el – încât i-am tăiat-o visător, m-a ajutat să-mi fac treaba cu manelele, m-a dus între bagabonţi şi a avut grijă de mine; şi el a repetat, punându-şi o mână patetic de beată pe umărul meu, lasă-te de el, e din clan de periculoşi, ăia îţi rup picioarele.

Şi am întrebat ce clan, Daranii? – fiindcă Alberto îmi spusese că o verişoară de-a lui Borcan era ţinută de băiatul unui şef de clan interlop; dar nu-l crezusem, fiindcă în Ferentari boschetarii şi puştanii inventează rudenii cu staruri interlope – de-a lungul timpului am cunoscut nenumăraţi nepoţi de-ai lui Nuţu, mândria Ferentarilor. În fine, în cazul Daranilor, tatăl făcuse legendă, băiatul doar ducea mai departe firma şi, ca mulţi băieţi de bani gata, era mai nonconformist – avea veleităţi de lăutar şi, în mijlocul unei petreceri, a luat microfonul vedetei şi i-a întors complimentul, adică s-a apucat să improvizeze o melodie în care îşi omagia privighetoarea.

Interlopii erau pentru manele ceea ce familia de Medici fusese pentru artele Renaşterii, filantropi care protejau artiştii, îi ajutau financiar la început de carieră şi, mai încolo, le dădeau bani cu camătă să-i facă cântăreţii lor de curte. Schimbul era avantajos de ambele părţi: interlopii aveau buzunarele pline de bani lichizi şi, în plus, vroiau să-şi facă cunoscută bogăţia – iar lăutarii le imortalizau, prin cântece, şmecheria şi potenţa financiară. Era concurenţă între interlopi, cine face nuntă sau botez mai luxos şi mai mediatizat, cine face ploaie de bani mai mare pe un lăutar… Or, interlopul din familia lui Alberto a schimbat regulile jocului, le-a cântat el lăutarilor – de-asta zic că era mai ciudăţel; filmuleţul e pe youtube, acolo am văzut.

Iar poliţistul a făcut ochi mari şi a zis da – de unde ştii? Şi i-am zis, trăgând cu ochiul, am lucrat ca ziarist, am sursele mele, ştiind că asta o să-l bage în paranoie; omul s-a încruntat, ia zi, pentru cine lucrezi? – şi atunci am dus degetul la gură şi m-am uitat enigmatic spre cer; şi tot drumul până acasă am pufnit nervos în râs, nu ştiu dacă pentru gluma asta idioată sau pentru cerul enorm de roşu de deasupra.

Vasi era la mine-n cameră, se uita la TV; am discutat despre orice altceva decât Alberto – situaţia ne depăşea pe amândoi, funcţionam într-un armistiţiu fragil în care coabitarea mai era posibilă doar punându-l în paranteză pe Alberto, ca pe un vis urât.

După o jumate de oră l-am auzit strigându-mă din faţa blocului; Vasi s-a dus la el în cameră, no bine, hai, că mă bag la tradus.

I-am dat drumul în casă – pe hol, m-a ţinut în braţe două minute, legănându-se cu mine; răsufla greu şi era transpirat tot, mi-a udat tricoul în îmbrăţişarea aia umedă, organică.

Nu mai pot fără tine, mi-a zis şi, pentru că a simţit că mi s-a sculat, şi-a trecut mâna pe la spate, a băgat-o în chiloţi şi, gâdilându-mă expert la gaura curului, a zis ce-ţi mai face păsărica? Mor după pizda ta. Şi apoi, revenind brusc pe pământ – nu mai putem fratele meu să ne vedem la Zeicani, ştii ce a zis Borcan? Că ce treabă am eu cu tine, nu ştiu că eşti scriitor şi scriitorii-s bulangii? Ascultă la mine, Borcan nu e prost, s-a prins cum stă treaba cu tine, dacă ne vede împreună, pardaf ne face pe amândoi. Nu ştiu ce ai făcut, cui i-ai spus, dar pe tine te ştie lumea.

Ne-am îmbătat amândoi rangă în seara aia şi am adormit, vorba persanului, beţi lemn; dar, pe la 6 noaptea, s-a pus pe marginea patului, a început să se legene şi să plângă monoton ca muezinii şi l-am întrebat ce ai frăţioare? – iar el a zis mă doare spatele de nu mai pot.

Chiar aşa chiaun de somn, un sfert de oră i-am făcut masaj; iar a doua zi, când m-am dus la baie să mă spăl, a venit peste mine şi a zis ce faci, te bagi singur sub duş? Ce treabă e asta, nu sunt eu iubirea ta, nu pentru mine te-ai trezit din somn? Ori facem duş împreună, ori ne vedem fiecare de viaţa noastră – şi s-a băgat cu mine sub duş, ocupa trei sferturi din vană, ca un pui de hipopotam, încât când se întorcea cu burta spre mine trebuia să mă aşez pe marginea căzii.

Ne-am săpunit reciproc şi aşa, plin de săpun, cu ochii închişi, a zis pupă-mă – şi l-am pupat, iar ăsta a rămas de atunci obiceiul, să ne băgăm sub duş împreună, turuia eşti nevasta mea, trebuie să ai grijă de bărbatul tău, să-l speli, să-l îmbraci, să-i dai să mănânce.

În fine, după ce l-am pupat a zis phuai ce înţepi, trebuie să te razi că am piele fină, de fată mare, rană îmi faci. Deşi avea aproape 34, pe corp avea o piele ca de copil – nu avea păr pe piept, doar câteva floace în jurul bănuţilor sânilor, pe care i le tăiam cu unghiera.

BIC-urile mele erau uzate şi m-a trimis după unul nou la magazin; după ce m-am întors a stat lângă mine cât m-am ras, supraveghindu-mă cu ochi încruntaţi. La sfârşit şi-a trecut o mână peste obraz şi a zis tu nu ştii să te razi, hai să-ţi arăt eu cum se face; mi-a pus spumă pe faţă şi a început să mă radă expert, un sfert de oră cred că m-a tot ras. Şi m-am gândit că poate aşa făcea şi în puşcărie, că ritualul de ras sau masajele erau învăţate acolo, că era felul lui de

a-şi arăta supunerea, ba nu, că era felul lor, al deţinuţilor, de a-şi exprima tandreţea, fără să-şi lezeze masculinitatea.

A doua zi am luat-o de la capăt; cu o jumătate de pet de bere în loc de mic dejun, am început să facem planuri: ai nevoie de buletin, nu mai merge aşa, cu puţin noroc îţi găsesc un job, dracu ştie ce, că nici mie nu mi-e clar.

Am ieşit la Boieru şi abia pe la 5 am mâncat ceva, nişte mititei.

Pe la 12 noaptea ne-am întors rupţi de beţi acasă şi am adormit cu lumina aprinsă şi televizorul pornit pe un canal porno, trântiţi la pielea goală pe patul nedesfăcut. Pe la 2 l-am auzit ca prin somn ieşind pe Vasi din cameră, ducându-se silenţios ca o pisică în bucătărie – şi, la întoarcere, stingând lumina din camera mea.

Şi, dimineaţa, când am dat să scot petul din frigider, Alberto mi l-a luat din mână şi l-a pus la loc, avem de vorbit iubirea mea. S-a dus la bucătărie, a pus de cafea şi când s-a întors – ce fac, mai rămân? E a doua oară când plec de acasă două zile; de când m-am mutat la Borcan nu am făcut niciodată treaba asta, să plec cu zilele de acasă. Ştii ce a făcut Borcan când am apărut atunci înainte de Paşti? M-a luat la palme. Abia noaptea mi-am făcut curaj să merg acasă; toată ziua am stat la bar, cu frica şi ruşinea pe mine – şi, când m-a văzut în casă, a strigat unde ai fost derbedeule două zile, crezi că pleci când vrei de acasă? De aia te ţin? – şi jap o palmă pe obraz, cu toată puterea. Dacă mai faci o dată, a zis, nu mai ai ce căuta aici. De-aia te-am adunat de pe străzi, de-aia mi-am făcut pomană cu tine, să umbli bagabont cu toţi spurcaţii? – şi jap altă palmă… Şi ce să zic şi eu, iartă-mă Borcănică frăţioare, că am fost prost şi nu mai fac, să moară tăicuţul meu – şi m-a iertat… Acum, a conchis, bag pula, iar am lipsit de acasă două zile, degeaba m-am jurat. Eu zic aşa: dacă mă duc acum, mă primeşte; că aşa ştiu, dacă greşeşti de două ori, te iartă – dar a treia oară te-ai ars. Şi Borcan nu e prost, s-a prins că mă ţin cu tine. Deci uite cum stă treaba – dacă plec acum, nu ne mai vedem niciodată; eu îmi văd de viaţa mea amărâtă, tu de a ta. Dacă rămân, rămân să nu mai plec, că loc de întors nu mai e. Deci gândeşte-te bine ce vrei de la mine, cum facem. Nu trebuie să-mi răspunzi acum, tu gândeşte-te bine şi îmi spui ce-ai hotărât după ce bem cafeaua.

A adus cafeaua, oribil de dulce, şi atunci am zis de ce nu putem continua ca până acum, vii la mine pe zi, stai o noapte şi pleci?

Şi el a răspuns nu se poate, n-am cum să mă tot ascund aşa, nu pot să fiu şi cu tine, şi cu familia mea, nu pot să mănânc cu nepoţii mei la masă după ce ţi-am supt ţie pula, înţelege că nu se poate. Şi ţi-am mai zis, Borcan e vulpoi bătrân şi a mirosit treaba, tot mă prinde într-o zi, pune pe cineva să mă

urmărească dacă plec de acasă şi ne dă de urmă – şi ce facem atunci? Praf am făcut căcatul… Dacă mă iei, mă iei de lângă familia mea şi ne facem viaţa noastră.

Dar, oricât mă topeam de drag, nici prin cap nu-mi trecea să mi-l iau intensiv pe cap; în capul meu, planul era altul – să stea dracului la Borcan şi să mă bucur de el ca de un vin vechi, de trei-patru ori pe săptămână, când scăpa de acasă; să stau până la sfârşitul lui iunie şi apoi, încărcat de senzaţii şi impresii din medii subterane, să mă întorc la ţară şi acolo să-mi termin teza de doctorat – iar prin noiembrie, cu lucrarea gata, să mă întorc în Ferentari; prin urmare, am zis n-avem bani Alberto, cu banii mei abia de mă descurc eu, ai văzut şi tu că înainte de Paşti m-am cărat acasă, c-am rămas în pană.

Şi, abrupt, haotic, a zis plec, unde mi-s pantalonii? şi să nu mă mai cauţi.

Nu vroia să audă de calcule rezonabile şi am luat-o pe ocolite, ţie îţi plac femeile şi nu ştii să trăieşti fără familia ta: o să ţi se facă dor de pizdă, o să ţi se facă dor de familie. Uite, bem, spargem pahare şi futem bani, dar tot e mai bine să stai la Borcan.

A oftat – n-am avut noroc la femei, că toate m-a lăsat. N-am ce face, asta a fost soarta mea, să stau tot lângă cur de bărbaţi. Aşa a vrut Dumnezeu; că, dacă vroia altfel, mă ţinea lângă o femeie.

Şi, deşi toată povestea îmi mirosea a şantaj sentimental, chestia aia, că n-a avut noroc la femei şi i-a rămas să se aciuiască lângă un bărbat, m-a înmuiat – şi atunci am cedat, am zis OK Alberto, rămâi, vedem noi cum o scoatem la capăt. Fiindcă putea fi ceva despre sexualitate neasumată sau alte subtilităţi – dar, cu egală îndreptăţire, putea la fel de bine să fie ceva despre un om cu creierul futut şi sinele devastat, care s-a acomodat la orice rău şi nu mai poate distinge între ce i se potriveşte şi ce e împotriva lui, şi aleargă voios şi cu sinele făcut varză spre lucrul ăla care-l otrăveşte şi ar trebui să-i producă scârbă… Pe stradă, de pildă, îi fugeau ochii doar după gagici – şi, ca să ne futem, trebuia să se uite întâi la porno hetero; în timp ce mie mi se scula imediat ce puneam mâna pe el sau când i-o vedeam, lui nu i se scula decât dacă i-o luam la muie sau mă jucam cu ea, ca la escorţii hetero… De asta zic, nu mi-e clar cât îi plăceau băieţii şi cât era obişnuinţă cu abuzul.

În plus, mi-o făcusem cu mâna mea; cu o zi înainte îi umplusem capul cu planuri, că o să-i găsesc un job şi pe cineva să-l ia în spaţiu, creierul meu era plin ochi cu serotonine şi sub serotonine totul părea uşor, Job Buletin Bani, deci cumva l-am vrăjit cu perspectiva unei vieţi altfel, că ar putea să scape de Borcan şi să aibă o viaţă a lui; că nu sunt chiar un oarecine şi aş putea să-l descurc, fiindcă am relaţii. Iar omul, care ştia doar puşcărie şi Ferentari, a muşcat-o, m-a

crezut.

Şi, cu capul îmbibat de serotonine, mi-am zis omul e avariat grav şi vedem noi cum o scoatem la capăt, deocamdată, hai să-i fac ochii să râdă.

Era o zi nebuloasă şi umedă, cu un aer înăbuşitor de cald, şi el a zis hai în Orăşelul copiilor, pe Cocioc, ne uităm la pizde şi ne dăm în maşinuţe – iar eu am zis hai.

Pe Cocioc m-a luat de mână, ce, crezi că mi-e ruşine? Îmi place bărbaţii – şi am simţit nevoia imperioasă să beau ca să uit; şi, după ce am ras scurt două beri la o terasă, am luat un pet de la un ABC şi ne-am dus pe malul lacului. I-am propus să mergem pe o insuliţă izolată; dar n-a vrut, a zis să mai vedem şi noi oameni, destul am stat în casă.

Ne-am aşezat pe fâşia de iarbă dintre lac şi aleea pe care se plimbau oamenii; deja ameţit, m-am pus peste el şi am început să-l pup – şi la început s-a ferit, ce nebun eşti, râdea de acolo de sub mine, dar apoi a stat şi, tot aşa, chicotind, a început să mă pupe, încruntat şi fragil ca un copil care descoperă o jucărie nouă, că uite, se poate pupa în public cu tipi.

Treceau oameni pe lângă noi, care se făceau că se uită în altă parte – şi, la un moment dat, a apărut un copilaş de 4-5 ani, la pielea goală, care ne privea plin de curiozitate, iar asta n-a mai putut s-o suporte, hai, lasă-mă, gata, ne vede copiii. S-a ridicat în capul oaselor – şi atunci m-am ridicat şi eu; l-am văzut pe tatăl băieţelului, 20 de metri mai încolo, un bărbat înalt şi slab, cu barbă tunsă scurt, care stătea cu fundul pe bordura de beton a lacului, cu picioarele în apă.

Alberto s-a băgat în seamă cu copilaşul, l-a luat fără complexe în braţe, l-a aruncat în sus, l-a pupat cu foc; îi plăceau de murea copiii, mai ales fetiţele, în autobuzele din Ferentari se apuca să le gâdile sub bărbie, să le vorbească, să le ia în braţe – şi părinţii nu se supărau, le râdeau ochii să-şi vadă copilaşii mângâiaţi de namila aia topită de drag. Dar omului ăstuia nu i-a convenit, Medalioane, l-a strigat, hai, futu-ţi gura mă-tii aici – probabil ne văzuse pupându-ne şi nu-i convenea să-şi vadă copilul mozolit de un poponar.

Al tău e cumetre? a întrebat Alberto, să-ţi trăiască – şi omul (~45), sictirit, a răspuns păi al cui? Ia zi Medalioane, al cui eşti, al meu sau al lui curva de mă-ta? – şi a continuat, la caterincă, de-aia-i zic Medalionul, că mi l-a lăsat mă-sa cadou, când a plecat cu moldoveanul, sta-i-ar slobozul în gât. Şi, când a auzit că l-a lăsat nevasta, Alberto i-a întins petul de bere, ia şi bea, să-ţi trăiască băiatul; n-am copii, dar ştiu ce-i aia să te lase nevasta – iar omul, deşi se uitase câş când Alberto i-a pupat copilul, a dat peste cap fără greţuri un gât de bere. Nevasta, a zis, l-a lăsat cât a fost la puşcărie, a dus copilul pe weekend la soacră-sa şi nici

că s-a mai întors să-l ia.

Şi Alberto i-a povestit cum a agăţat o tâlhăroaică de Spania în Gară, când lucra ca parcagiu, mai mare ca el cu 12 ani, şi a dus-o la Borcan.

Vrednică ţiganca, îi plăcea lui frai-mio, toată ziua cu cârpa şi mătura, să fac aia cumnăţele? Să-ţi aduc aia? Că aşa era ea, nu-i plăcea să stea degeaba: când dădea Borcan bairam, ea gătea, ea punea pe masă, ea aduna – spirt, nu alta; şi tort ştia să facă, murea Borcan de dragul ei. Era versată şi haladită ţiganca, a stat mai mult p-afară şi avea vorbă dulce, cumnăţele în jos, cumnăţele în sus – o dată n-ai auzit-o cu vorbe de-alea urâte sau să i le întoarcă lui cumnată-mea; că na, femeia tot femeie, rar să se halească între ele… Şi limbi în pizdă i-am dat într-o noapte, ţie nu mi-e ruşine să-ţi spun, că eşti român: ea dormea, eu mă uitam la porno la unii care făcea d-astea, şi ce-mi dă prin cap? Hai să văd cum e, să nu mor prost. Mi-am pus frumos gura pe ţâţele ei, am început s-o ling, s-o pup – şi am coborât aşa până la burtă; auzi fă, i-am zis, desfă picioarele. Stătea ţiganca cu ochii căscaţi şi, când am început să-i iau lindicul în gură a zis ce faci nebunule, n-ai ruşine? Unde-ai mai văzut ţigan să facă spurcăciuni de-astea? – şi i-am zis taci fă, că-i plăcerea mea şi să vezi de nu ţi-o plăcea şi ţie; şi pe urmă s-o fi auzit ah oh, aşa-aşa, mai vreau; ce zic, am înnebunit ţiganca. Să nu te aud, i-am zis după ce am terminat, că-i spui la cumnată-ta ce facem noi aici, că-ţi rup gura. Dar ce, a zis, mă crezi proastă?… He he, îi plăcea cum o fut, dar tot m-a lăsat şi a plecat la ai ei, la Craiova – că nu mai mergea la Gară, s-a umplut de gardă… Vezi astea şapte tăieturi pe braţ? Pentru ea le-am făcut, pe tren când m-am întors. De-asta-ţi spun, ştiu ce-i aia să te arzi cu o zdreanţă.

De fapt, mi-a povestit mai încolo, povestea era mai lungă – după ce s-a convins că Alberto vegetează pe banii lui frai-so, femeia, om de acţiune de felul ei, a început să coacă planuri de evadare. A rămas gravidă sau a pretins asta, habar n-am, şi l-a convins pe Alberto să-i ceară bani lui frai-so, să meargă amândoi la Craiova să-i cunoască pe ai ei – şi Borcan a zis ţine femeie 2.500 de lei, ia şi inelul ăsta de aur, să vadă neamurile tale ce familie ţi-ai găsit aici. Ţine tu banii, că Alberto îi face praf, şi dă-i-i în gară, înainte să vă vedeţi cu ai tăi. Şi-au făcut bagajele – şi la Craiova în gară îi aşteptau neamurile ei fioroase, că tipa era din familie mare de şmecheri care operau pe afară; ăia i-au luat banii şi l-au gonit, tu să pleci de-aici şi s-o laşi pe femeia asta, că nu-i de nasul tău.

Fiecare se lăuda cu anii de puşcărie – ăla a băgat zece ani, chiar dacă tot din trei condamnări; era hoţ deştept, făcea banul din vrăjeală, prima dată l-au prins cu ghiuluri false, a doua oară cu escrocherii pe mobil, le oferea oamenilor premii fictive dacă trimiteau patru euro pe un număr suprataxat – iar a treia oară n-am înţeles de ce; în mod cert, omul era mai controlat şi mai lunecos ca

Alberto, mai atent la ce lasă să se scurgă în afară. Nu ţinea să se afirme, se lăuda doar cât să ţină conversaţia, iar exprimarea lui era plină de elipse şi aluzii, plus că evada tot timpul în glume fără legătură cu discuţia – şi nu ţi-era clar când vorbeşte pe bune şi când la caterincă. În mod cert, prezenţa mea îl sâcâia, Alberto îi spusese că sunt scriitor – dar omul nu a înghiţit-o şi mă privea cu neîncredere.

Tot atunci, pe Cocioc, am aflat şi de ce a intrat Alberto la puşcărie – făcea parte din cea mai jalnică categorie de tâlhari, cei care smulg obiecte din mână sau lanţuri de la gât şi o iau la fugă; şi, dacă victima ţipă sau se opune, o liniştesc cu pumnul. La 15 ani, l-au trimis la Găeşti, la centrul de reeducare; era cantonament, cum zicea el, dar nu a ştiut să aprecieze asta – erau şi băieţi, şi fete, iar regimul deschis, cu ieşiri în oraş, curte mare, teren de fotbal şi multe ore de şcoală, la comun cu fetele. De la Găeşti, la 16 ani, l-au trimis, n-am înţeles de ce, la bididii, la penitenciarul de minori. Acolo a dat de belea, era puşcărie curată şi a făcut greşeala să se dea de-al Daranilor – şi asta, în loc să-i asigure protecţie, l-a făcut ţinta omorurilor unei găşti de acolo, cu legături cu un clan rival – iar el era singur şi ăia de 18-20. La 18 ani l-au eliberat condiţionat; a stat fix două săptămâni în libertate, dar apoi jap diplomatul, zbang cu pumnul şi l-au săltat din nou, iar la ăia nu ştiu câţi ani primiţi s-au adăugat cei rămaşi din condamnarea de minor, încât acum a făcut cumulaţi şapte ani – trei la bididii, restul la adulţi.

Pe Bicilei l-ai prins? s-a înfoiat Alberto, a fost taică-miu, a făcut 20 de ani, cu şapte de temniţă cu lanţuri la picioare – dar ăla nu-l ştia, deşi trecuse pe la Poarta Albă; dar pe Nicu Bombardierul?, dar pe Sile Pietroi? etc., conversaţia s-a dus spre cunoscuţi, cum e între băieţii care se cunosc la un chef în facultate şi descoperă că sunt din acelaşi oraş, că au terminat acelaşi liceu – şi, ca să descopere cunoştinţele comune, se folosesc ca ancore de vedetele liceului.

Pe unul, Legionarul, îl ştiau amândoi – şi Alberto a zis fetiţă l-a făcut şmecherii, şi omul, cu cinism? cu sinceritate? a zis he he, până nu ţi-o iei nu eşti bărbat. Repet, tipul era lunecos, evada tot timpul în glume, şi-a amintit de exemplu de unul cât uşa care le-a apărut ras în cap în celulă; din libertate, hop, uns direct şef de cameră – şi ăla, cu o voce groasă şi cavernoasă, a întrebat, în loc de salut, care mi-o dai bă şi mie la muie să mă răcoresc? de a stârnit un hohot colosal de râs printre colocatari, care l-au trimis direct la mătură, întâi dă cu ea p-aici şi pe urmă bagă-ţi-o-n cur cumetre; în contrapartidă, Alberto a povestit că la plictiseală băieţii puneau şorţuleţe pe cur pisicilor din curtea puşcăriei şi le alergau – fluierau după ele, hai fă la mine, ba nu, fă nesătulo, hai la băiatul, vocifera altul, umflându-şi pectoralii ca Mr. Olympia, în fine, dintr-

una într-alta, discuţia deraiase spre un gen bizar şi transgresiv de caterincă, de fapt nu foarte bizar, fiindcă mă întâlnisem cu el în crâşma de la Zeicani – oameni în toată firea sau bagabonţi fioroşi se prosteau şi-şi vorbeau unul altuia cu fă, schimonosindu-se ca poponarii înveteraţi; în fine, Alberto zicea gata fata mea, nu pleci de aici până nu ţi-l bag, iar ăla, cu aceeaşi voce sictirită şi plată – ba nu, pe tine te mănâncă în cur; au ţinut-o aşa vreo zece minute, şapte numere îţi dau. Omul încerca să mă prindă şi pe mine în joc, ce ţii în chiloţi, o pulă sau o gaură-n cur? – dar eu nu m-am descurcat să-i dau replica şi prima oară m-a iertat; dar a doua oară, nemulţumit, a zis de ce nu răspunzi? Şi apoi către Alberto, nu-mi place omul tău, nu ştie caterincă, ce scriitor e ăsta? Şi Alberto că e băiat bun, dar nu e învăţat cu noi – dar tot i-am tăiat cheful şi tipul, după ce s-a terminat petul, şi-a strigat şi futut Medalionul în gură şi s-a cărat.

Două zile, Vasi a stat îngropat în camera lui; în dimineaţa celei de-a treia zi, a ieşit ca Isus din mormânt şi m-a anunţat că-şi ia zborul din Bucureşti.

A ieşit din cameră în momentul când Alberto era plecat jos să arunce gunoiul; bă Adi, a zis, eu plec patru-cinci zile la soru-mea la Găeşti, ţine şi cheia că poate ai nevoie de ea; şi de luna viitoare să ştii că mă mut, caută-ţi alt coleg de apartament.

Când i-am reproşat că mă lasă cu curul în baltă şi o chirie de 200 pe cap mi-a răspuns sarcastic păi nu asta vrei, să rămâi singur cu Alberto? Nu asta-ţi doreşti, intimitate? Am înţeles eu greşit? – şi mi-a închis gura.

Zilele astea mă pişasem rău pe regulile pe care le impusesem cândva, nu-l anunţasem că-l aduc pe Alberto şi, după ce l-am adus, l-am făcut stăpân pe apartament, lăsându-l să ţipe şi să râdă zgomotos noaptea sau, pe zi, să dea muzica la maxim pe piesele care-i plăceau.

În plus, de două săptămâni studenta îl părăsise – şi hârjonelile noastre trebuie că-i picau greu; de fapt, a simţit bine: nu era loc de trei oameni în apartament.

Într-o săptămână am făcut praf 1.500 – din datoria aia de 1.200 am plătit doar jumătate; s-au dus ca fumul, dar a fost frumos, seara eu găteam, dimineaţa Alberto spăla vasele şi se făcea că dă cu mătura prin apartament, mă iubeşti? întreba, şi eu răspundeam da bă Alberto te iubesc; şi el continua vrei să fii nevasta mea? şi eu răspundeam păi nu sunt deja?

Nu prea aveam ce vorbi, lui nu-i plăcea să vorbească nici despre viaţa din puşcărie, nici despre rudele hoaţe; despre puşcărie fiindcă, zicea, nu-i plăcea să-şi aducă aminte, iar despre rudele lui fiindcă avea intrată în sânge chestia asta,

nu dăm în primire pe nimeni, nu intrăm în detalii private – cât de gură-spartă era la restul, aici rareori scăpa vreun detaliu; deci nu prea aveam ce vorbi, deşi el vorbea încontinuu, mai ales despre sex – îşi scotea pula din chiloţi şi întreba îţi place pula mea? Valorează milioane; sau şapte numere îţi dau nesătulo; sau să vezi ce-ţi dau curva mea dacă te prind cu altul; sau nu sunt pe interes, că, dacă eram pe interes, te ardeam de nu te vedeai, dar am prins drăgan de tine, că am văzut că eşti băiat bun.

Bine am făcut că am plecat de la Borcan, zicea, mă trezea noaptea să-i fac masaj şi patru ore mă ţinea. Muream slugă la el, du-te Alberto la magazin, fă Alberto un masaj – dar cu tine îmi fac şi eu o viaţă, tu-mi găseşti un serviciu, intru şi eu în rândul lumii; şi ce dacă nu sunt lângă familia mea? Lângă tine mi-e mai bine, că eşti deştept şi mă descurci – iar asta mă făcea să mă simt inconfortabil, că se bazează pe mine să-i găsesc un serviciu, să înceapă şi el o viaţă normală; în compensaţie, aruncam cu banul să ţin magia sus, îi găteam chestii mişto sau îl scoteam la scumpetea de pe Lipscani, deşi mă plictiseşte de moarte Centrul Vechi; acolo le explica prietenilor mei mi-am mâncat viaţa prin puşcării, dar, uite, omul ăsta mă ajută să-mi fac o viaţă, să-mi găsesc un job, şi nu mi-e ruşine să spun că trăiesc cu el – iar eu dădeam convins din cap că aşa e, nu vorbeşte prostii Alberto. Pe scurt, mirosea frumos, cum trebuie să le fi mirosit emigranţilor debarcaţi în Lumea Nouă.

Când nu ieşeam era în stare să stea o zi întreagă pe site-uri de păcănele, mă chema din sufragerie, de la TV, să-mi arate că a făcut nu ştiu câte milioane de puncte, în valoare de nu ştiu câte mii de euro, iar eu îi ţineam isonul, ne-am scos pe viaţă iubirea mea. Altfel, pe TV nu-l interesau ştirile, programele de divertisment, se îndopa toată ziua cu manele, fotbal şi pornografie, iar seara mă futea fără prezervativ; când, rar, îmi venea şi mie cheful să-l fut, mă zorea hai, termină-te odată, ce mă ţii atâta, uită-te la mine, în cinci minute îmi dau drumul – şi asta mă complexa, cu atât mai mult cu cât after îmi reproşa, invariabil, tu nu mă fuţi, numai mă amăgeşti.

Fiindcă nu mă pricep la sex, experienţele mele, cu excepţia episodului cu Ana, au fost diafane şi rarefiate, cele mai multe consumate telepatic – iar intimitatea fizică nu e între competenţele mele. Şmecheria mea să fac oamenii dependenţi de mine e alta, să-i ascult; de fapt, la primele trei beri îi ascult, apoi, la următoarele, le dau încredere în ei şi speranţe, le demonstrez cu claritate matematică că, dacă fac aia şi aia, ies la liman şi se scot pe viaţă, fiindcă au un potenţial nemaiîntâlnit. Pe scurt, e vrăjeala mea. Nu contează că a doua zi, la lumina zilei, soluţiile mele fanteziste se descompun ca ceaţa-n vânt, pe moment, discuţia le-a făcut bine şi din când în când simt nevoia să revină să mai ia o

doză; chit că nu cred în soluţiile cu care îi vrăjesc, vor să le mai audă o dată şi înc-o dată. Dar Alberto nu avea capacităţile analitice ale interlocutorilor mei, iar soluţiile mele, în creierul lui hurducat şi finit, rămâneau la fel de solide şi a doua zi, pe lumină.

După ce ne futeam ne mutam în dormitor, unde ne uitam la filme pe net şi mă punea să-i citesc subtitrarea, fiindcă nu se descurca cu replicile lungi sau cuvintele complicate. La început ne uitam la melodrame indiene din anii ’80 – la Lanţul amintirilor a început să sughită a plâns când îi amputează picioarele unuia din protagonişti; mi-a zis, trăgându-şi nasul, l-am văzut de 30 de ori, dar tot îmi vine să plâng. Mă plictiseau de moarte filmele astea şi i-am zis băi Alberto, nu intră să stau în cap, hai să găsim ceva să ne placă la amândoi – dar, în afară de filme indiene, îi mai plăceau doar filmele cu arte marţiale; aşa că mai încolo am dat-o pe Van Damme şi Jackie Chan. Horror-urile, SF-urile, filmele poliţiste sau de aventuri îl lăsau rece – şi de-aia, ca să văd un film ca lumea, trebuia să aştept să adoarmă.

Apoi, după ce Borcan ne-a dat o razantă, a început să mă preseze să ne mutăm din Ferentari; eram pe terasă la Boieru şi deodată-l văd că se înverzeşte şi-mi şuieră uite jeep-ul lui Borcan, acum să fugi din bar – iar el s-a ridicat în trombă şi s-a ascuns la budă.

Am rămas pe scaun, mi-era penibil să mă vadă Florică că ies val-vârtej din bar. A stat cinci minute ferecat ca prinţesa-n turn şi, când s-a întors, a zis nervos de ce nu te-ai tirat? Dacă oprea ce-i ziceai?

Că mă ocup cu manelele, iar tu mă ajuţi să-mi fac treaba şi-mi ţii spatele, să nu mi-o fur de la bagabonţi, am ridicat din umeri.

Că Borcan e prost să-ţi halească vrăjeala. Ne-a mirosit pe amândoi, de câte ori să-ţi spun? Uită-te la tine, te sperii şi când un puştan se uită urât la tine, cârâi ca găina proastă. Hai să zicem aşa – stăteai la masă şi ăla venea la tine şi te lua tare, ce faci bă cu ăsta? Ia zi, te fute? Te căcai pe tine şi dădeai în primire tot, o palmă nu trebuia să-ţi dea. Tu nu eşti învăţat cu astea, că te-a ţinut mă-ta în braţe, nu ştii să ţii de o minciună. Te bate, te joacă în picioare, tu s-o ţii pe a ta, n-am nimic cu Alberto, nu-s bulangiu.

Dacă mă pierdeam, am lăsat-o mai moale, poate îi ziceam că-s fetiţa ta, mi-o tragi că-ţi dau bani. Nu-mi venea să cred că Borcan e un încuiat ca ţăranii de la mine din sat, cum mi-l prezenta Alberto – ci avea, mai repede, cinismul sănătos al haladiţilor din categoria lui; era versat, stătuse şase ani în Vest şi făcuse o grămadă de bani – cert, îl ducea capul: era trăit printre curve şi peşti, cu siguranţă era la curent cu ce fac afară, prin gări şi parcări, băieţii români când

rămân în pană de bani – şi că banii, atâta timp cât nu te află neamurile sau duşmanii să-ţi scoată vorbe, n-au miros.

Am încercat să-i spun asta – dar se uita cu ură la mine. Vezi, m-a întrerupt, vezi că nu gândeşti? Pe tine te lua la palme şi pe mine mă băgai la belea fraiere. Ce faci în puşcărie sau p-afară e una – odată ce-ai ieşit sau te-ai întors ai terminat cu astea, nici usturoi n-ai mâncat, nici gura nu-ţi miroase. Crezi că Borcan e prost? Una-i să fuţi pe fraier, alta-i să te muţi la el acasă – şi ştii ce ar fi gândit? Lacheţii ăştia au relaţie… Vezi ce prost eşti? Nu-i treabă să stai cu un bărbat, scoate-ţi din cap asta. Dacă te lua tare, tu asta trebuia să spui: nu stau cu el, mă ajută să-mi fac treaba cu manelele şi mă duce la bagaboante – iar Alberto şi-a găsit o femeie să stea la ea.

Abia asta făcea sens; de atunci n-am mai ieşit împreună la Boieru – chiar dacă, tot Alberto zicea, Borcan e fiţos şi nu bea în crâşme din cartier, doar acasă sau în cluburi scumpe. Problema e că nu mai aveam unde bea în Ferentari: la Boieru şi Zeicani nu, iar la şaormeria de la Piaţa Ferentari nici atât, fiindcă prima şi ultima oară când fusesem acolo, Alberto ceruse brutal comanda, adă bă o pizza – iar asta îl enervase rău pe chelner, cum vorbeşti mă aşa cu mine? Uite că nu-ţi aduc.

Ba-mi aduci, că plătesc, s-a încăpăţânat Alberto – şi atunci am ţipat la el, nu-mi fute relaţiile de aici; şi tot eu către chelner – scuze, săracu nu prea-i ieşit de pe Ferentari; iar chelnerul – aici e fiţe, n-are ce căuta gherţoi. În fine, s-a tot ţipat şi de o parte, şi de alta, încât la sfârşit chelnerul n-a vrut să ne ia comanda, unde te crezi ţărane?

De-asta zic, era dezadaptat şi pentru standardele de ghetou; genul lui de şmecherie, OK în golăneala de după căderea comunismului, se fumase, 20 de ani after, până şi-n Ferentari: chiar şi celor de acolo le părea exotic şi nepermis de necioplit – doar la Boieru îl tolera patronul, probabil din respect faţă de mine sau fiindcă îl ştia pe Borcan; pe Florică îl exaspera clar, chit că-şi păstra faţa imobilă sau zâmbetul silit.

Fiindcă relaţiile dintre oameni se bazează pe un implicit la care te adaptezi fără efort, prinzându-l din zbor – din glume, refuzuri, felicitări, în fine, o grămadă de lucruri; şi, dacă nu-l prinzi, fie îţi vinzi dezadaptarea ca exotism şi aştepţi să ţi-o cumpere cineva, fie te izolezi şi te mângâi cu filozofia că eşti independent – fie eşti submisiv şi te bazezi pe alţii să te descurce; el se baza pe mine, se gândea că, dacă câştig bani, am mirosit ceva; dar şi eu, chiar dacă începeam să mă învârt, eram într-un sens dezadaptat – sau, mai repede, fără skill-uri practice.

Iar lucrurile se schimbau, chiar şi-n Ferentari. Când mă mutasem în cartier, în autobuze se fuma noaptea târziu şi toată ziua se ascultau manele la difuzoarele mobilelor; de când primăria schimbase autobuzele, înlocuindu-le cu altele noi, cu aer condiţionat, nimeni nu mai îndrăznea să aprindă ţigara – şi rareori vreun bagabont mai dădea drumul la mobil, ca să atragă atenţia fetelor. În plus, pe toate străzile se băga gaz, apă, canalizare şi se asfaltau străzile – şi nu poţi să ştii ce modifică oamenii, saltul de civilizaţie şi respectul de sine aferent sau cultura, faptul că o ţară întreagă se uită urât la tine şi te vede ca necivilizat, aşteptând să-ţi bagi minţile-n cap.

Oricum ar fi stat lucrurile, smardoii şi bagabonţii ieşeau din modă – iar asta nu juca deloc în favoarea lui Alberto. Nu cred că spun prostii – manelele fac standardul de cool al Ferentarilor; or, de vreo cinci ani au dispărut din versurile lor smardoii şi, cam de un an jumătate, surpriză, au început să se ducă bagabonţii şi şmecherii… O dată, în iarna asta, eram la Boieru la masă cu Florică şi lângă noi s-a aşezat o gaşcă. Erau patru dubioşi cu două bagaboante şi toţi se gudurau pe lângă matahala care făcea cinste; închinau şi o dădeau cu fineţe de om, mare talent, fiţă de bărbat – deşi ăla era clar ultimul ţăran, râgâia şi făcea glume bădărane, că mă duc să mă piş şi vă las amanet (adică pleacă fără să plătească) – iar ceilalţi behăiau subţire, ce vrăjeală ai în tine, he he, nu faci asta, că eşti boier. Când unul din valeţi, la o închinare, a sărit cu barosane şi pumnul de fier, matahala s-a pişcat de cur şi a zis lasă-mă cu de-astea de neam prost, eu sunt fiţos bă. De asta zic, smardoii şi bagabonţii ieşeau din modă, alte personaje ocupau acum scena. Pe stradă, băieţii mai haladiţi purtau tricouri roz şi se epilau pe picioare, în weekend ieşeau la Afi la mall să tragă de o cola – şi toţi aveau profil de facebook; pentru puştii ăştia din avangardă, şmecherie nu mai însemna display de putere şi tunuri financiare, ci, nu ştiu, vrăjeală şi talent, seducţie şi stil… Or, Alberto era la ani lumină distanţă de toată povestea; din viaţa lui dispăruseră ca decupaţi 14 ani şi se trezise într-o lume nouă, pe care nu avea cum să o înţeleagă.

În 1994, când căzuse prima oară la suferinţă, nu se auzise de internet, lumea vorbea pe telefon fix, iar albumele muzicale se produceau pe casete audio. Pe culoarele trenurilor sau în staţiile de metrou se fuma şi, când cineva protesta, cei care aprinseseră ţigara se uitau miraţi. Banii se devalorizau de la o zi la alta şi oamenii, care nu se dezmeticiseră încă, îşi băgau toate economiile la Caritas. Cartierele se umpluseră de dughene de tablă în care se vindeau ţigări, băuturi şi alimente. Exista o singură bancă, CEC, şi salariul se lua în mână. Spre Vest, graniţele erau ermetic închise, iar lumea, egală în sărăcie, trăia demontând şi vânzând la bucată relicvele Vechiului Regim, fabrici şi uzine; economia era

paralizată de blocaje, greve, ţepe şi din haosul ăla se ridicau primii milionari.

Pauzele în care stătuse în libertate erau nesemnificative; când a ieşit ultima oară, în 2009, toţi copiii aveau telefoane mobile şi ID de messenger, iar muzica se asculta pe calculatoare sau mp3-playere. România era integrată într-un organism suprastatal, UE, iar treaba asta îţi permitea să călătoreşti oriunde în Europa de Vest fără paşaport. Salariile erau virate în conturi şi, ca să ajungi să pipăi banii, trebuia să foloseşti bancomate. Dughenele dispăruseră şi în locul lor apăruseră malluri şi supermarketuri, unde puteai plăti cu cardul. Nu se mai fuma în staţii de metrou, trenuri, iar în casele cunoscuţilor trebuia să ceri permisiunea ca să aprinzi o ţigară. Magazinele, străzile, parcurile erau pline de camere video şi, ca tâlhar, trebuia să fii atent la treaba asta. Oraşele se umpluseră de sucursale de bănci, unde trebuia să păstrezi distanţă de siguranţă când cineva din faţă vorbea cu angajatul de la ghişeu. De asta zic, era altă lume, alte reguli. Ce să se mai adapteze? Intrase copil în puşcărie şi alea patru ziduri erau lumea pe care o ştia; pe scurt, era pa.

No more parties

Închisorile de bididii, pentru puşti de 16-21 de ani, sunt o chestie total sinistră, înfiinţată după Revoluţie, pe model american; în timpul comunismului, minorii erau trimişi în centre de reeducare, unde se făcea şcoală pe bune, iar regimul era semideschis. La 16 ani, când Alberto a fost transferat la bididii, a făcut greşeala să se dea neam cu şeful Daranilor; un băiat mai mare l-a lăchit şi apoi, că tot fusese spurcat, l-au lăchit şi alţii. Nu i-a plăcut de la început, dar n-a avut ce face – că nu era nici şmecher, nici pachetar; pachetarii sunt cei care primesc pachete de acasă, cu care cumpără spate/protecţie de la şmecheri – iar în doi ani petrecuţi la bididii a avut o singură vizită, de la un văr. Ce să facă acolo, copil sărac şi singur, să o descurce şi să se pună bine cu lumea? Şi-a cumpărat spatele şi pachetul de ţigări cu muia, masajul şi mătura.

Dar apoi a început să-i placă – şi aşa a dus-o 14 ani. Acolo a stat cu bulangiii; ăia au grupul lor, mănâncă separat, nu-i iau băieţii la masă şi nici nu-i bagă în seamă, zic că se spurcă dacă un lache se pune cu fundul pe patul lor; totuşi, dintre bulangii, numai pe el îl primeau între ei – îl băgau la barbut sau la table, îl lăsau să stea pe paturile lor; era mare ca ei şi îi ziceau bă Bilă bă, ce cauţi tu între bulangii? Tu eşti de-al nostru mă băiete.

Când juca barbut, îi ziceau Bilă, că era mare şi gras; când făcea show, Roxana sau Roxy. Le plăcea la şmecheri că ştia să facă show, râdea băieţii să moară când începea cu sexy show-ul, că aşa e el, întotdeauna i-a plăcut caterinca şi distracţia. O dată, la un chef, când TV-ul mergea pe Taraf, şi-a tras o fustiţă mini şi a început să danseze p-acolo, frecându-se de băieţi, şi ăia jap cu palma peste cur când trecea pe lângă ei, ah ce bună eşti fata mea, strigau – şi el a zis mă mănâncă rău, să moară familia mea dacă nu vă fac pe toţi; s-a pus capră, a început să dea din curul ăla mare şi a strigat care-mi bagă bă taurul – la doi le-a făcut laba, unul i-o dădea la muie şi altul stătea la curul lui, a fost show-ul de pe lume, că râdea şmecherii să se prăpădească, aruncau ţigări pe el şi strigau, ca la lăutari, fără număr fără număr pentru Roxy campioana.

Nimeni nu făcea show ca el şi de-aia toţi îl căutau când dădeau chef. Şi nici muie nu ştia cineva aşa de bine – aşa de tare le plăcea la băieţi că veneau ei la el, nu trebuia să se ducă prin camere, cu cerşeala după ţigări, cum făcea bulangiii. Altfel, a fost şi bine, şi rău; bine că dulapul lui era tot timpul plin de

conserve sau ţigări şi că nimeni nu se lua de el – rău că nu putea refuza; doar la ăia mai mici le zicea, ca să scape, dacă nu mă fuţi bine, să vezi ce-ţi dau. Ca tot omul, nu era cu chef tot timpul, dar măcar de patru ori pe zi tot trebuia s-o facă; ba şi-o mai şi fura din cauza asta. O dată, unul şmecher i-a zis treci bă la aparate şi, când el a zis nu pot frăţioare, că am diaree ăla i-a urlat ba stai, că te pupă mă-ta rece; şi a stat, ce dracu să facă, că toţi ştia frică de ăla. Şi, după ce gherţoiul şi-a scos pula plină de căcat s-a enervat şi l-a bătut rău, o săptămână a şchiopătat.

Nu şi-a găsit nici un drăgan şi nici nu s-a îndrăgostit, că la futut băieţii nu te lasă să pui mâna pe ei sau, Doamne fereşte, să-i pupi. Îi mai plăcea de câte unul, că nu era gherţoi şi îl futea frumos.

După ce a ieşit din puşcărie a încercat să-şi scoată bărbaţii din cap şi n-a mai făcut-o cu nimeni, deşi la buda din gară era plin de bulangii care-ţi dădeau şi bani, numai să-şi facă treaba cu tine. Doar că, atunci când o futea pe baba lui de la gară, se întâmpla să închidă ochii şi să se gândească la tipi; după ce s-a mutat la Borcan i se mai făcea dor şi atunci se întâmpla să-şi mai bage deştiul în cur când şi-o lua la labă.

Nu-i plăcea să vorbească despre puşcărie – şi, beat, o făcea doar la insistenţe, în stilul lunecos al puşcăriaşilor, fragmentat şi laconic, bruindu-şi relatările cu glume, bravade, minciuni sfruntate, atribuind chestiile umilitoare altora; mi-a luat ceva timp să mă prind că bravada şi caterinca lui prostească încercau să ascundă ruşinea că la pârnaie fusese umilit cap-coadă, că s-a învăţat submisiv şi sclav – iar în libertate, ca să poată accepta fără disonanţe trecutul ăla, s-a antrenat să-l resemantizeze, să vadă umilinţa mâncată acolo ca şmecheria lui.

Din când în când mă întreba ce-ai văzut la mine? sunt sărac şi gras şi urât; iar eu îi răspundeam eşti bărbat Alberto sau eşti un om cald – şi el mă asculta grav, dând din cap; relaţia asta îi dădea cred senzaţia unei mari realizări, că l-a prins pe Dumnezeu de picior; într-un sens, eram jucăria lui de lux, păpuşa pe care o înşfăcase din vitrină – iar combinaţia noastră, pornind de aici, era ca el să mă iubească, iar eu să-l rezolv cu Job Buletin Chirie.

Problema mea de-o viaţă e că sunt foarte leneş, entuziasmul meu se consumă făcând planuri, le pun la punct în detalii infinitezimale – şi, când le-am terminat de făcut, s-a dus şi cheful. Încât, când banii au început să se subţieze şi în contul meu abia de mai pâlpâiau vreo 200, Alberto s-a dezmeticit şi mi-a reproşat că n-am fost la Călăraşi pentru certificatul de naştere, că nu i-am găsit de lucru – pe scurt, că e ca-n ziua când s-a mutat la mine.

Ce făcusem pentru el fusese să-mi întreb prietenii la o bere ce se putea face în condiţiile date: unul a zis fă-l maseur (dar pentru maseur era nevoie de 12 clase), altul întreabă la Administraţia Parcurilor (dar pentru asta trebuia o pilă) – şi toţi clătinau sceptici din cap, că e fost puşcăriaş şi nu se încurcă nici un angajator cu el; cu buletinul era şi mai complicat – certificatul de naştere şi buletinul provizoriu, expirat, erau la Borcan; era un cerc vicios, fiindcă eliberarea unui duplicat al oricăruia dintre ele era condiţionată de existenţa celuilalt act de identificare – buletinul de certificat, certificatul de buletin. O şpagă la Evidenţa Populaţiei, în Călăraşi, m-a lămurit un tovarăş de bere, ne putea elibera din cercul vicios, ăia să-i facă un duplicat al certificatului de naştere şi cu certificatul de naştere şi trei poze să mergem la Poliţia din Feteşti să-i dea altă fiţuică provizorie pe post de buletin. Toată combinaţia implica vreo trei zile în oraşele alea, cu nopţi dormite în moteluri pentru şoferi de TIR şi mişcări spasmodice printre funcţionari.

Nu mai aveam nici bani, nici energie să mă înham la treaba asta – şi, ca să mă fac că fac ceva pentru el, am zis hai să mergem la un consult medical, să vedem ce-i cu spatele tău.

Ziua aia am căutat pe net neurologi de la clinici private, comparând tarife, ca să mă încadrez în ăia 200, în vreme ce el se văita că doctorul la care a fost i-a zis că e copt pe dinăuntru şi n-apucă 40.

Am sunat, am făcut programare şi când a doua zi i-am zis hai la doctor a răspuns, oftând, de ce să mergem? Ca să-mi mai spună o dată ce a zis doctorul la care m-a dus Borcan? Nu e destul de amărâtă viaţa mea? În concluzie – nu mai bine îmi dai ăia 200 mie să mă duc să o văd pe soru-mea la ţară, să-mi văd nepoţii, mânca-le-aş coiţele, că nu mai pot de dorul lor? Trec şi pe la gară să o văd pe nevastă-mea, că n-am mai văzut-o de un an, să-i dau şi ei măcar 30 de lei. Şi, dacă n-o găsesc, ştiu acolo o bagaboantă care cu 50 stă să i-o bag fără prezervativ.

Şi, pentru că asta presupunea mai puţină umblătură, i-am dat 150 de lei din ăia 200 – cu care a călătorit fix patru staţii, până la Luica, şi i-a făcut praf la păcănele.

Peste trei ore s-a-ntors spăşit, iartă-mă iubirea mea, nu ştiu ce a fost în capul meu.

N-am pus la suflet, pe atunci toate erau frumoase şi culorile incredibil de intense; am împrumutat de la Dan, poetul creştin, 200 de lei.

Zilele alea descoperise într-un sertar mp3-ul Sony şi umbla pe stradă doar cu căştile în urechi, fredonând şi dansând – chiar şi în metrou sau în autobuzele

din afara sectorului, unde lumea se uita la el ca la urs; când duceam degetul la buze, tuna sunt şmecher bă, crezi că-mi pasă? apoi bătea din palme şi rotea braţele ca macaraua – iar oamenii, intimidaţi, se prefăceau că se uită pe geam sau se dădeau mai încolo, pe interval.

Cu Dan poetul creştin (~35) ne-am întâlnit la Dianei 4, o terasă de la Universitate, unde se strânge intelighenţia. Dan era un tip foarte futăcios (m-a rugat să specific că dă trei numere pe zi şi, dacă se poate, să-i las telefonul) – iar butada lui favorită era că de-aia s-a făcut scriitor, ca să fută puştoaice; de altfel, relaţiile lui durau în medie cam trei ani: le lua tinerele şi suple ca băieţii şi le creştea până când alea începeau să pună pe cur. Însă, de câţiva ani, mecanismul se gripase, încât acum se plângea că trezeşte doar interesul unor femei inteligente şi consumate.

Pe mine faptul că am devenit scriitor nu m-a ajutat să fut nimic – I mean chiar dacă trezeam interesul cuiva, tipul ăla era fie femeie, fie gay, şi nu mă interesează gayi, mai bine mă frec de un dulap decât de un gay. Pornind de la fundătura asta, când ne întâlneam, gluma era că el avea să moară captiv între femei ofilite, iar eu între homosexuali pasivi.

Acum însă, lângă mine, pe scaun stătea un tip cu o aparenţă fioros de heterosexuală; vezi? mi-a zis Dan, nu te mai plânge că faci artă pentru artă.

Lumea vorbeşte în şoaptă acolo, iar problema când ai căştile pe urechi e că vorbeşti mai tare decât dacă ai fi cu urechile libere, încât toată terasa a aflat cum a dat pizda pe cur – şi apoi se întorcea în lumea lui muzicală, buzele tale… petale… picioare. Cât am stat de o bere cu Dan, Alberto a ţinut căştile pe urechi şi a continuat să fredoneze, strălucind de bucurie – iar Dan a zis, parcă cu teamă să nu-l trezească, ce inocent e; şi apoi, când Alberto s-a dus la budă – ăsta interlop? Fii serios, e ca un copil, uită-te ce fericit e cu căştile alea pe urechi.

Nu că nu l-am crezut, din contră, o zicea din inimă şi nu din principii politice şi datorii morale – dar, pe de altă parte, Dan e creştin practicant, se roagă şi ţine posturi şi are tentaţia să vadă lumea mai bună decât e, că nimeni n-o să plece supărat de aici.

Până la 27 a fost ateu, dar s-a convertit după ce s-a operat de pancreatită; de la abuz de alcool, pancreasul s-a necrozat şi practic chirurgul a trebuit să radă putreziciunea din jur; înainte de operaţie, când l-au pus să semneze hârtii, o asistentă i-a spus ai noroc, te operează cel mai bun chirurg din ţară şi ai 50% şanse să scapi; şi Dan, înainte să i se pună masca de anestezie pe faţă, se gândea acum o să adorm şi s-ar putea să nu mă mai trezesc din somn; e ca atunci când dai cu banul, poate da, poate nu – iar ipoteza asta, că ar putea să nu mai fie, i s-a părut de necuprins cu mintea, cu neputinţă de înţeles şi de conceput; şi atunci,

ca o evidenţă, i s-a impus adevărul că nu există moarte şi deci oricum o să se trezească, aici sau în altă parte. După ce a deschis ochii pe lumea asta, chirurgul i-a spus tinere, ai avut noroc, procentul de reuşită la operaţii ca a ta e de 20%, deci ai avut 20% şanse să scapi – iar săptămâna asta e decisivă: dacă treci de ea, te poţi considera salvat. Dar lui nu-i mai păsa, fiindcă fiecare zi trecută îi întărea convingerea că nu există moarte, fiindcă pe Dumnezeu, aşa necuprins cum e, mintea lui îl putea gândi, dar moartea nu.

Dar şi banii de la Dan s-au terminat rapid; doar ţigările ne costau 30 de lei pe zi. Din fericire, în zilele alea miraculoase, bani răsăreau de te miri unde, pur şi simplu pocneau în aer ca artificiile: am apelat la ONG-ul cu care colaboram, am mai augmentat un text şi m-am plâns că nu mai am bani – şi oamenii buni de acolo mi-au zis că mai am un rest de 800.

Din banii ăia, pentru că se apropia sfârşitul lunii, 400 i-am dat proprietarului apartamentului; i-am zis bă Aline, Vasi s-a mutat şi trebuie să plătesc eu toată chiria, restul ţi-i dau când îmi intră banii luna viitoare, până pe 10; şi vezi că de luna viitoare mă mut, nu-mi permit să plătesc 200 de euro singur.

Bine Adriene, dar să fie pe 10, a zis. Cu trei zile, ba uneori şi o săptămână înainte de sfârşitul lunii, Alin (23) începea să mă preseze, dacă nu pot să-i dau mai repede banii de chirie – şi, în plus, mă umfla sistematic la factura de curent, care nu ştiu de ce era la comun cu apartamentul din Berceni.

Trăia din chiria de la mine şi din pensia maică-sii, alţi bani nu-i mai intrau în casă. Dar, deşi era falit, avea iPhone şi împărţea un apartament de două camere cu maică-sa, nevasta şi un doberman foarte arătos; presupun că-l îngrijea cu atenţie maniacă, cum alţii îşi bibilesc maşina în leasing. Alin era subţirel şi scund, iar dobermanul ăla îi ajungea la talie.

Apoi, sinucigaş ca fluturele la foc, pe Alberto l-a mâncat în cur să-l sune pe Borcan – iar telefonul ăla m-a trezit brutal la realitate. Într-o dimineaţă, îl văd că-mi ia mobilul, formează un număr de Cosmote şi îşi face vocea de pizdă, Alo-o Borcan? Sunt Va-ali, n-ai să-mi împrumuţi o mie de euro-o? Şi ăla, luat aşa repede – n-am mânca-ţi-aş, sunt pe zero şi eu; apoi, după o pauză – care Vali eşti mă? Iar Alberto, revenind la vocea lui normală, Vali mă prostule, ce nu mă mai cunoşti? Şi Borcan, brusc enervat, Alberto? Să te fut în gură de muist. Las că te găsesc eu fraiere – şi a închis.

Discuţia n-a durat mai mult de 30 de secunde şi n-am avut timp să mă dumiresc.

Şi după ce mi-am revenit, de ce l-ai sunat mă pe Borcan, ce te-a apucat? – dar nu a ştiut să-mi răspundă.

Că l-ai sunat mai treacă, meargă, am zis, dar de ce ai bătut pula de el, eşti nebun la cap? Nu e destul că suntem pe goană, acum îl mai şi enervezi? Şi nici la asta nu m-a lămurit, s-a apucat să-l înjure pe ăla, dă-l mă în pula mea, cine se crede? Numai el e şmecher pe lumea asta? Habar n-am, o fi fost actul lui de revoltă, să se răcorească bătând puţin pula de omul la care fusese slugă.

Şi, deşi mă aşteptam ca Borcan să sune înapoi, dacă tot îi intrase numărul în memorie, n-a făcut-o. De ce – n-aveam o explicaţie la asta.

Apoi, a doua zi, am început să mă îngrijorez. Dacă pe ăla îl doare-n cur de Alberto? Dacă şi-a luat mâinile de pe el şi mi l-a făcut mie cadou, ia-l cumetre şi distrează-te cu el? O fi având Borcan bani, dar şi pizda nevesti-sii era finită, în câţiva ani veniturile lui aveau să intre pe o curbă descendentă şi la un moment dat n-avea să mai curgă nimic din ea, nici un bănuţ – iar Alberto era o gură de hrănit în casă, o povară în plus. Bun, şi dacă mi l-a făcut cadou, ce fac, cum o scoatem la capăt? Venitul meu era de 2.200 lei, amândoi eram fumători şi beam – de unde 400 de euro să ne mutăm într-altă chirie, garanţie şi chirie pe o lună? Ok, poate că într-adevăr Borcan îşi freca satisfăcut mâinile că scăpase de Alberto – dar în nici un caz nu-i convenea să-l vadă sau să audă că se fâţâie cu un poponar prin cartier… De unde, ia zi, de unde atâţia bani să ne mutăm?

Când mă gândeam la asta, stăteam trântit pe fotoliu şi simţeam cum, fără să fac nimic, din simple descărcări cerebrale, îmi creşte pulsul şi transpir.

În Ferentari mă simt ferit de istorie şi de politică; e bula mea de 90’s, care mă protejează de prezent. Lucrurile se schimbă şi aici – dar nu în ritmul din restul oraşului, încât cei din afară care vin aici rămân cu o impresie covârşitoare de loc abandonat în anii ’90, cu afaceri îngrămădite în dughene, praf pe străzi şi haine Made in China. Când mă disloc din cartier, evit cât pot Centrul Vechi şi încerc să impun ca loc de întâlnire Castelul, care şi el e o bulă, ceva mai mică, de 90’s, anii binecuvântaţi când am fost tânăr şi totul se ducea în jos – şi cu cât lumea se adâncea în depresie, cu atât dezinteresul devenea mai mare, o enormă nepăsare, tot mai mare pe zi ce trecea: fiindcă era rău şi la anul avea să fie şi mai rău şi sentimentul ăsta era atât de adânc infiltrat în oameni, că nimeni nu credea că o să mai fie vreodată bine – decât în cealaltă lume, din Vest. Vorba anarhistului, orice distrugere e creatoare, iar pe atunci se distrugea frenetic şi totul se învârtea în spirală în jos, era o varză înfloritoare în care un sistem dispăruse peste noapte şi fusese înlocuit cu altul, nou-nouţ, din care nimeni nu înţelegea nimic – încât zece ani oamenii au plutit în insecuritate, derută şi vid de

reguli. Ca toată lumea, şi eu visam la o lume mai bună, cu bani şi dreptate; dar, când în fine, în 2002, graniţele spre Vest s-au deschis, iar noua societate a început să apară dintre pliuri, eram deja prea bătrân, corupt de frumuseţea compulsivă a anilor ’90; nu m-am mai putut adapta şi toate chestiile la care visasem în trecut, materializate deodată în faţa mea, nu m-au mai convins, mi-au lăsat în gură un gust coclit şi sălciu.

Dar hai să nu fiu ipocrit, făcând gura mare cu radicalismul lu peşte, fiindcă erau lucruri, în prezent, între care mă simţeam bine – şi cel mai mult îmi plăcea confortul pe care îl aduceau banii; or, din punctul ăsta de vedere, puteam să mă consider un privilegiat: prezentul îmi băga lună de lună bani în cont, fără să fac mare lucru, iar eu îi cheltuiam în Ferentari şi-n trecut.

Dar acum nu mai eram singur pe lume, de mine era agăţat cineva – şi trebuia să-mi întorc faţa spre prezent; nu mai puteam da înapoi, fiecare oră care trecea îmi întărea convingerea că lui Borcan îi convine aranjamentul ăsta, clar, omul nu era un fraier, frate-frate, văr-văr, dar vedea lumea în termeni de bani, intrări şi ieşiri, costuri şi beneficii… Sau poate şi Borcan, ca tot şmecherul de Ferentari, era fan Becali: ăla n-avea şcoală, ci credinţă fermă în Dumnezeu – şi, pornind de la periferie, prin combinaţii dubioase, a devenit miliardar; după ce a intrat în topul celor mai bogaţi români, ca să-şi spele păcatele din spate, a început să ridice biserici şi să-şi facă pomană cu amărâţii. De ce n-ar fi fost şi Borcan tot un credincios de-ăsta haladit, cu conştiinţa încărcată de combinaţii şi curve trimise la produs; poate că a încercat să şi-o liniştească făcându-şi pomană cu amărâtul de văru-so, pe care l-a adunat din gară ca să nu mai ajungă între lăchiţii din puşcării. Dar trădarea era trădare şi, dezertând la străini (adică la mine), Alberto muşcase mâna care-l hrănise; iar loc de iertare, când ai trădat şmecherul, nu mai e.

Însă, oricum ar fi stat lucrurile, cert era că văru-so nu-l mai vroia pe Alberto şi era rândul meu să-l descurc. Puteam să uit că aveam să-i găsesc vreun job; trebuia, în regim de urgenţă, să mă mişc să fac rost de nişte bani suplimentari – şi m-am gândit că aş putea să dau un party de manele; dar, ca să-mi iasă bani semnificativi, trebuia să fac rost de o sponsorizare să plătesc lăutarii, încât să-mi rămână mie intrarea. La sfârşitul lui 2009, cu sprijinul unor dansatori contemporani, făcusem un party cu lăutari din Ferentari în buricul Centrului, iar cheful avusese un succes neaşteptat, strânsese vreo 200 de oameni. Aceiaşi oameni acum, la o intrare average de 10, valorau per total 2.000 de lei, cu alte cuvinte chirie + garanţie + încă ceva mărunţiş de ţigări; dar 200 de oameni sunt mulţi, îi strângi greu. Pe atunci lucram ca ziarist de cultură

la un cotidian şi eram pe val, lumea mă ştia – iar manelele, într-un sens, erau şi ele pe val, aveau potenţialul de scandal intact, încât lumea destupată de Centru simţea nevoia să se poziţioneze vehement de o parte sau de alta. Dar, între timp, îmi întorsesem faţa de la presă şi mă dădusem la fund în Ferentari, încât lumea mă cam uitase – iar manelele, după trei ani, îşi tociseră potenţialul subversiv.

Oricum, puteam încerca din nou, nu vedeam ce altceva aş fi putut face; atunci nu pusesem intrare, iar lăutarii au prestat gratis, i-am agăţat fluturându-le pe la nas posibilitatea de a cânta la kilometrul zero al Bucureştiului, în clădirea Teatrului Naţional, în a cărui mansardă îşi aveau pe atunci sediul dansatorii contemporani. M-am asociat cu un băiat rom care, la început, a strâmbat din nas că manele – dar, după ce party-ul a avut succes, a făcut comingout-ul ca manelar şi a devenit propagandist pe schema asta. Ba chiar, la un moment dat, a venit cu ideea unui Manele Pride, prin care Să Rupă Cercul Ipocriziei; de câţiva ani, nici un român cu studii mici şi mijlocii nu mai recunoştea că ascultă genul – deşi nu era nuntă sau chef proletar la care, spre sfârşit, când lumea se îmbăta, să nu se dea din buric pe manele.

Pe băiat (~25) îl chema Columbeanu, dar toată lumea îi zicea Columbianu; între timp crescuse, încât acum lucra consilier al primarului.

L-am sunat şi i-am zis direct bă Columbiene, vreau să dau un party de manele să fac nişte bani; nu vrei să ne asociem, adică eu să-mi ţin intrarea şi tu să faci rost de o sponsorizare de la Primărie?

E o idee, a zis, cu puţin noroc, aş putea să fac rost de o mie de euro – dar nu vrei să vorbeşti cu Cristi să cuplăm petrecerea cu Street Delivery? Iar propunerea, deşi mă plictiseşte de moarte festivalul ăla, mi s-a părut salvatoare şi am răsuflat uşurat, fiindcă direcţiona hipioţii de la Street Delivery spre party, deci practic audienţa era asigurată.

L-am sunat pe Cristi, care a zis nu-i rea ideea, ştiu un club tare deschis de câteva luni, stai numai să-l sun pe patronul clubului să vedem dacă-i place propunerea ta – iar patronul a zis manele, muzică de ghetou, interzisă la TVR şi pe radiourile FM? Mmm sună bine, haideţi să ne întâlnim mâine să punem la punct detaliile.

Street Delivery, ca să o lămuresc şi pe asta, e un fel de festival al berii pentru lumea de Centru, I mean timp de un weekend, pe la jumătatea lui iunie, o stradă din centrul Bucureştiului e închisă pentru maşini şi redată pietonilor – care beau sau vând sucuri bio, se bat cu pistoale cu apă, luptă împotriva homofobiei şi rasismului, în fine, îşi vând sau îşi fac unul altuia tot felul de lucruri drăguţe.

L-am sunat pe Columbianu, că Cristi e de acord – şi a zis mai am o idee; pe

scurt, să închirieze pentru o zi unul din autobuzele supraetajate care făcea turul turistic al Bucureştiului, ca să-i plimbe pe hipioţii de la Street Delivery prin Ferentari, prin hot spot-urile zonei – printre care obligatoriu moşia lui Nuţu Cămătaru, care e pentru Ferentari cam ce e Casa Poporului pentru Bucureşti, o chestie care-ţi taie respiraţia.

Excelentă idee Columbiene, am zis fericit, hai, că mă combin şi eu, îi aştept la crâşmă la Zeţarilor cu pâine şi sare şi un lăutar ieftin, care se acompaniază singur la acordeon şi prestează toată ziua pe 100 de lei; acolo, cine are chef poate să stea la o bere până autobuzul se întoarce iarăşi din Centru.

Iar la final, hai să ne întâlnim mâine toţi patru undeva prin centru, eu, tu, Cristi şi patronul de la Modern.

A doua zi m-am dus cu Alberto la Atelierul Mecanic; patronul deţinea două spaţii, Atelierul Mecanic, care era un club mic şi conceptual pe Lipscani, şi Modern, care era un club mare cât un hangar, undeva la Romană. Berea la Atelier era dezastruos de scumpă, de fapt mediu pentru Centrul Vechi, respectiv nouă lei halba de bere nefiltrată – dar am luat două, să nu părem sărăntoci. Locul trimite vag spre un atelier din timpul comunismului, cu plăcuţe care te avertizează să fereşti din raza de acţiune a macaralei; pe terasă are mese şi scaune de fier din crâşmele de atunci, îngrozitor de incomode.

Columbianu nu a mai apărut, avea o şedinţă la ora aia, dar a zis sună-mă să-mi spuneţi ce aţi hotărât.

Le-am zis direct vreau să-mi trag nişte bani cu un party; Columbianu sponsorizează lăutarii, iar eu vreau să-mi ţin intrarea.

N-am nimic împotrivă, a zis patronul, mângâindu-şi barba de trei zile, eu oricum scot bani din consumaţie. Iar Cristi, deşi ar fi putut emite pretenţii spre o parte din sumă (întrucât îşi direcţiona publicul spre party), a zis şi el că OK – decât că n-ar strica ca Columbianu să ne scoată pe banii primăriei flyerele şi afişele pentru chef.

Cristi (~30) era tăticul hipsterilor şi de vreo şase ani se menţinea acolo, deşi vremurile se schimbaseră. Înainte de Criză, hipsterii se băteau în mentalităţi şi party-uri Adibas; party-urile de electro din Bucureşti, se mândreau, sunt la fel ca la Londra-Paris-New York, iar oamenii care le frecventează au mentalităţi la fel de deschise; după Criză, hedonismul lor a început să ia apă şi au început s-o ardă etic, nu se mai băteau în party-uri Adibas, ci în angajamente şi voluntariate. Cristi s-a impus ca trendsetter fără să aibă nici sofisticarea, nici narcisismul celor de acolo, habar n-am prin ce, era cald cum sunt cocalarii, atâta că o ardea hipiot, cu sex şi droguri. După Criză s-a

adaptat, I mean s-a constipat şi a renunţat la glumele hipioate cu make sex – doar când se relaxa mai scăpa câte una şi atunci, fulgurant, recunoşteai ceva din Cristi ăla vechi. Dar, chiar aşa schilodit de etică şi voluntariate, continua să fie un tip cumsecade, care te lua de după cap şi sărea să te ajute.

Am bătut palma, iar patronul, fiindcă era sâmbătă, ne-a invitat pe mine şi pe Alberto la party-ul care urma să se ţină seara, unul cu remixuri de muzică uşoară comunistă. Şi Alberto a luat-o de bună, că le suntem simpatici celor doi, şi i-a întrebat nu veniţi la ziua mea?

Ăia s-au uitat lung unul la altul, neştiind ce să răspundă.

Pe ce dată pică? a întrebat Cristi. Să văd ce treabă am în ziua aia.

Luna asta, pe 30, miercurea, a clipit Alberto.

Şi Cristi, dregându-şi vocea – pune-o şi tu în weekend, în timpul săptămânii lumea merge la serviciu. Câţi ani faci?

34, ca Domnul Isus dacă ar fi scăpat cu viaţă, a repetat Alberto o glumă a mea – iar ăia s-au destins şi au început să râdă.

Atunci, dacă a scăpat cu viaţă, hai să vă sărbătorim la cheful tău, a zis patronul.

Pe cer luneca un soare neobişnuit de rece pentru perioada asta a lunii; era pace, era realism. Simţeam cum pulsul se domoleşte şi nu-mi mai bate în urechi, cum sângele se aşază tăcut în matcă.

Seara l-am chemat pe Andrei (~35) în Ferentari. Pe atunci, prietenii mei vroiau să-l cunoască pe Alberto, să ia contact, pe teren neutru, cu un reprezentant al Ferentarilor, nefalsificat de contactul cu ONG-urile; oricum oamenii de acolo au două discursuri, unul de uz intern, cu şmecheria, banii, fraierii – şi altul pentru străinii cu bani, cu cinstea, ospitalitatea, suntem oameni şi noi.

Dar hai să-l scot pe Andrei din categoria asta – spre deosebire de prietenii mei stângişti, Andrei cunoscuse lumpeni şi proletari gârlă, prin urmare, nu-l interesa aspectul ăsta al lui Alberto şi altceva îl împingea să vină în Ferentari; ca să reamintesc, Andrei era prietenul meu pe invers, cu o singură relaţie în toată viaţa lui – şi care, ca să se ţină pe linia de plutire afectivă, plătea băieţi pentru sex.

Şi el era deci tot o fată bătrână. Pe undeva, suspectai o greşeală de educaţie, fiindcă din trei fraţi, toţi rămăseseră burlaci; nu zic că-i futuse taică-su-n cur, clar că n-o făcuse, ţăranii nu se dedau la rafinamente de-astea burgheze; nu-i bătuse măcar, nu urlase la ei – atâta doar că se uita la ei absent ca ciobanul la oile de pe păşune şi vroia linişte totală în casă, complet străin de

nevoile lor.

Cu taică-su fusese legat printr-o ură calmă şi definitivă; la sfârşitul unei şedinţe de psihoterapie, psiholoaga i-a spus o să te simţi mai bine după ce taică-tu o să moară – şi eu am rămas uimit, ce psiholoagă e aia care, în loc să te împace cu trecutul, învârte cuţitul în rană? Dar Andrei, pe acelaşi ton imperturbabil, a zis nu, are dreptate.

Dar moartea lui nu l-a făcut mai fericit. Taică-su fusese copil de la ţară ridicat de Partidul Comunist, ajuns într-o funcţie destul de importantă. Motivul pentru care îl ura aşa de mult avea probabil a face şi cu asta; după Revoluţie, taică-su şi-a pierdut funcţia – şi toţi copiii din bloc sau de la şcoala de cartier, care-i suflaseră lui Andrei în cur până atunci, au început să se poarte urât cu el, să-i arunce chestii foarte nasoale în faţă.

Cu toate astea, până la un punct, parcursul lui a fost impecabil: premiul I în generală, cel mai bun liceu din capitală, Litere la Universitatea din Bucureşti – şi apoi master în State, cu propunerea să rămână la catedră, pe o chestie de studii culturale.

Când l-am cunoscut, se pregătea de licenţă, avea o viaţă-n faţă; ne-am cunoscut pe mIRC, un chat gay de la începuturile internetului; eram un profesor de 28 din Cluj şi pentru el, Rimbaud-ul meu 21+, mergeam în internet-café-uri unde stăteam la palavre până la 1 noaptea, deşi pe atunci netul era mai scump ca curvele. Vroia să se facă scriitor şi-mi scria nişte mailuri foarte mişto.

M-a chemat la el în Bucureşti, unde mi-a luat ochii cu luminile oraşului, prietenii lui de la Arte, încât am rămas îndrăgostit de el şi de oraşul ăla.

Am avut ceva sex şi giugiuleli vagi – întâi la Bucureşti, apoi la mine la ţară, unde el a venit cu doi prieteni, un băiat şi o fată; încât, în săptămâna cât au stat la mine, mi-am prins urechile.

Apoi el a plecat în State, eu în Noua Zeelandă – şi, în insecuritatea şi singurătatea din ţara aia, am tot construit în secret planuri: că, dacă o să adun bani, o să-mi cumpăr ceva în Bucureşti şi-l iau cu mine-n apartament – deşi Andrei habar n-avea ce i se coace; pe scurt, mintea mea a rămas agăţată de el şi, cu cât insecuritatea creştea, cu atât se adâncea mai tare în obsesie – iar, când în fine Andrei s-a prins şi mi-a zis pas, a făcut-o într-un moment prost, când eram varză cu capul într-o ţară foarte străină.

După doi ani, amândoi ne-am întors. El s-a mutat de la ai lui într-o chirie, că-şi găsise un job bine plătit în publicitate, iar eu, falit şi cu nervii ţăndări, am stat un an jumate pe capul alor mei, la ţară, unde m-am îndopat cu pornografie şi antidepresive.

Când s-a văzut cu bani, mecanismul de premiant s-a gripat; întotdeauna

Andrei fusese mai hipiot, dar, ca tot premiantul, îşi închidea piticii între pereţii creierului; după ce s-a întors din State, le-a dat drumul pe stradă – s-a apucat de ketamină (care pe atunci se putea lua cu reţetă şpăguită de la doctori veterinari), a umplut casa de hipioţi drogaţi şi a început să agaţe boschetari şi lumpeni.

Aşa l-a cules pe Marius (17+), un aurolac din pasajul de la Universitate, pe care l-a luat acasă. Şase luni ăla s-a futut cu el, dar apoi i-a zis pas, nu mai vreau bărbaţi la pula mea – şi Andrei l-a lăsat în pace; dar a continuat să-i dea să mănânce, să-l ţină în casă şi să aibă grijă de el. I-a făcut buletin pe adresa unui prieten, i-a găsit un job de care ăla nu a reuşit să se ţină – şi l-a primit înapoi chiar şi după ce boschetarul i-a dat a doua spargere în apartament.

Ce-i drept, dragostea asta dintr-un singur sens l-a terminat psihic şi a luat-o rău pe ketamină; când, după trei ani, n-a mai avut bani să-l ţină pe puşti, el cu mâna lui i-a făcut lipeala cu un pensionar american stabilit în Spania – şi l-a trimis pe Marius la ăla.

Tot atunci, după ce Marius a plecat pachet la pensionar, ne-am mutat împreună – îşi pierduse jobul, iar mă-sa nu-i dădea bani să ţină singur o chirie de două camere. Nu ne căutam în pene, nu dormeam măcar împreună; intimitate însemna, în contextul ăla, să ne uităm din când în când împreună seara la filme; mergea şi aşa şi nu cred că s-ar fi putut altfel – corpurile noastre fizice sufereau după alţii.

Cum se uita pierdut pe geam, s-a ataşat de o familie extinsă de porumbei care-şi făcuseră cuib pe balcon; îmi zicea melancolic uite cum îşi caută-n pene toţi trei, deci se poate. Apoi cel mai bătrân dintre ei a făcut o boală urâtă la amândouă picioarele (la început şchiopăta, apoi a început să cadă) şi ceilalţi doi porumbei l-au respins; când a văzut, Andrei a început să plângă – cu mintea corodată de droguri şi de Marius, îmi povestea de porumbeii ăia şi plângea, îşi trăgea nasul şi continua povestea cu porumbeii hipioţi. Fiindcă, cât de snob şi arogant era în rest, avea suflet milos – spre deosebire de mulţi prieteni de-ai mei (Tudor 44, printre alţii), dădea bani la cerşetori, nu se împiedica în principii şi raţionamente, că perpetuează nu ştiu ce păcătos de cerc vicios; oricât de lungi şi de disperaţi ar fi fost mucii puştiului cerşetor, bestiile mele prietene nu scoteau o monedă. Andrei o scotea; drogat şi împleticit, îmi repeta la nesfârşit vorba aia obsedantă a pravoslavnicului, omule, omule, nu poţi trăi complet lipsit de milă.

Eu eram in recovery după puştiul de la ţară şi, de la un punct încolo, a început să fie sinistru de insecure, că seara umplea casa de drogaţi şi a doua zi era într-o mahmureală continuă, toată ziua freca messengerul să-şi tragă nişte ketamină, făcând pe cărăuşul de la dealer la prietenii cu bani. Camera mea, îngustă ca un defileu, era în drumul spre baie, iar eu dormeam pe o saltea pusă

chiar lângă uşă – încât, când ăia mergeau sprijinindu-se de perete la budă, se mai întâmpla să cadă ca soldaţii peste mine, încercând să deschidă uşa.

Chiar şi în starea aia, îmi interzisese, ca-n Vama Veche, să ascult manele în apartamentul lui închiriat; îmi reproşa că am rămas ţăran, agăţat cu mintea de un bar prăpădit de ţară şi de un ţigan însurat de la 13 ani, care nu m-a iubit. Dar nu-mi păsa, în situaţii de insecuritate se activează un fel de inhibiţie bizară de protecţie, care mă face complet absent la context. În capul meu făceam scenarii că aş putea să-mi fac o viaţă cu Andrei, să agăţăm amândoi băieţi prin baruri de ţară sau în staţiuni balneoclimaterice, unde urma să ne tratăm oasele bătrâne; am tot planificat absorbit la treaba asta, fără să-mi dau seama că prietenii lui cad tot mai rău peste mine – şi pe urmă îl părăsesc; încât, la sfârşit, n-a mai fost nici un prieten în apartament, doar noi doi. Dar nu-mi păsa, aveam treburi mai importante de planificat – ar fi putut să moară lângă mine şi eu aş fi continuat să mă uit visător cum îşi dă duhul.

Apoi, chemată de un prieten de-al lui, mă-sa l-a luat înapoi acasă. Acolo şi-a mai făcut un timp de cap cu prafuri legale – dar, după două internări la reabilitare, s-a liniştit, şi-a băgat minţile-n cap.

Acum lucra ca traducător de acasă, freca facebook-ul, iar în ziua de salariu îşi oferea un băiat. Greu de tot îl scoteai în oraş; ajunsese la 140 de kilograme şi prefera să socializeze pe net, era şi el unul din cei mâncaţi de facebook. Când ne întâlneam se plângea că viaţa-i tristă, şi-a jucat prost cartea şi e oribil să fii gay.

Îmi plăcea mult să vorbesc cu el, fiindcă era un tip citit şi inteligent – iar semiratarea, într-un sens, îl făcea şi mai inteligent, fiindcă îi permitea să gândească mai liber lucrurile, n-avea o carieră de construit şi o reputaţie de bibilit, care să-l constrângă să creadă în toată ipocrizia normativă cu egalitatea; cu nimeni din zona angajată sau academică nu se putea discuta pe bune despre starea de fapt, toţi confundau idealul prescriptiv cu realitatea; dădeai din cap, da da, e grav, aşa nu se mai poate – dar de la un punct încolo te cam plictiseai să dai din cap, parcă vroiai şi să înţelegi ce se întâmplă cu lumea asta. Or, Andrei accepta fără probleme faptul elementar că relaţiile se nasc şi se hrănesc din dezechilibre de putere, unul domină, celălalt e dominat, unul protejează, celălalt e protejat.

Până la un punct, spunea, poţi umbla la asta – dar nu foarte adânc, fiindcă, dacă intri în paturile şi relaţiile oamenilor, rişti să strici jucăria. Şi comunismul o încercase, iar experimentul sfârşise prost; era posibil ca lucrurile să stea cum zicea francezul – încât Dumnezeu să vrea, cu tot regretul, inegalităţi, nu nedreptăţi.

În punctul ăsta al relatării o să-i dau microfonul lui Andrei. E cam

narcisistă treaba, dar prefer s-o fac aşa, cu un punct de vedere din afară:

Am luat un taxi din Drumul Taberei până în Ferentari; pe traseul ăsta, de prin Rahova până pe Prelungire, e plin de golănaşi zvelţi şi de ţigani bine făcuţi, senzuali şi fenomenal de disponibili – care, după o săptămână de stat în casă, mă bagă automat într-o stare de surescitare şi anticipaţie erotică; era weekend şi toată lumea se mişca mai lent. Vroiam să-l cunosc pe Alberto, eram curios dacă o să mi se pară atrăgător sau măcar interesant.

Cum am intrat în casă, a sărit de pe canapea, a scos un fluierat şi l-a privit pe Adi cu subînţeles. În acelaşi timp, n-am putut să-mi maschez reacţia de dezamăgire, pentru că era urât la faţă şi cu mişcări lipsite de graţie.

Cred că el mă plăcea – ceea ce nu era neapărat un compliment; gras şi frumos făcea probabil idealul lui de frumuseţe şi reuşită.

Adi s-a aşezat pe fotoliu, la calculator, iar Alberto s-a pus pe mijlocul canapelei, întinsă ca pat. M-a chemat să mă aşez lângă el, dar am refuzat; eram doi grăsani şi probabil ar fi căzut cu noi, aşa că mi-am tras un taburet incomod de fier, de pe care nu m-am ridicat toată seara.

A observat imediat cicatricile de la încheieturi – mi-a luat un braţ, l-a întors cu burta în sus şi a început să râdă complice, ce mai pramatie eşti şi tu; mi-am tras uşurel mâna şi i-am zis că m-am lăsat de prafuri de doi ani. Că acum, am făcut o glumă, viciul meu e laba; droguri nu mai vreau, iar de sex n-am parte.

Imediat ce am pomenit de tipi şi am dat pe faţă ce ştiam oricum cu toţii, a început să se dea la mine oarecum în glumă, dar pe faţă şi insistent. Nu m-a lăsat până nu i-am spus explicit că nu e genul meu şi că îmi plac tipii mai tineri, supli şi masculini, chit că oi fi eu bătrân şi gras. Enervat, mi-a întors-o de la obraz că n-o să mai slăbesc niciodată; eu m-am strâmbat de durere, iar Adi i-a spus că nu se face să mă descurajeze.

Pentru un timp – 20 de minute, cel mult – s-a potolit.

Când a venit vorba de faptul că e într-o relaţie, m-a minţit fără să clipească că e cu Adi de vreun an – probabil ca să nu pară o combinaţie recentă şi dubioasă – şi să toarne o grămadă de alte gogoşi. Eram jenat, că atât eu, cât şi Adi ştiam că minte şi trebuia să ne prefacem că e adevărat.

Prea mare lucru nu era de făcut, aşa că am început să punem melodii pe youtube şi, cum n-aveam chef să ascult manele toată seara, am stabilit regula să pună fiecare pe rând câte o piesă. Lui Alberto nu-i plăcea nimic din chestiile mai alternative pe care le puneam, deşi mă străduiam să fie mai pop – şi nici nu avea răbdare să le asculte; cât timp erau melodiile mele se fâţâia pe pat, mă ciupea, mă pipăia, vorbea tare peste muzică – în schimb, când venea rândul

pieselor lui, şâşâia şi îi zicea lui Adi să dea mai tare; n-avea răbdare să-i vină din nou rândul şi cerea două-trei piese una după alta.

Pe scurt, nu-mi spunea mare lucru şi mă cam irita; mi-am tras scaunul mai aproape de Adi, doar-doar avea să înţeleagă că n-am chef de el, că e nou-venitul în combinaţie şi ar fi cazul să ne lase să vorbim ca doi prieteni vechi; dar asta l-a ambalat şi mai tare, încât de atunci nu i-a mai tăcut gura o clipă. Cu tupeu, şi-a strecurat piciorul sub taburet şi a început să-l tragă uşurel înapoi spre el; am rămas paralizat, fără replică, la atâta nesimţire.

M-am întors spre el şi am încercat să i-o tai, omule, lasă-mă să vorbesc cu Adi, nu te mai băga atâta în seamă – şi, ca repetenţii din generală care se plictisesc în timpul orelor, a început să se ia în gură fără rost, doar să se scoată şi să se audă vorbind.

A început să-l muştruluiască pe Adi pe un ton urât, umilitor, iar Adi făcea o faţă silit supusă, ca şi cum na, Alberto era bossul şi trebuia să asculte; nu contează că de fapt toate pârghiile puterii erau în mâna lui, pe când Alberto nu putea decât să ţipe.

Apoi Adi a adus nişte ardei umpluţi, iar Alberto i-a reproşat că dă pâine tare musafirilor, când în cămară e una nou-nouţă. Ce să zic? Nu se face chestia asta, deşi eu eram oarecum de-al casei. Dar, chiar şi după ce Adi a adus pâinea proaspătă, tonul lui continua să fie agresiv şi răţoit, aşa cum se vorbeşte probabil în Ferentari, unde oamenii sunt învaţaţi că doar prin forţă şi ameninţări îţi poţi impune preferinţele şi e inutil să formulezi o rugăminte pe un ton politicos.

Între două răţoieli, îl lua pe Adi cu iubirea mea şi alte palavre din serie, care sunau fals şi neconvingător, cu atât mai mult cu cât două degete de-ale lui mă ciupeau ca răcişorii de şold. Când Adi se ducea la baie sau la bucătărie se trăgea lângă mine, încât nu i-a luat mult să-mi bage o mână între picioare. Deşi nu mă atrăgea deloc mutra lui de gnom, eram ca naiba de excitat; avea totuşi un fel senzual şi eficient de a te lua.

De obicei nu-mi place să mi se facă avansuri şi prefer să am eu iniţiativa – dar el ştia să o facă într-un fel învăluit şi natural, să zic aşa, libidinos şi cald. Când mi-a pus mâna pe sex a obţinut imediat un efect şi deja începeam să mă văd făcând ceva cu el.

Nici când era Adi în cameră nu se jena să-mi propună să mergem în dormitorul de alături, că-i treaba lui cum o întoarce. Zicea ce bună eşti, vrei să facem show? Hai, că mor să ţi-l bag; lui Adi nu prea-i convenea, cred că îl cam călca pe nervi treaba asta – fiindcă la un moment dat a încercat să-i pună stop, că te fuţi cu gagici e una, i-a zis, dar, dacă te fuţi cu Andrei sau vreun tip, te-ai

ars, ţi-ai făcut bagajele.

Iar el, oprindu-se pentru cinci minute din împuns, a zis hai frate, e caterincă, ce, nu mai ştii de glumă? Pe scurt, i se pişa în cap pe faţă.

Spre sfârşit, nu ştiu ce i-a venit şi mi-a propus să-mi facă un masaj; Adi zice că era disperat să-mi intre în graţii, tocmai pentru că mi-a simţit rezerva.

Ador masajul, dar rareori are cine să-mi facă. M-am aşezat pe marginea patului şi vreo cinci minute m-a masat pe spate; se descurca bine, mai bine ca mulţi escorţi sau maseuri profesionişti, care fac superficial; el făcea tare şi în forţă, încât m-am moleşit de tot sub mâinile lui.

Dar, de la o vreme, lucrurile au intrat pe buclă şi am început să mă plictisesc. Alberto a mirosit că vreau să plec şi, cum era abia 12, mi-a făcut program că nu plec nicăieri până la 3; ba nu, o să stau să dorm acolo, a zis arătându-mi pumnul. Adi i-a zis să mă lase în pace şi el s-a răstit, taci, că să vezi ce-ţi dau.

Mi-a sărit muştarul şi l-am pus la punct, nu mai fă pe şeful – şi apoi, către Adi, de ce-l laşi să-ţi comande? Nu vezi că i se urcă la cap? Nu-i faci bine nici lui, nici ţie; e pe banii tăi, ţine-l mai din scurt.

Practic, i-am transmis că nu el era şeful acolo şi că, din noi trei, tot el era masculul de rang inferior. Le-am zis la revedere, lăsându-i în apartamentul lor înghesuit, sărăcăcios şi fierbinte, cu instalaţii nefuncţionale şi robinete defecte, să-şi ţină singuri companie cum puteau.

Andrei era arogant şi cumva dominator, dacă-l călcai pe coadă, te scuipa în faţă ca pisica. De la toate joburile unde lucrase plecase certat cu şefii – mai ales cu cei de sex feminin, pe care nu putea să-i suporte; de la ultimul job, de ziarist, a plecat urlându-i şefei să-şi bage-n cur subiectele pe care aia i le-a propus, că nu se pot documenta.

Pe mess mi-a zis fără menajamente că, atâta timp cât Alberto stă cu mine, nu mai trece prin Ferentari; OK, seara a fost distractivă – atâta că omul se bagă prea mult în seamă şi n-ai loc de el.

Şi am zis cu toţi prietenii mei face faza asta, ce te ataci aşa?

Fiindcă, dacă erau gagici singure, se dădea la ele; o făcea protectiv, oarecum atent să nu agreseze, pupându-le mâna şi vorbind cu domnişoară; dacă gagicile erau cuplate, se dădea la partenerii lor şi pe segmentul ăsta lăsa blândeţea la o parte şi o dădea pe caterincă groasă, ce buze ai, nu-mi faci şi mie ceva? Sunt bărbat bine, uite aici, este că ai face-o cu mine? Şi seara se sfârşea cu promisiunea că o să ne fută pe toţi. Nici gura, nici mâinile nu-i stăteau o clipă; ciupea, pipăia, punea mâna pe coapse – pe undeva, poate era felul lui

tactil de a-şi celebra Eliberarea Sexuală, fiindcă în cartier nu-şi putea manifesta latura poponară decât făcând caterincă sau pupând tovarăşi pe obraji; or, ajuns în Lumea Liberă, lua toleranţa băieţilor de Centru la treburi de-astea ca invitaţie. Pe scurt şi cum zicea Andrei, era un om libidinos şi cald, iar noi, oamenii, tragem la căldură, căldura ne face fericiţi. Dar pe prietenii mei îi deranja rău că pune mâna, nu-i făcea fericiţi. În plus, cum am zis, pe lângă mâini, nici gura nu-i obosea – şi, dacă nu i se dădea spaţiu de emisie, devenea prea agresivă pentru protocoalele de comunicare ale prietenilor mei, care şi-o aşezau la coadă ca să intervină în discuţie.

Crezi că le convine? a ripostat, o înghit că eşti tu acolo. Prietenii tăi vor să vorbească cu tine, nu cu Alberto, de-aia au ajuns să-ţi caute compania… Tu l-ai învăţat aşa, a revenit, e vina ta; i-ai dat nas şi acum l-ai scăpat din mână.

Şi am înghiţit-o, chit că cu noduri. Cum mă tot plimbasem prin cartier, uitându-mă peste garduri, am jinduit la treaba asta, un bărbat care să se poarte cu mine cum se poartă cu nevasta lui; sau, dunno, poate asta se vedea retroactiv, când în realitate lucrurile s-au aşezat firesc aşa, cum se aşază în orice relaţie.

Mai gândeşte-te şi la el, a conchis, nu-l ajuţi, nu-i faci nici un bine dacă continui aşa. Vrei să-i găseşti job, atunci dă-i peste nas când începe cu bădărăniile şi ţopârlănismele, educă-l, şlefuieşte-l, să-l placă şeful când o merge la serviciu.

Dar nu jobul pentru Alberto îmi stătea acum pe creier, ci party-ul de manele – fiindcă, de-a doua zi, Columbianu nu mi-a mai răspuns la telefon. Câteva zile l-am lăsat în pace; apoi l-am urmărit pe facebook şi, când am văzut că se duce la o discuţie queer, m-am dus şi eu.

Discuţia se ţinea într-o sală de la Litere. Jumătate din timp s-au făcut precizări terminologice, două tipe de la Biblioteca Roşie au explicat ce înseamnă intersecţionalitate şi solidarizare, pigmentându-şi expozeul cu proiecţii în PowerPoint, pline de scheme, culori şi bule cu glume în engleză.

La jumătate, s-a luat o pauză de la precizările terminologice şi, în curte, la ţigară, am întrebat ce se mai aude Columbiene de banii ăia? Că mor de dorul lor – iar el a luat în fine taurul de coarne şi a zis băi Adi, i-am propus la bossul cel mare party-ul tău + turul meu, dar m-a dat afară din birou, că nu dă bani pe manele şi avioane; ce să fac? Sunt încă mic în Primărie, n-am putere să decid, depind de alţii.

Şi ce să mai zic? – nu-i bai Columbiene, poate altă dată, când mai prinzi putere, hai, că m-am cărat.

Chestia asta m-a demoralizat rău, banii să ne mutăm în altă chirie erau pa şi

am fost pe punctul să renunţ – dar nu mai puteam da înapoi, era al dracu de târziu, intrasem în horă şi trebuia să joc; mă gândeam n-o să mai avem bani, eu plec la ţară, dar ce face Alberto dacă văru-so nu-l mai primeşte? Clar, o să se întoarcă pe străzi – şi cum se descurcă, dacă parcare nu are unde să facă? O să doarmă afară pe cartoane şi, când foamea o să înceapă să-i roadă din stomac, n-o să aibă încotro şi o să se întoarcă la jobul din tinereţe, zbang cu pumnul, jap diplomatul. Mă lua cu friguri când mă gândeam la asta, parcă mă prăbuşeam; era contraproductiv s-o gândesc, mă îngheţa – şi am început cât pot să fug de gândul ăsta; pe harta creierului, ca-n maneaua aia de puşcărie, era zonă interzisă, înconjurată de poliţie şi armată.

Nu mai puteam da înapoi; mi-am făcut curaj cu o bere şi l-am sunat pe patronul de la Modern să-i zic că nu mai sunt bani – şi ăla, amabil, a zis facem intrarea 15 lei, tu numai fă rost de lăutari. Posibilitatea de a aduce un lăutar bun se ducea spre zero, pentru că băieţii de Centru nu ştiu să dea dedicaţii, pentru ei mişcarea se sfârşeşte cu banii pe intrare.

În plus, ca să iasă ca lumea, un party de-ăsta se face cu o trupă de şase-şapte – şi, oricât ai simplifica conceptul, de cel puţin trei oameni tot ai nevoie: solist, clăpar şi un instrumentist. Ceea ce însemna un profit net de 3.000 de lei, care trebuia împărţit la patru oameni; deci mie mi-ar fi revenit vreo 750, din care cu siguranţă vreo 200 aveau să se ducă pe tot felul de cheltuieli; la socoteala finală, atât mă costase party-ul de data trecută, fără să mai pun banii cheltuiţi de Ana.

Dar am zis buni şi banii ăia, deci hai să-i sun pe băieţii cu care am făcut primul party; lăutarul lor era mediocru şi, între timp, lumea din Centru se deşteptase, distingea între un lăutar bun şi unul fără voce, iar treaba asta avea să mă facă de căcat – dar la bugetul ăla subţiat n-aveam altă soluţie, cu atât mai mult cu cât băieţii aveau scule, boxe şi pupitru de mixaj, deci n-aveam să mă încarc cu cheltuieli suplimentare de producţie. I-am sunat, dar n-au răspuns; după o oră m-a sunat Fane, solistul, că sunt la o cântare la un botez în Rahova – şi a rămas să ne întâlnim a doua zi, la Boieru.

Spre seară m-am întâlnit la Boieru cu Fane şi cu unul din instrumentişti, Petrică Dinte, poreclit aşa fiindcă avea un incisiv de aur; când îi agăţasem cântau seară de seară la Boieru – dar, pentru că nu le ieşea şpaga, au renunţat.

Fane, solistul, era un omuleţ serios, gelat şi îmbrăcat tot timpul la patru ace, parcă tras în ţiplă; Dinte era un grăsan leneş şi cu boala pescuitului, pus tot timpul pe caterincă.

După ce le-am explicat conceptul minimalist cu trei instrumentişti, Fane mi-a zis direct Adriane, data trecută ţi-am cântat pe gratis – acum e rândul tău să ne omeneşti.

Sculele, mi-a mai zis, nu erau ale lor, ci ale unui băiat care-şi ia partea din câştig; deci eram cinci oameni la împărţeala finală.

Dinte nu zicea nimic, plimba ochii pe pereţi. Doar la un moment dat a adăugat ai văzut că oamenii tăi sunt zgârciţi şi nu dau şpagă, vor să le cânţi pe gratis; şi Fane, ridicându-şi bărbia hotărâtă, a întărit cu un nu merge aşa tată.

Şi la sfârşit – dar na, să nu zici că suntem băieţi răi, vino cu un telefon miercurea dinaintea la vinerea cu cântarea.

Dar, chiar dacă cineva era agăţat de mine, energiile mele se epuizaseră, nu mai eram convins de ce fac. Ştiam o mulţime de lucruri despre manele, ştiam ce ar presupune organizarea unui party de-ăsta, dar îmi lipsea energia de a-l duce la bun sfârşit. Când am organizat prima petrecere m-am împotmolit de mai multe ori, dar din toate m-a descurcat Ana; ea avea talentul de a face lucrurile să se mişte; eu nu-l aveam.

Toate astea le-am gândit la Castel – unde, după ce am renunţat la ideea cu party-ul, am simţit brusc nevoia să mă duc; mi-era silă să mă mai întorc acasă, să romanţez explicaţii, să eutanasiez speranţe – şi m-am cărat în centru, la Castel.

În mai puţin de o oră am dat gata patru beri. Pe termen scurt, alcoolul e cel mai bun antidepresiv inventat vreodată; chiar dacă alterează imaginea lumii, iar soluţiile şi instrumentele pe care ţi le pune în mână sunt de multe ori greşite – nimic nu ridică aşa cum o face alcoolul; încât, după alea trei beri, m-am gândit să împrumut vreo 200 şi să dau explicaţiile cu argumentul ăsta la mine; fiindcă, la fel ca filozofia, banii mângâie, chiar dacă nu salvează.

Însă Dumnezeu bate, dar nu dă cu parul; dă, dar nu-ţi bagă-n sac – ci în cont. După ce am sunat o victimă dintr-o televiziune de ştiri şi am aburit-o să vină la Castel la o bere, că nu ne-am mai văzut de doi ani, mi-am zis hai să verific contul, chit că luna abia a început.

Iar în cont fâşâiau 2.200 de lei; l-am sunat pe Alberto şi i-am zis au intrat banii, vrei să ieşim în Centru, să ne întâlnim cu o tipă care lucrează-n televiziune?

Tipa de la TV a apărut cu Costel (~35), un prieten din facţiunea stânga-business. Stânga bucureşteană, ca să o lămuresc şi pe asta, avea două facţiuni: stânga-fiţe, care o ardea pe feminism, ecologie, voluntariate – şi stânga-

business, compusă din oameni care, cum zice maneaua, au plecat de jos, dar nu au uitat de unde au plecat; ajunşi într-o poziţie de putere, încercau să facă ceva pentru amărâţii dintre care s-au ridicat, trăgându-şi totodată un comision sănătos din treaba asta. Erau băieţi populari, fără fiţe, cu un simţ acut al banului – şi, prin extensie, al realităţii; la întâlnirile lor se vorbea despre şomaj, sărăcie, excluziune, inegalităţi; păreau că se mişcă mai cu talent decât burghezii de a doua generaţie din cealaltă facţiune, care o ardeau, ca boierii paşoptişti, implementând concepte din Vest, făcând manifestaţii de 15 persoane în faţa Guvernului sau dezbateri la Universitate ori în cafenele din Centrul Vechi, unde se destupau între ei, bătând cu pumnul în masă şi zicând e revoltător, aşa nu se mai poate.

Costel a fost copil sărac, dintr-o familie de muncitori dintr-un orăşel falit din judeţul Vaslui, iar la Bucureşti s-a întreţinut în facultate scriind articole plătite cu ora. Îl ducea foarte capul, mai ales pe literatură contemporană – şi s-a lipit de cel mai bine cotat profesor de la Universitate; dar, făcându-şi un nume ca ziarist, a prins gustul banului şi a lăsat dracului visul din liceu, doctoratul şi cariera academică; s-a prins că stânga e o opţiune mai profitabilă pe termen lung, iar acum lucra pentru o fundaţie germană social-democrată.

Era un tip protectiv şi cald, cum sunt de obicei ţiganii ajunşi sau copiii ridicaţi din familii modeste – cumva mândru că s-a haladit, că a ajuns la un salariu de o mie de euro; îl apreciam pentru asta, că recunoaşte că e parvenit. Fiindcă România era o ţară nivelată de comunism, de câţiva ani ridicată dintr-o sărăcie lucie, în care clasele încă se mai chinuiau să se nască; în mod cert, era o societate cu bani recenţi, constituită din haladiţi – dar nimeni, cu excepţia interlopilor, nu era dispus să se recunoască în imaginea asta, a parvenitului cu foamea în gât, ahtiat după bani şi confirmare socială; ceea ce mă făcea să cred că, psihanalitic vorbind, parvenitismul era unul din secretele cele mai bine păzite ale naţiunii şi, pornind de aici, unul din motivele pentru care manelele erau urâte atât de intens – fiindcă manelele dădeau pe faţă secretul ăsta, care rula întreaga societate românească, că e bine să ai bani şi merită să mănânci căcat să ajungi să-i ai.

Cum ar zice burghezul suprem Kant, era o logică cvasitranscendentală, operând peste capul/voinţa oamenilor şi lăsând în urmă, invariabil, aceleaşi semne – rate, branduri germane de maşini sau construcţii pe două nivele –, o logică total imună la diferenţe de cultură, inteligenţă, castă. Dar, cu toate astea, oamenii cu facultate, şi mai ales stângiştii, urau cu patimă parveniţii şi nu erau dispuşi o secundă să se recunoască în imaginea lor: un amic artist, de pildă, ajuns afară la un job bănos, s-a băgat la bancă pentru un BMW şi o casă cu opt

camere, pentru el şi nevastă-sa, deşi nu avea în plan să facă copii, iar satul se află la 60 de kilometri de job… Jur, nu i-am zis nimic de casă, am remarcat doar că BMW e marcă de parveniţi – iar el mi-a zis ce prostie, aici, în Franţa, e brand german car, o chestie pe care n-o repari zece ani şi rezistă şi la cutremur.

Or, Costel, deşi om de stânga, recunoştea că e un parvenit, se simţea solidar cu cocalarul care-şi ia BMW second din banii strânşi la cules de căpşuni afară.

Cu amândoi fusesem coleg la un cotidian; Dana (~45) era cel mai bun jurnalist de investigaţii al ziarului, altminteri îngrozitor de leneşă, frecând toată ziua messengerul – iar Costel, şef de departament pe Cultură, calitate în care bătuse un fotograf recalcitrant.

Când Dana l-a văzut pe Alberto s-a crispat puţin, dar s-a corectat şi, râzând fals, mi-a zis tu întotdeauna ai fost mai nonconformist. Dana e mărunţică, are vreo 1,55 şi e slabă ca mâţa din parcare.

La Castel, mesele sunt lunguieţe, cu două băncuţe de lemn de trei persoane, aşezate pe lateral. Din fericire, eu stăteam lângă Alberto, iar Costel pe partea cu Dana, încât Alberto n-a putut să-şi facă fazele libidinoase; cred că Dana, care e nemăritată şi mai conservatoare ca stil, mai profesoară aşa, ar fi leşinat dacă Alberto i-ar fi făcut vreo glumă fizică. Era ziaristă din vechea gardă, liberală şi anticomunistă, dar făcea eforturi să se adapteze, să fie de partea tinerilor fără sechele comuniste, iar din încercarea asta ieşea ceva înduioşător ca Radio Costineşti.

Oricum, aşa mărunţică, a reuşit să-l strunească pe Alberto, să impună discuţiei un gen de seriozitate. Alberto a minţit-o că lucrează ca bodyguard, dar apoi a uitat minciuna şi i-a zis n-am job doamnă, omul ăsta încearcă să-mi găsească unul de bodyguard – şi Dana a zis bodyguard? Nici o şansă, îţi trebuie autorizaţie de la poliţie; şi, ca să-l consoleze, joburile astea de protecţie şi pază sunt o infecţie totală, fiindcă trebuie să joci la două capete, şi cu interlopii, şi cu poliţia – şi ia zi, ai chef să dai rapoarte? Că te văd om serios.

Era, într-adevăr, ceva ciudat cu firmele de protecţie şi pază; astfel, pe Prelungire, în faţa ultimului magazin de legale rămas deschis din oraş, era tot timpul o maşină a unei firme de bodyguarzi – şi a rămas un mister pentru cine lucrează ăia, pentru şmecherii care aveau magazinul sau pentru poliţie, monitorizând lumea care cumpără droguri. Misterul era potenţat şi de inscripţiile de pe maşină: Spartanii – Intervenţie rapidă – Divizia canină. Două chestii perfect contradictorii: Spartanii era nick local pentru brigadă interlopă, iar celelalte două trimiteau la chestii poliţiste grele, cu mascaţi şi intervenţii antidrog.

Iar Costel – care, repet, era un tip cu picioarele pe pământ – a ascultat-o cât a ascultat-o şi la sfârşit a zis împăciuitor lasă-mă Dana, tu peste tot vezi infiltrări şi comploturi. Zi mai bine că după Revoluţie industria a căzut, şcolile de meserii au fost desfiinţate, iar ţara s-a umplut de lumpeni cu opt clase. Decât să bagabonţească şi să fure, mai bine îi angajează în pseudojoburi de-astea de agenţi de pază – tu nu vezi că s-a umplut Bucureştiul de bodyguarzi? Când n-ai o strategie de dezvoltare cârpeşti maşina cum poţi, să n-o ia razna.

Da, m-am băgat şi eu în discuţia lor de oameni mari, fostul meu coleg de apartament, un neamţ, spunea că ce l-a surprins cel mai tare când a ajuns în România a fost numărul enorm de bodyguarzi şi agenţi de pază; în faţa fiecărui magazinaş sau farmacii – o uniformă, ca într-un stat militarizat.

Şi Dana, desfăcând larg braţele – vezi că ne înţelegem? Statul cumpără bagabonţi din găşti de colţul străzii sau săgeţi din grupuri interlope şi-i face oamenii lui. 40% din salariile bugetarilor merg spre apărare, poliţie şi servicii – unde se duc Costică atâţia bani? E adevărat, n-am avut o strategie în ultimii 20 de ani – dar cu un pardon, securitatea şi poliţia; la ăştia, personalul a crescut constant.

Pe de altă parte, avea şi Costel dreptate; Dana lucra ca jurnalist de investigaţii şi se cam prăjise – şi, când un ziarist se prăjeşte, ajunge să vadă securişti peste tot; paranoia cu Securitatea e un fel de boală profesională a ziariştilor, ca silicoza la mineri – nici eu nu cred că am scăpat neatins. Jurnalismul de cotidian nu e o profesie din care să-ţi propui să ieşi la pensie – te uzează rapid, în 15-20 de ani eşti mâncat. Or, când în articolele unui ziarist se infiltrează aluzii şi referinţe la serviciile secrete care fac şi desfac tot în ţara asta e semn că ziaristul ăla e casat.

Apoi l-am lăsat pe Alberto la butoane, să se dea la Costel (la Dana nu îndrăznea măcar să se uite) şi să ne promită că o să ne fută pe toţi, că nimeni n-o să plece supărat; era disperat să placă, săracu, dar nicicum nu nimerea strategia de seducţie.

Era o seară plăcută, caldă – şi de undeva de dincolo de bulevard, probabil din curtea Consulatului Canadei, se auzea ţârâind un greier. I-am lăsat pe oameni să se bucure de compania lui Alberto şi m-am afundat în gânduri şi-n anii ’90 – şi, la un moment dat, mi-a picat fisa că Dana greşeşte rău şi totuşi nu spune pe de-a-ntregul prostii; la fel ca mine, se formase într-un sistem anormal de liber, în care nu mai exista supraveghere – şi acum orice măsură care încerca s-o reimpună ne părea scandaloasă; dar, cu toate astea, normalitatea era acum, nu în trecut. În anii ’90, România era un haos, un ghetou ţinut în carantină de vecinii de la Vest; economia se ducea în cap şi toţi românii furau pe rupte din

întreprinderile unde lucraseră înainte; furau boschetarii, furau muncitorii, furau directorii de întreprinderi.

Fiindcă, pentru cel puţin un deceniu, supravegherea a dispărut, iar lumea a putut să-şi facă de cap, să fure fără frică sau să se fută-n gură în văzul lumii; pe atunci, poliţia era discreditată şi coruptă pe faţă, turnătorii urâţi, iar securiştii, chiar dacă s-au reorganizat după ’90, au stat ascunşi timp de un deceniu, cam ca mafioţii acum.

Apoi anii ’90 au trecut, 40% din salariile bugetarilor s-au dus spre siguranţă şi încredere, s-a reinventat supravegherea, iar turnătoria a devenit OK, pe bani între pârliţi sau pe gratis prin butoane de report/linii telefonice cu 0800 pentru burghezia civică – şi oamenii, care (vorba manelei…) au uitat de unde au plecat, au fost de acord cu treaba asta; până şi Costel, care era mai haiduc de felul lui, într-o intervenţie civică a scăpat porumbelul păcii pe gură şi, plesnind de atitudine, a zis ritos Eu torn.

Pe scurt, din toată România se auzea doar un zumzet silenţios, românii care dădeau din pedale spre un viitor mai bun, mulţumiţi că securiştii ascultă din nou telefoane şi bagă la închisoare politicieni, judecători, poliţişti, oameni care păruseră intangibili până atunci.

În comunism, supravegherea era impusă şi de aia oamenii o urau – acum, în democraţie, ţi se dădea iluzia că e negociată cu tine, omul de rând, mai mult, că e civic să ne supraveghem şi să ne turnăm unii pe alţii. De câţiva ani, românii păreau că au ajuns să accepte ideea asta cinică, I mean că nu se poate progres fără control, că supravegherea e parte din normalitatea democraţiilor avansate.

Dar, chiar dacă şi eu acceptam până la un punct ideea asta, tot mă deranja, la fel ca pe Dana, să văd cum controlul se strânge în jurul meu – mă formasem într-un sistem dement de liber şi, spre deosebire de cei trăiţi în democraţii avansate, ştiam cum e să fie şi altfel, am trecut printr-un sistem în care supravegherea a dispărut. Lumea n-avea bani, dar a experimentat o libertate neverosimil de mare, fără precedent şi, din păcate, de nesusţinut ca proiect politic şi social.

Dar petrecerea se terminase; lumea îşi băga minţile în cap. Şi abia după ce l-am îmbătat bine la Castel pe Alberto, pe taxi, i-am zis no more parties for us, s-a dus cheful cu lăutari, a căzut şmecheria.

Fete bătrâne

Din banii ăia i-am cumpărat cu zece lei de la piaţa Obor o pereche de ochelari cu sticlă reflectorizantă şi, pentru că aveam nişte căşti de Nokia prin sertare, un mobil cu card de memorie de patru giga, la 110 lei; telefonul avea defectul minor că era roz, dar n-am comentat nimic, l-am lăsat să şi-o facă cu mâna lui – când bişniţarul i-a arătat tastatura qwerty, nu şi-a mai putut dezlipi ochii de pe ea şi a zis îl vreau cumetre, iar eu am tăcut pervers, fiindcă mi-era teamă că se aruncă la un iPhone de 200, făcut pe vapor, neîntrebuinţabil şi cu o baterie care te lasă-n două ore. Al lui arăta a second veritabil, iar asta era de bine.

Aşa. Şi, când am scos 290 din cont, mi-a smuls banii din mână, că stau mai bine la el şi nu le face nimic, doar îi ţine la căldurică în buzunar – şi, deşi l-am rugat şi am ţipat să mi-i dea înapoi, nu a schiţat un gest; nu mă auzea, deja captiv în altă realitate.

Ştiam cum se termină treaba asta, aşa că am făcut toate cumpărăturile alimentare posibile de la Piaţa Obor – dar tot au mai rămas 110 lei.

Dar în zilele alea tocmai se spărgeau ultimele valuri din norocul nostru – şi seara, când s-a-ntors acasă, a făcut-o pe plus, cu un câştig net de 90; i-am zis acum ai bani în buzunar să nu te mai simţi complexat, deci dă banii mei înapoi – şi mi i-a dat.

Apoi am primit o somaţie de la şcoală, că, dacă nu trimit un draft cu 40% din teza finală, nu o să-mi mai iau banii luna viitoare – şi am descoperit cu groază că nu pot să scriu cu Alberto acolo, că nu mă pot concentra chiar dacă e în camera cealaltă; când scriu trebuie să fiu singur în capul meu – cât am fost cu Ana nu puteam scrie decât în pauzele când eram despărţiţi sau când ea era plecată din Bucureşti; din fericire, pleca cu lunile – jobul ei de antropolog implica asta, să stea mult în comunităţi de ţigani, din ţară sau de afară.

Îl trimiteam în sufragerie şi, înainte de a pleca, închidea uşa. Se întindea în pat şi se uita la Taraf – dar nu dădea televizorul foarte tare şi încerca să nu facă zgomot. Dar nici aşa nu mergea, mă apăsa pe creier prezenţa lui, stăteam în faţa monitorului şi nimic nu vroia să se lege, mă gândeam de unde să fac rost de bani pentru altă chirie? Nu, clar că la Bucureşti nu ne descurcăm, iar acasă la

mine nu pot să-l duc, ne dau ai mei afară pe amândoi. Dar tot undeva la ţară, preferabil lângă Bucureşti. Şi mi-am zis da, asta e soluţia care a mai rămas, ne mutăm în noroaie la ţară.

Alberto, i-am zis, n-avem bani de Bucureşti, trebuie să ne mutăm la ţară. Şi, pentru că asta ştiam să fac cel mai bine, am încercat să-l sedez, eu scriu lucrarea şi tu te duci la pescuit; la ţară, vara ne costă doar curentul şi rămân bani să trăim amândoi – iar mai încolo, în toamnă, vedem ce facem.

El a dat moţăind din cap, da, avem şi noi căsuţa noastră, acolo nu ne ştie nimeni şi sunt departe de familie, nimeni n-are grijă ce facem.

Dar faţa mea era probabil amărâtă şi, cum stăteam la calculator, s-a-ntins pe pat şi a zis ce-ai pus bă faţa asta? Şi eu am zis ce dracu facem acolo, fără apă caldă, printre ţărani şi noroaie?

Îţi pasă bă? Crezi că n-am mai stat aşa? Noi să fim fericiţi.

Am început să procesez soluţii şi m-am gândit la Fabiola, că poate ne lasă să stăm în casa ei de la Comana, acolo e şi internet, şi baie, şi n autobuze spre Bucureşti.

Fabiola (~40) era din gaşca de stângişti, fată de familie bună, dintr-o familie cu rădăcini în marea burghezie; după Revoluţie, statul i-a retrocedat maică-sii o casă boierească pe lângă Piaţa Victoriei, pe care au vândut-o pe o căruţă de bani – iar din banii ăia şi-au luat două apartamente şi o căsuţă pe lângă Bucureşti, pe care au tunat-o şi au transformat-o în casă de vacanţă; pe vară, ne mai strângeam acolo, Fabiola ne chema să ne gătească chestii sofisticate şi exotice, kebabe arăbeşti la proţap sau miel cu prune afumate la ceaun.

Şi i-am zis Alberto, am o prietenă bogată cu casă la ţară şi apartament în Bucureşti, poate o aburim să ne lase să stăm la Comana, iar pe tine să te ia în spaţiu pentru buletin. Şi el a râs neîncrezător, bogaţii nu se-ncurcă cu amărâţi, uită-te la Borcan, e fiţos şi, decât să meargă-n crâşmă la Zeicani, mai bine bea singur acasă; şi eu am zis Alberto, ei îi place amărâţii, toată ziua e cu ei în gură – şi el a zis fugi bă d-aicea; şi atunci am aruncat pervers e nemăritată şi futăcioasă Alberto – deşi habar n-aveam cât de futăcioasă putea să fie.

Hai s-o chemăm la o bere, am continuat, o îmbătăm şi dacă e, ce zici, te dai la ea? Poate aşa cu pula o convingem şi ne lipim de căsuţa ei de la ţară; şi Alberto a zis poa să fie muma pădurii, dacă are pizdă, o fute băiatul de nu-l mai uită până moare.

Am sunat-o, păpuşe, nu ieşim la o bere? Şi ea a zis cum să nu, hai, că-s la târgul de carte şi tre să fac un interviu cu un franţuz, dar în cel mult o oră termin. Nu i-am suflat o vorbă despre Alberto, nu vroiam să o sperii.

Ne-am dat întâlnire la Castel şi acolo i-am dat mesaj am ajuns Fabiola –

dar n-a răspuns; după 20 de minute am sunat-o, dar nici atunci n-a răspuns şi, să n-o mai lungesc, n-a răspuns toată seara, n-a dat un mesaj măcar – am scăpat din vedere că la târgul de carte colcăie stângiştii şi unul dintre ei o fi atenţionat-o, te-a chemat Adi? Vezi că e falit, iese cu un fost puşcăriaş care-l face de bani, ai grijă, o să-ţi ceară bani împrumut.

Ce să zic, dovezi directe n-am că a fost asta – dar prea s-a dat panicată la fund, nu şi-a cerut măcar formal scuze când a doua zi i-am dat mail Fabiola mi-ai dat ţeapă, timp de o lună a tăcut mâlc şi mi-a răspuns doar atunci când am lansat pe facebook semnale publice că pericolul a trecut; abia atunci mi-a zis că n-a venit la Castel fiindcă la târg a intrat fulgerător în stări abisale, din care, ce să vezi?, a ieşit abia acum, după ce am transmis pe canale publice semnalele magice – şi am zis OK Fabiola, no worries, dar tot i-am păstrat resentimente, brusc au început să mă enerveze la sânge palavrele de premiantă a clasei care argumentează virtuoz pentru toate cauzele progresiste, argumentează din orice poziţie şi cu orice ocazie, din articole scrise pe fiţuici de stânga, din bucătărie când mestecă în tocăniţa arăbească, din baruri când iese cu prietenii etc.; am început deci să nu-i mai suport palavrele şi la beţie m-am scăpat pe facebook şi, sub un status d-ăsta inteligent, i-am zis eşti o vacă proastă şi abisală; şi, a doua zi, anxios şi mahmur, mi-a părut rău că am făcut-o, era şi ea o fată bătrână care-şi îndulcea singurătatea cum putea – şi dacă noi, fetele bătrâne, nu ne iubim una pe alta, cine să ne iubească?

Mi-a părut rău şi că, certându-mă cu ea, mi-am futut intrarea în gaşca de stângişti. Eram cinci, trei bărbaţi şi două femei – şi, cu regret o spun, bărbaţii erau mai rezonabili. Dacă unele femei, când se îmbată, încep să cânte cântece deocheate sau să hărţuiască fără ruşine bărbaţii, femeile din gaşcă începeau să argumenteze – şi asta mă plictisea îngrozitor. Bârfeam sau povesteam chestii, era agreabil şi light – apoi femeile se îmbătau şi Fabiola punea întrebarea-cheie oare e OK să? sau amazoanca cealaltă sărea în sus şi zicea n-ai dreptate, eu cred că; încât mai departe nu se mai povesteau chestii, nu se mai analizau situaţii, ci se argumenta – şi eram sătul până-n gât de treaba asta cu argumentarea, fiindcă se umpluse netul şi lumea reală de argumentare, e drept să? e moral să? e moral să-mi port pula pe stânga sau pe dreapta? când discuţia putea fi tranşată mai simplu, frate, de când îmi port pula pe stânga mă doare de nu mai pot – pe scurt, începea să semene a flagel social.

Dar nu, de fapt am fost ţăran la faza aia fiindcă eu însumi mă simţeam cu musca pe căciulă; pentru că mă simţeam inconfortabil să duc vinovăţia singur, am încercat s-o împart cu alţii – cum ar zice Dan poetul creştin, nimeni să nu plece supărat.

Fiindcă a doua zi l-am trimis pe Alberto în sufragerie şi, cum stăteam cu ochii blocaţi în monitor pe titlul draftului care refuza să se nască, am avut un moment de detaşare în care mi-am zis frate, îmi fut viaţa, ce căcat fac cu analfabetul ăsta la ţară, cu ce dracu ne umplem serile – chiar vreau să mă mut? Ce fac cu doctoratul, în decembrie trebuie să-l termin, de unde scot bani să-i dau înapoi? Doctoratul meu era pe bani europeni şi semnasem un contract că, dacă nu-l termin, dau toată suma înapoi, iar ai mei giraseră cu casa – ce fac, îi arunc pe ai mei în stradă? Şi brusc mi s-a părut că intru pe o buclă străină, alienantă, ca şi cum ceva insidios mi-ar deturna viaţa, ar scoate-o de pe şosea şi ar băga-o-n în ceapă – şi n-am mai fost deloc sigur că vreau să mă mut la ţară.

Renunţasem la party-ul ăla şi acum îmi părea al dracu de rău; dacă eram deştept, aş fi putut negocia cu patronul o intrare mai mare, la 20 de lei, omul era deschis la propuneri – dar nu mi-a dat prin cap, m-am descurajat şi, după ce m-am văzut cu bursa în buzunar, m-a durut în pulă. Ce dacă lăutarii erau mediocri, chiar îmi stricau 300 de euro?

Am început să mă îngrijorez şi să procesez soluţii, de unde fac rost de bani – şi, căutând prin fişierele din creier, mi-am amintit de ideea lui Columbianu, cu turul prin Ferentari; mi-am zis hai să încerc şi mişcarea asta, n-am nimic de pierdut.

Alberto, i-am zis, te scot la produs fratele meu, ne facem agenţie de turism.

Conceptul era cu investiţii zero, vizitatorii erau preluaţi de la Eroii Revoluţiei de un om de-al locului, pe post de ghid şi bodyguard, urcaţi în 141 şi debarcaţi la Piaţa Ferentari, unde, cu garda de corp, o luau la pas prin cartier.

Multă lume din Centru era curioasă de Ferentari, dar puţini îndrăzneau să-l calce. Era, cum ar veni, terra incognita – bucureştenii aveau senzaţia că e la mama dracului, la ieşirea din oraş, deşi era situat la două staţii de metrou de Casa Poporului. Între cei care-şi făceau curaj să vină-n cartier, cei mai amuzanţi erau bloggerii (minus Simona Rădoi, care locuia cu familia în Ferentari) – se aventurau cu bicicleta sau autobuzul prin zonă şi se întorceau fie cu relatări sângeroase despre drogaţi şi blocuri căzute într-o rână, fie cu imaginea unui loc cu cârciumioare la şosea, oameni ospitalieri şi chiloţi puşi la uscat pe gard.

Ferentariştii înşişi se jucau cu percepţia asta şi, dacă te miroseau că eşti speriat, te luau la mişto, se jucau cu tine de-a şoarecele şi pisica – şi, după ce se plictiseau să te gâdile cu gheara sub bărbie, îţi dădeau drumul; dacă te purtai normal, te chemau la o bere şi-ţi spuneau oameni cumsecade ca pe Ferentari nu există, uite, din sărăcia noastră îţi facem o bere. De fapt, erau disperaţi după un pic de respect şi-şi tratau complexul cum puteau – fie făcând exces de omenie,

ca să spele imaginea de sperietoare, fie mândrindu-se că în cartierul lor s-a inventat şmecheria, că, în anii ’90, intrai la costum şi diplomat şi ieşeai în chiloţi.

O jumătate de zi am pierdut-o amenajând un site pe o platformă de blogging. Dar, când m-am gândit care ar fi atracţiile turistice ale zonei, am rămas cu degetele suspendate deasupra tastaturii, în afară de ranch-ul lui Nuţu şi blocurile de drogaţi, cartierul n-avea nimic să te dea pe spate; le-am băgat pe astea două şi am zis ce căcat mai bag? Hai să pun Piaţa Ferentari şi Cartierul Roşu, jungla de boscheţi, căcaţi şi pungi de nailon de la ieşirea dinspre Luica. Am terminat turul la Boieru, cu o bere din partea agenţiei.

Am postat linkul pe diverse site-uri, inclusiv facebook, unde am strâns o grămadă de like-uri – dar nici o victimă. Am repostat linkul cu statusul sări cu banul, nu cu like-ul – dar chiar şi aşa trei cretine tot mi-au dat like; uram treaba asta cu like-urile, cereai disperat ajutorul într-o chestie care-ţi mânca zilele şi lumea te umplea de like-uri.

Ceva era greşit în toată schema – Hendrik, pe care l-am nimerit pe chat, a zis e prea ieftin şi trebuie targetat pe expaţi; Andrei mi-a reproşat că fără poze nu e credibil; l-am tradus aşadar în engleză, l-am săltat la o sută de lei, cu reducere de 30 de lei pentru pensionari şi studenţi – şi am început să caut poze prin fişiere. Dar pozele mele, cu excepţia celor de la nunţi, erau deprimant de inutile – cu fior postapocaliptic şi atmosferă de loc abandonat, fiindcă am pozat ca subtilii doar clanţe de uşi, terenuri virane şi câini, oh mai ales câini încovrigaţi, singurele vietăţi din pozele mele.

Am zis Alberto, trebuie să facem poze, de-aia nu se înscrie lumea la turul nostru, ia zi, te ţine s-o facem? – şi Alberto a zis nu ştii cu cine vorbeşti.

La ghetouri, lumea te sfâşie în bucăţi dacă faci poze, îţi lasă oasele albe pe caldarâm – dar Alberto a scos mobilul şi a ţăcănit fără probleme. Am luat-o pe străduţele de case – dar în continuare mi se părea că ceva nu puşcă în toată schema.

Era o după-amiază frumoasă, senină şi caldă, cu un soare care se ducea blând spre apus. La intrarea pe una din străduţele alea amărâte, una înfundată şi rămasă neasfaltată, am dat de un grup de copii 7-12 ani, care jucau barbut cu fise de 10 sau 50 de bani, iar Alberto s-a oprit să se uite la ei. O bucată i-a chibiţat şi i-a instruit pe copilaşi; dar, cum se învârtea mare şi excitat printre ei, ca un elefant printre bibelouri ciobite, mi-a zis dă şi mie un leu să bag o tură – şi, când parlamenta pentru banii ăia, învârtea ochi nevinovaţi prin peisaj, fără să înţeleagă de ce mă rup de râs.

Şi atunci mi-am dat seama ce nu puşcă în combinaţie, că farmecul

Ferentarilor nu se lăsa prins decât dacă te mutai aici – în băieţii de o şchioapă care jucau barbut sau te făceau de o ţigară, zicând că e pentru mamele lor; în fetiţele care îşi ţineau frăţiorii în braţe, îi pupau şi curăţau pe faţă cu o cârpă muiată în apă; în spălătoriile murdare de maşini, ca nişte case cu un perete demolat, de pe Prelungire, sau în florăriile din corturi militare jerpelite, de pe acelaşi bulevard – toate spălând silenţios bani pentru şmecheri; în siluetele tremurânde ale drogaţilor care noaptea bântuiau străzile şi încercau să-ţi vândă mărunţişuri furate; în casele joase şi amărâte de mahala sudistă, între care se iţea silueta falnică a unui vapor de şmecher; în păturile aşezate direct pe trotuarul de asfalt încins, unde sporovăiau şi spărgeau seminţe femei în capoate înflorate, în timp ce, trei metri mai încolo, copiii ţipau şi băteau mingea, direct pe stradă; în cutiile de grătar ruginite, puse strategic în faţa casei, să vadă vecinii că sfârâie carnea şi banii curg; în aerul cald, ţipând de viaţă, al unui loc îmbătrânit în decrepitudinea anilor ’90, când totul ruginea şi se ducea în jos.

Ne-am continuat călătoria spre Nuţu şi, pe drum, i-am cerut să fotografieze o vilă de şmecher – era o construcţie pe trei nivele plină de balcoane şi popice albe, zugrăvită într-un galben îngrozitor. Când Alberto a scos mobilul şi a făcut poza, o voce a strigat ia veniţi încoace. Am întors privirea şi undeva în lateral, sub copertina unei dughene abandonate, am văzut doi bărbaţi care jucau table, stând pe lăzi de bere.

Când m-am apropiat, l-am recunoscut pe unul dintre ei – era un tip care stătea toată ziua, iarnă-vară, la intrarea pe o straduţă care dădea în şosea; avea un Audi vechi pe care era trecut telefonul unei firme de colantări auto – dar afacerea aia era probabil acoperire, mai repede tipul era locotenentul unei brigăzi care făcea afaceri dubioase pe Alee; ce-i drept, nici firmă de colantări nu sună foarte onorabil, din cauza maşinilor furate. În fine, fiecare din intrările de pe Alee avea un astfel de paznic; la început am crezut că sunt oamenii poliţiei, care raportează maşinile care intră de pe Prelungire pe Alee – dar apoi mi-am dat seama că e invers, sunt oamenii şmecherilor.

Ce faceţi mă, poze? a urlat. Ia ziceţi, cine v-a dat voie?

Şi, după ce m-a recunoscut – ce faci sibiene, te ţii de prostii? Ce te-ai apucat mă de faci poze? N-a crezut o iotă când l-am luat cu doctoratul pe manele şi pozele ilustrative, abia îngăimam cuvintele.

Taci, mi-a spus, nu ţi-e ruşine să minţi aşa? M-ai minţit că-mi aduci ţuică, n-ai adus nimic… De unde eşti mă, de la asociaţii? Şi atunci m-am afundat şi mai tare în minciună şi am zis da, mai lucrez şi cu Ferentari Policies; era cel mai mare ONG din cartier şi asta mi-a venit în cap – şi el a căscat ochii mari, nevenindu-i să creadă, cum ai zis, poliţi? Eşti de la poliţie? Şi am realizat

disperat că un nume mai nefericit nici că-şi puteau alege ăia, cine dracu te bagă-n seamă cu sperietoarea aia de nume?

Lasă-l frăţioare, e nebun, s-a băgat Alberto peste el – iar şmecherul a trecut la el, tu eşti ţigan de-al meu mă, de ce te-ai apucat să faci poze cu fraierul ăsta? Şi Alberto, băgând umil capul între umeri, a zis iartă-mă frăţioare, nu ştiu ce am avut în cap, parcă mi-a luat Dumnezeu minţile. Şi o bucată i-a vorbit în ţigăneşte, gadjo dilo, Borcan, baro şmechero şi la sfârşit ăla – hai orde. I-a luat mobilul din mână, s-a uitat la poze şi l-a pus să şteargă vaporul.

Ia zi sibiene, a continuat nervos, îl plăteşti pe ăsta să te fută? Lasă-l în pace, vezi-ţi de viaţa ta.

Am îngăimat neconvis nu mă fute nimeni, spui prostii.

Dar ăla nu dădea doi bani pe ce bâiguiam acolo, zicea scârbit uită-te la tine, ai slăbit de când te fute ăsta. M-a abandonat dezgustat şi l-a luat pe Alberto, nu ţi-e ruşine mă să i-o bagi în cur pe bani? – şi Alberto, făcându-şi cruce, n-am treabă cu nebunul ăsta frăţioare, mie-mi place femeile.

Am plecat înapoi spre casă şi, pe drum, Alberto a zis phuai ce te-ai pierdut, de mai stătea ăla pe tine, mă dădeai în primire că te fut. Şi apoi, frecându-şi braţele şi şuierând aerul a uşurare – şi eu m-am înfricat, uite aşa mi s-a ridicat părul pe mâini… Nu merge poze pe Ferentari, nu ştiu ce am avut în cap când m-am luat după tine. Hai că la săraci nu te ia nimeni la unşpe metri, dar la case de şmecheri te beleşte ăia, zice că-i dai la ziar. Cum să faci poze la Cămătari, ai înnebunit? Îţi calcă bodyguarzii lui Nuţu aparatul în picioare şi pardaf te face… Frăţioare, îţi plimb turiştii pe unde vrei tu pe Ferentari – dar poze să facă nu merge, doar nu m-am stricat de cap. Ai văzut cum a făcut omul ăsta, mai să ne dea bucata.

Zdrahonul ăla m-a luat la ochi de când m-am mutat; de fapt mint, eu m-am băgat în ochii lui: juca table în staţia de autobuz cu un grup de chibiţi în jur şi m-am amestecat şi eu printre ei; era bine-dispus şi făcea caterincă – şi la o glumă am pufnit în râs, tipul era sprinten la minte şi avea simţul umorului. I-am trezit curiozitatea şi m-a luat la caterincă, te ţine nevastă-ta la cură de slăbire? Hai, că-ţi iau o şaormă. I-am răspuns că nu sunt însurat, de fapt am făcut gluma cu nu obişnuiesc, deşi nimeni din Ferentari nu-mi înţelege gluma asta. Dar ţin la ea ca la ochii din cap şi continui s-o fac. A ridicat din umeri şi m-a sfătuit amabil nu mai umbla în pantaloni scurţi, râde lumea de beţele tale şi crede că eşti drogat.

Când i-am zis că sunt din Sibiu a sărit să-i aduc un litru de ţuică de-aia bună din Ardeal, că plăteşte. De atunci, de fiecare dată când mă vedea, mă întreba de ţuica aia, când i-o aduc – şi, deşi Sibiul nu e zonă de prune, până la

urmă am făcut rost de la unchiu-mio din Zalău de un litru, pe care, la cererea şmecherului, l-am lăsat la covrigăria lui taică-su. Dar alcoolistul de taică-su a băut tot litrul – sau cel puţin aşa a pretins tipul, că nu i-a dat bătrânul nici o ţuică.

Cum ne tot întâlneam în staţie, mai schimbam o vorbă, două – şi la un moment dat a început să râdă complice – tu eşti gay, nu? m-a întrebat. Hai, recunoaşte, nu-ţi fie frică; ce, dacă sunt de pe Ferentari crezi că am ceva cu gayi? Nu frate, e treaba voastră ce faceţi, nu omorâţi, nu daţi în cap. Am ieşit şi eu p-afară şi am văzut cum stă treaba, mai mă uit la televizor – prost nu sunt nici eu.

N-am vrut să-i recunosc, pentru că aşa face lumea aici, joacă teatru şi-ţi cântă-n strună să te facă să scoţi porumbelul. Sau, habar n-am, poate omul chiar vroia să-mi arate că, deşi nu are şcoală, nu e un încuiat şi înţelege lumea pe care trăieşte.

Şi încă o zi a trecut aşa, cu like-uri din ce în ce mai cretine şi mai anemice şi nici o comandă pentru turul noastru prăpădit. Şi, pentru că nu mai vedeam nici o ieşire, am început să arunc ca sinucigaşii cu bani pe Alberto; câteva zile l-am înecat în alcool, explorând barurile de la Nuţu din Sălaj, ciocnind cu hoţi mărunţi, aducându-i în apartament, unde îi omeneam cu manele de pe youtube, beri şi pulpe de pui à la Alberto – condimentate cu vegeta + piper şi apoi aruncate într-o baltă de ulei.

Când contul a scăzut sub limita de 700 m-am trezit din beţie şi, mahmur şi confuz, m-am agăţat de Columbianu. L-am sunat sub dracu ştie ce pretext, l-am umplut de junk-uri complet irelevante, până când el, plictisit, m-a întrebat nu vii în seara asta la clubul MŢR? E o piesă despre romi – şi, deşi nu dau bani pe artă, cu atât mai mult pe aia angajată, am zis hai, că vin; era o investiţie strategică şi oricum intrarea la evenimentele de artă angajată era mică, cam zece lei.

Hai, îmbracă-te, l-am zorit pe Alberto, avem treabă azi, mergem la te-a-tru să ne întâlnim cu tipul de la primărie, ţi-am zis că e şmecher, îţi găseşte ceva de lucru, te ajută să-ţi faci buletinul.

Era o zi rece şi umedă, iar Alberto nu avea decât pantalonii ăia trei sferturi şi nişte gioarse scămoşate de trening – şi atunci am realizat că practic e în curul gol, nu pot să-l duc la te-a-tru îmbrăcat aşa. I-am zis Alberte, trebuie să-ţi cumpăr nişte blugi, acolo vine lume bună şi tu eşti îmbrăcat ca un boschetar, iar noi trebuie să facem impresie bună, înţelegi? Să ne vadă oameni serioşi.

L-am scos din casă şi ne-am dus să scoatem bani la Luica; singurul

bancomat din Ferentari e în staţie la Zeicani, sub nasul lui Borcan, aşa că mai nou ne duceam la mama dracului la Luica.

De la Luica am luat autobuz până la Piaţa Sudului, de unde i-am cumpărat nişte blugi şi ne-am oprit pe o bancă să fumăm. Ne-am nimerit alături de un cuplu de boschetari la vreo 25, pe care Alberto îi ştia de când făcuse gara, greu de privit amândoi, jegoşi şi mâncaţi pe dinăuntru, mişcându-se după o altă viteză, anchilozată şi mai lentă. El bea bere de-aia oribilă, la pet butelcos de-un litru, ea îşi trăgea un picior în jurul lui; fata are sifilis, m-a lămurit Alberto, fără nici o consideraţie că ăia sunt de faţă şi aud, şi nu m-am putut abţine şi am întrebat o fute aşa bolnavă?

Ce să facă? a răspuns Alberto. Ea-i aduce bani din cerşit, că lumea-i dă când o vede aşa distrusă.

I-a întrebat de Cristina, baba lui de la gară, şi tipul i-a zis că vine şi pe aici la Piaţa Sudului să adune doze şi peturi. Mi-a fost silă să mă bag în seamă cu ei şi Alberto a scurtat întrevederea, atâta că la sfârşit mi-a cerut fă-ţi pomană şi dă-le cinci lei – şi le-am dat.

Ne-am despărţit de ei şi, parcă să se scuze, a zis Cristina e curată, îşi ia haine de la second şi după ce le poartă câteva zile le aruncă.

Era melancolic şi mi-a povestit cum, după ce a ieşit din puşcărie, s-a trezit că n-are unde să se ducă, fiindcă taică-su vânduse casa din Feteşti – şi dacă tot ieşise el de la Jilava, n-a mai luat trenul spre casă, ci s-a oprit în gară; acolo afacerile erau controlate, printre alţii, de un fost tovarăş de puşcărie care l-a lăsat să facă parcarea – şi a dus-o aşa trei ani.

La gară a cunoscut-o pe Cristina, care purta ca melcul în spinare un sac de trei ori cât ea. Tipa crescuse la casa de copii, dar fugise de acolo şi o bucată din viaţă şi-a trăit-o prin canale. Ca să n-o violeze boschetarii când se plimba prin canale, s-a învăţat să se tundă şi să se îmbrace ca un băiat.

E băieţoaică, mi-a zis, dac-o vezi, juri că e un băiat, cum se tunde, cum se îmbracă, cum se mişcă, tot, tot, mânca-i-aş pizda aia a ei, ce zic, e mai băiat ca tine, he he, s-o auzi cum înjură când se uită la meciuri cu Rapidul mori de râs. Vara dormeau în dubiţa şmecherului cunoscut în puşcărie, căruia îi dădeau drept din ce câştigau – iar iarna la Concordia, un azil de noapte, unde programul era tâmpit, că trebuiau să se roage şi să cânte cântece cu Isus.

La întoarcere, ghinion, din staţia de la Boscheţi a urcat un văr de-al lui cu nevastă-sa, exact când Alberto, surescitat, comenta în gura mea de o curvă din Cartierul Roşu, o panaramă în mini care patrula trotuarul cu o tovarăşă de-a ei.

Cartierul Roşu, s-o lămuresc, e un teren viran plin de căcaţi şi boscheţi, între Zeţarilor şi Progresul, unde agaţă cele mai ieftine curve, alea fără loc de futut – boscheţii ăia sunt perfecţi pentru o muie proletară la botul calului, după serviciu.

De obicei, până ieşeam din Ferentari, stăteam la o oarecare distanţă unul de celălalt şi ne făceam că nu ne cunoaştem – dar în ziua aia, pentru că se pregătea întâlnirea istorică cu Omul de la Primărie, Alberto era surescitat şi în vervă, şi neglija măsurile de precauţie; s-a tras spre mine şi comenta în gura mare despre una din panarame, pe care o ochise încă din drumul de dus, hai frate-miu să coborâm, cu 50 de lei ne face pe amândoi, ce-s 50 de lei la tine? Proletarii din autobuz îşi dădeau coate şi râdeau, ardeţi băieţi zdreanţa; iar un copil de şapte-opt ani, brusc excitat – phuai ce bunăciune; iar bunică-sa – taci mă muce, să vorbeşti când o să dai la pizdă. Alberto, încurajat de haosul creat, ţipa şi făcea show, nu fi chitros, curul ăla face milioane.

Eram amândoi chiar în faţa uşii şi practic am dat nas în nas cu rudele lui, dar tot am sperat că nu ne-au văzut împreună şi m-am tras la o parte, de fapt m-am cărat pur şi simplu în celălalt capăt al autobuzului şi l-am lăsat pe Alberto să se descurce, fără să arunc măcar o privire spre ei tot drumul.

I-am dat mesaj, vezi că eu cobor o staţie mai încolo – dar nu a înţeles ce vreau să zic şi când au coborât toţi trei la Şura Mare, Alberto a alergat după autobuz, mi-a bătut cu pumnul în geam şi a început să gesticuleze furios.

Ne-am întâlnit la metrou şi el – unde s-o mai dau după cireş fraiere, că ne-a văzut împreună, aşa mai rău ai încurcat-o.

Şi ce le-ai zis? am întrebat.

Că eşti un om care mă ajută, de-ăla de la asociaţii, că-mi cauţi de lucru şi umbli cu mine să-mi faci buletinul. Le-am arătat cheile de la apartament şi le-am zis că mi-am găsit o femeie să stau la ea… Băiat bun văru-miu, mi-a dat numărul lui de telefon şi a zis să trec pe la ei. E copil sărac, bate argint în piaţă la Rahova, mai face un inel, una, alta – dar nu mai merge afacerea, de-abia se descurcă şi el. Are suflet, o dată i-am luat TV-ul din casă şi l-am dus la amanet. Dar nu s-a supărat şi a lăsat casa deschisă pentru mine.

La Piaţa Victoriei, ful de gardă şi de mascaţi; am întrebat un grup de ecusoane de presă ce se întâmplă, dar alea m-au ignorat complet, se uitau încruntate şi cu feţe înţepenite înainte. M-am uitat mai atent la ele şi mi-a fost clar că n-aveau nici o treabă cu jurnalismul, erau poliţişti în civil – şi m-am gândit ce cretini, ăia din Ferentari le dau clase la travesti.

Kiselefful era închis, în depărtare se vedea o coloană de manifestanţi şi,

când m-am apropiat, am văzut curcubeele, muzica, pocnitorile. Mi-a picat fisa că e Parada Gay şi m-am gândit cu un fel de tristeţe – frate, de când stau cu Alberto m-am rupt complet de ce se-ntâmplă în Bucureşti, nu mai ştiu nimic de pe agenda mondenă.

Ne-am oprit la Clubul MŢR, pe terasă; îmi place terasa aia fiindcă are o oarecare curte verde care îţi lasă un oarecare miros de iarbă în nări; Bucureştiul e foarte lăbărţat, împrejmuit de zone industriale sau reprezentanţe de firme, încât, fără o maşină, n-ai cum să scapi din el, la aer deschis; te zbaţi ca o insectă în plasă şi singura scăpare sunt câteva parcuri şi terase.

În fine, la fix am ajuns, fiindcă parada se termina la ieşirea de pe Kiseleff, la intrarea în Piaţa Victoriei, şi toată lumea bună s-a oprit la club, la aer deschis.

Erau o mulţime de cunoştinţe, artişti sau ONG-işti, care, după ce m-au întrebat de sănătate, s-au aşezat la altă masă; de fapt au zis Lipcanu dă chef, nu vii la galeria lui deseară? Şi eu m-am uitat câş la ei, m-am uitat câş la Alberto – şi am răspuns că nu.

O dată sau de două ori pe săptămână, prieteni sau simple cunoştinţe mă chemau în oraş – dar, de când apăruse Alberto în peisaj, treceau zile întregi fără un telefon; nici el nu stătea mai strălucit, fiindcă n-avea prieteni şi trăia între rude – care, de când apărusem eu în peisaj, nu mai vroiau să ştie de el. Ne cocleam în apartamentul ăla, ieşeam în baruri la întâmplare sau trăgeam de cunoştinţe vechi să iasă cu noi.

Intrarea la piesă costa 25 de lei, ca la arta adevărată, şi Alberto a sărit ca ars, eşti nebun? Sunt o grămadă de bani, intri numai tu dacă e – dar, oricum, după ce am auzit de suma aia n-am mai vrut să intru, am zis bă Alberto, intrăm doar dacă se leagă ceva clar cu Columbianu.

Nu vreau să fiu înţeles greşit, am amici care fac artă angajată de calitate, mai mult, merg în comunităţi şi încearcă să ajute, certându-se cu primari obtuzi sau făcând piese de teatru, ca să facă auzită vocea amărâţilor – atâta că, nu ştiu cum să zic, produsul finit e o chestie ca văduva neagră, prea serioasă s-o crezi. Nu în sensul că te umple de remuşcări la fiecare reprezentaţie, nu, din contră, piesele îţi arată că şi oamenii ăia se distrează, că, în pofida oprimării, au o viaţă şi fac glume – problema e că nu prea îţi vine să râzi la glumele alea, nu ştiu, le lipseşte ceva.

Când Columbianu a apărut, m-a salutat din mers ca pe pârliţi şi, după o escală scurtă la masa feministelor, pe care le-a făcut să râdă, s-a dus aţă în club, deşi mai era o jumătate de oră până să înceapă piesa – şi am simţit cum acţiunile mele de şmecher scad vertiginos în ochii lui Alberto, ce zic, m-am simţit ca un sărăntoc venit din provincie să pândească un funcţionar care se trage din acelaşi

sat cu el, să-l rezolve cu o treabă.

Şi Alberto a zis ce facem? Ăsta nici nu te-a băgat în seamă.

Ce dracu să facem, am îngăimat roşu ca sfecla, bem şi aşteptăm până se gată piesa şi-l agăţăm atunci.

Ce să aşteptăm frate, a zis dezumflat, stăm degeaba.

Am mai luat o bere şi între timp a apărut Ana; in a way, m-am bucurat – era o diversiune care putea să facă uitată întâlnirea ratată cu Columbianu, chit că mă stânjenea apariţia ei.

Nu ne-am pupat, a întrebat dacă poate să se aşeze; avea invitaţie la piesă şi ne-a întrebat dacă pentru asta am venit.

Şi pentru asta, am răspuns, dar nu intrăm, că-s o grămadă de bani.

Cum, s-a mirat ironic, tu, care scrii cărţi cu ţiganii, nu intri gratis?

Şi, după ce am înghiţit ironia, i l-am prezentat pe Alberto, îţi place de gagicul meu? i-am zâmbit cu toţi dinţii. Tu cum eşti, ţi-ai tras gagic? i-am zâmbit cu şi mai mulţi dinţi – şi ea a răspuns că nu, e singură, şi apoi a trecut la Alberto; dar nu vorbea cu el de parcă ar fi un iubit de-al meu, ci aşa cum vorbea cu ţiganii ei din comunităţi sau cu ţărăncile care vând în piaţă; pe scurt, intrase în rolul de pe teren şi îl trăgea de limbă: se prefăcea mirată, ei, nu mai spune, chiar aşa? – iar Alberto, care n-o cunoştea, i-a vomitat tot; dar, în loc să-i zic taci bă nu-i mai spune, l-am lăsat să se desfăşoare; când Alberto a întrebat, mă iubeşti? i-am răspuns da bă te iubesc, şi ea a râs – iar Alberto i-a zis ăsta nu-i râsul tău.

Ana avea, nu ştiu cum să-i zic, talentul? defectul profesional de a lua de la oameni informaţii din casă fără să dea nimic în schimb – sau doar petarde; după trei ani de relaţie, ştia grămezi despre mine şi eu mai nimic, doar chestiuţe neutre şi inofensive. În timp, treaba asta a ajuns să mă paranoizeze şi, când i-am reproşat-o, mi-a răspuns că n-are nimic de ţinut sub preş – ţi-am mai zis, a ridicat din umeri, tot ce vreau de la viaţă e un bărbat cumsecade şi copii, ce vrei să-ţi spun mai mult? La început am luat-o de tipă de gaşcă, genul care, într-o instituţie, se împrieteneşte cu toată lumea, mai ales cu portarii şi secretarele; dar apoi, când paranoia a început să lucreze, am ajuns s-o văd ca pe un om ascuns şi complexat, care reprimă emoţii sau ruşini şi are la fel de puţină încredere în oameni; că bunătatea ei, pe care nu puteam s-o contest, era o strategie inconştientă de adaptare sub care lucra o minte ascuţită şi rece ca lama.

Eram beat şi agresiv, nu mai aveam ochi că săraca e complexată că-i singură – în vreme ce eu, fostul iubit, plesneam de împlinire emoţională lângă ea; cuplam ca dobitocul doar pe asta, că ne trage de limbă, şi învârteam cuţitul

în rană: vrei informaţii la prima mână, atunci ia-le fata mea, uite, după tipul ăsta sunt topit cum nu am fost după tine, omului ăstuia îi spun fără greţuri că-l iubesc – câtă vreme ţie, după trei ani de relaţie, îţi spuneam în faţă că nu când mă întrebai.

Şi, când Alberto s-a dus la budă, am zis mă fute bine şi e un om cald; chit că a făcut 14 ani de puşcărie, e un om cald; chit că pare periculos şi prietenilor mei le e frică de el, e un om cald.

Periculos? s-a mirat. Ha, prietenii tăi sunt nişte găini, omul ăsta săracu e inofensiv. Şi am crezut-o când a zis că prietenii mei sunt nişte găini, stătea cu lunile între ţigani, iar mintea ei era rece şi ascuţită ca lama.

La sfârşit a conchis nu cred c-o să rezistaţi împreună; nu a dat-o în bani şi alea, că sunt leneş şi n-o să-i găsesc ever job – i-a zis râzând lui Alberto ai grijă, e un tip dificil care nu suportă multă vreme pe cineva aproape, eu nu m-am putut baza niciodată pe el; iar eu, plesnind la fel de ostentativ de împlinire emoţională, am răspuns poate pentru că nu te-am iubit; şi ea, cu acelaşi zâmbet înţepenit pe buze, a răspuns nu de-aia, ci pentru că aşa eşti tu, te-ai învăţat singur şi egoist ca fetele bătrâne.

Dar, deşi piesa se terminase de o jumătate de oră, Columbianu se încăpăţâna să nu mai iasă din club; iar Alberto a comentat, nici măcar a reproş, şi dacă iese, ce? O să treacă pe lângă tine ca acceleratul – iar eu ce dracu să mai zic decât vai, dar nu-l cunoşti pe Columbianu.

Alberto începea să-şi piardă răbdarea şi mă îmboldea să mă duc să văd ce e cu el de nu mai iese, dar ezitam, simţeam plumb în papuci şi nu puteam scăpa de gândul că omul e în timpul lui liber, că mă bag ca ţăranul într-o schemă privată.

În locul lui Columbianu, a ieşit din club gagica lui Dan poetul creştin, care a întrebat de ce n-aţi intrat la spectacol? Şi i-am răspuns nu e bani, nici invitaţie; şi Ioana a zis aţi fost fraieri, nici eu, nici prietenele mele n-am avut, dar ne-a băgat Columbianu; şi Alberto a mormăit noi nu avem păsărică, a zburat dintre picioare – şi, după ce aia s-a întors în sală, a adăugat am venit degeaba şi am mâncat bani să ne ajungă pe două zile.

Şi atunci am dat berea peste cap şi am zis îmi bag pula, trec peste lene, peste lege, peste paturi de spital şi mă duc cu revoluţia peste Columbianu.

Care era la masă cu feministele de la Paradă, singurul bărbat de acolo, şi Ioana a strigat hai cu noi aici, că nu te mâncăm psihoticule. Columbianu e cel mai hipster dintre romi – e frumuşel foc şi are nas pentru chestii cool, e nelipsit de pe facebook sau de la evenimentele mondene care contează.

Nu ştiu cât chef avea de mine, mai repede nu, fiindcă îi plac vizibil femeile şi e înnebunit să se înconjoare cu ele, la chefurile de Centru, unde ne întâlneam, îl vedeam deseori aşa, cu un pahar în mână şi cu un grup de femei destupate cărora le explica chestii despre romi, viaţă şi univers.

Şi aici se contrazicea cu feministele şi era în vervă, plin ochi de argumente galante. L-am chemat pe Alberto de afară şi l-am pus lângă mine. Nu s-a băgat în seamă, doar plimba ochii pe feţele lor – şi nici eu nu ziceam nimic, mut ca peştele, deşi gagica lui Dan tot încerca să mă bage-n discuţie; eram prea stresat ca să-mi iasă glumele galante şi, în plus, cu Alberto lângă mine mă simţeam ca rudele sărăntoace de la ţară.

Şi, iarăşi, pentru că nu ştiam cum să fac să mă bage Columbianu în seamă, am zis îmi bag pula, hai să jucăm murdar ca la revoluţie – şi am început să-l pup ostentativ pe Alberto; iar Alberto a stat de un pupat, dar la al doilea s-a ferit şi m-a apostrofat de ce faci de-astea în public? De ce mă faci de râs? – şi eu am zis taci că nu înţelegi nimic. Era penibil cu spume ce făceam, dar, grandoman şi beat trotil, am zis îmi bag pula, suntem la revoluţie.

Aşa procedam şi în Noua Zeelandă când mă apucau complexele de pârlit sau făceam câte o gafă care scârbea nativii, ei şi? Mă doare-n pulă, îmi tot repetam, şi din masochism lărgeam şi mai tare gafa, doar să mă conving că mă doare-n pulă; în fine, după ce m-am săturat de manifeste cretine cu Alberto am zis bă Columbiene şi Alberto e din Feteşti – iar atunci Alberto a tunat jovial eşti din Feteşti? De unde din Feteşti?

Din Dalas, a răspuns Columbianu.

Măi să fie, şi eu sunt tot din Dalas, a exclamat, aşa, cu tupeu şi insistenţă, şi pe urmă, întinzându-se peste mine, să fie mai aproape de Columbianu, i-a zis sunt amărât, stau cu omul ăsta care încearcă să mă ajute, nu mă ajuţi să-mi fac buletin? Mânca-ţi-aş, nu ne mai descurcăm cu banii, nu mă pot angaja nicăieri fără buletin şi neamurile nu mă mai primesc înapoi acasă.

Şi atunci m-am băgat şi eu pe fir, am zis da bă Columbiene, nu-i găseşti ceva de lucru? N-aveţi nevoie de un om să vă păzească primăria sau să planteze trei flori în parc? Că săracu are discopatie lombară şi nu se poate băga la munci de cărat.

Cu buletinul o rezolvăm, s-a pronunţat Columbianu, nu-i mare lucru – dar cu jobul de paznic mai greu, că ai cazier; ar fi Administraţia Parcurilor, dar acolo posturile sunt blocate de doi ani, ce să zic? O să mă interesez.

Şi, până la sfârşitul serii, Alberto, parcă topit de recunoştinţă, i-a dat limbi, care-l jenau cumplit pe Columbianu, că să vii la ziua mea, că eşti fineţe de om şi mare caracter; şi pe taxiul spre casă, după ce ne-am despărţit de gaşca veselă –

omul tău e un mincinos, s-a dat mare că era pizdele alea bune, dar pula jos mi-o tai dacă o face ceva.

Şi acasă, în timp ce-i trăgeam blugii şi-i desfăceam şireturile de la adidaşi – poate o fi cum zici tu, că-i tânăr şi n-are încă putere. Dar, nu te supăra că-ţi zic, şi tu eşti tot aşa, ai zis că-mi găseşti job, că faci rost de bani şi m-am bazat pe tine – dar n-ai făcut nimic, nici bani, nici job. Vorbeşti mult, dar numai gura e de tine. Uită-te la Borcan – ăla are spate, ştie oameni grei din poliţie, procuratură, primărie: pune mâna pe telefon şi-i rezolvată treaba. Alberto nu e prost, am stat şi m-am uitat la tine: te lauzi cu prietenii tăi, dar prietenii tăi n-are putere şi nu te ajută. Omul la beţie spune adevărul şi poate te superi ce-ţi zic, dar pula jos mi-o tai dacă o să-mi găseşti de lucru. Nu zic, mi-ai dat bani, mi-ai făcut toate poftele – dar eşti puturos şi nu m-ai rezolvat cu nimic, sunt tot ca la început.

Şi, chiar beat, a durut. Mi-am amintit cum Ana îmi cerea tot timpul chestii, întreabă-l pe X dacă sau roagă-l pe Y să, şi că îmi venea oribil de greu s-o fac; la un moment dat, când o familie de ţigani dintr-o comunitate de-a ei, în tranzit prin Roma, fusese ridicată de pe stradă şi dusă la poliţie, mi-a zis scrie-i lui Dan poetul creştin, că tot e în Roma, să fie translator pentru ei – şi eu i-am dat mail ştiind din start că ăla n-o să aibă nici un chef să se urnească din casă şi să piardă o juma de zi pentru nişte oameni de care nu-l lega nimic; şi când ea, seara, m-a întrebat ce-a făcut Dan, am ţipat băi fată, cere-mi mie chestii, dar nu mă mai pune să le cer prietenilor – şi ea a ridicat uimită din umeri, păi ce mare chestie le-am cerut? Şi atunci am realizat că relaţiile mele cu prietenii sunt structurate diferit de ale ei; că, deşi ne împrumutăm bani, nu ne cerem servicii decât în ultimă instanţă, când nu se poate altfel. Şi, când i-am zis asta, a ripostat sarcastic că nu ne cerem chestii fiindcă de fapt nu ne place să dăm, să fim deranjaţi din tabieturile noastre de cârtiţe de net; că nu ştim să fim săritori şi buni, şi atunci ne amăgim încercând să fim corecţi.

Dar porţile, porţile s-au închis, vraja începea să se rupă în fâşii odată cu contul care începea să secătuiască, din el nu mai ieşeau ca dintr-o pălărie bani, viaţă bună şi beri – şi, când a doua zi l-am trimis jos să ia ţigări şi pâine, iar el s-a-ntors cu un pachet scump de Dunhill negru, i-am zis, cu tot regretul, gata Alberto, trecem pe program de austeritate, azi nu mai scoatem bani de la bancomat şi stăm în casă.

Şi toată ziua m-a bălăcărit, că mi-am luat şmecher şi, dacă ai şmecher lângă tine, trebuie să-i produci; ce treabă-i asta, de-aia l-am luat de lângă familie, să-i scot ochii ca la boschetari cu un pachet de ţigări? Păi ce mă, banii te fac pe tine

sau tu pe ei? Dă-i în pulă de bani, când rămânem fără, ieşim în stradă să cerem ţigări etc., etc. Nu avea nici o înţelegere la faze d-astea, ce îi rămânea în cap era doar cifra din cont, aia îl hipnotiza ca pe copii jucăria din vitrină şi nu se lăsa până n-o făcea praf, complet impenetrabil la argumente.

Când a început să tragă de mine să ieşim în oraş a sunat Columbianu, bă cu jobul nu pot să te ajut, ce pot să fac e să te rezolv cu buletinul lui Alberto. Vezi că o să te sune omul nostru de la primărie care se ocupă cu treburi d-astea; sună-mă după ce vorbiţi să-mi spui ce aţi rezolvat.

După telefonul ăsta, Alberto s-a potolit, nu şi-a mai făcut cercurile furioase prin sufragerie; rămăsese cu obiceiul ăsta din puşcărie, la nervi sau la stres să se învârtă minute în şir pe traiectorii fixe.

Dar omul m-a sunat abia la 5 – şi mi-a zis fix ce ştiam, că, dacă n-are nici un act, trebuie să se ducă la Călăraşi, oraşul pe care e făcut certificatul de naştere, să-şi scoată un duplicat şi, cu duplicatul ăla şi trei poze, să se ducă la Poliţia din Feteşti să-i facă buletin provizoriu. Că buletin definitiv nu se poate decât dacă-l ia cineva în spaţiu.

Ţi-am zis, mi-a aruncat triumfător, că nu rezolvă nimic Columbianu?

Şi l-am sunat pe Columbianu, care mi-a zis nu frate, nu rămâne aşa, las că vorbesc eu şi o rezolvăm cumva. Dar eram sceptic, treaba aia se putea rezolva doar pe a Treia Cale, ocultă; iar Columbianu, cel mai rom dintre hipsteri, era şi el un biet om corect care nu se băga la combinaţii, complicităţi, salturi mortale, ci îşi construia cariera pe paşi migăloşi, siguri şi prudenţi – iar tipul ăla al lor ştia legea şi lucrurile stăteau cum zicea el.

Şi seara, când i-am dat să mănânce, mi-a zis nu ştii să găteşti, nu mănânc prostia aia – şi eu am răspuns calm foarte bine Alberte, nu mânca.

A mâncat totuşi, dar a continuat să mă boscorodească, blestemată să fie ziua când am venit în casa ta, nu ştiu ce minte am avut de te-am crezut. Când am dus vasele în bucătărie a venit după mine dând din gură, mă durea capul de cât putea să vorbească şi i-am zis eşti ca bunică-mea, şi aia se ţinea după bătrânul şi-l boscorodea toată ziua, că nu eşti bun de nimic spurcatule, numa beutură ai în cap.

Chestia e că avea oroare de vid, obişnuit să-l umple vorbind tot timpul cu cineva – dar acum era mai agresiv ca de obicei, nu se mai termina. Când, de pildă, mă vedea absent şi căzut pe gânduri se gudura pe lângă mine şi, dacă nu reacţionam, sărea la harţă, ce mai om eşti şi tu – doar ca să mă facă să vorbesc, să umplem vidul.

Şi, ca să-l fac să tacă, am zis hai ne băgăm la un film Alberto, dar te rog nu Van Damme, că înnebunesc – şi am încercat vreo trei filme, dar nu-i convenea

nici unul, aşa că până la urmă ne-am oprit la Terminator 2. Şi a ţipat să nu pui mâna pe mine, da? – dar îl durea rău spatele şi tot el m-a pus să-i fac masaj.

M-am pus peste picioarele lui şi, după ce am terminat masajul, i-am dat un cot, să se pună într-o rână. Şi, cum stătea într-o parte, i-am înconjurat abdomenul cu mâna dreaptă şi am zis Alburtică, ce ţi-a crescut aici? E băiat sau fată? Şi el a început să râdă şi a zis ce ai văzut la mine? N-am şcoală, sunt urât şi gras; şi am zis eşti bărbat adevărat Alberte, nu cârlig de întins rufe. Păi dacă-s bărbat, ia pune tu un porno şi treci la aparate; şi, după ce m-a futut, a zis înţelege-mă şi pe mine dragostea mea, nu pot să mă duc în oraş fără un ban în buzunar, ce fac, mă plimb ca boschetarii prin parc? Nu merge aşa.

A doua zi a luat-o de la capăt, vreau să mă duc în oraş, auzi? Îmi dai 50, să am şi eu banul meu de buzunar – şi am răspuns îţi dau 20, îţi ajunge; şi el a zis ce să fac cu 20? Ăia-s bani de Pepsi, io-s şmecher bă, mă fac de râs cu 20 de lei.

Şi a început din nou să se învârtă în jurul mesei, rozându-şi unghiile; în timp ce se învârtea mi-a zis de ce să stau cu tine, bani nu, serviciu nu – şi nici să ies la o bere nu mai pot, că stau tot cu frică; am fost slugă la Borcan, sunt slugă la tine. Măcar ăla nu-mi scotea ochii cu 20 de lei, că mă trimitea la magazin cu suta şi niciodată nu-mi cerea restul înapoi. Şi bani de curve îmi dădea, zicea ţine bă 50 de lei să fuţi şi tu ceva, nu-i treabă să stai tot pe labă.

S-a dus la duş, să nu vii peste mine că te bat, ne-am înţeles? – şi, cât a stat la duş, a copt-o: auzi, a zis când s-a-ntors, te duci să scoţi banii şi mi-i dai pe toţi, mă car. Cu tine n-am viaţă, m-am săturat, plec pe străzi, să ştii.

Eram în dormitor pe calc şi, fără să ridic capul din monitor, am zis faci ce vrei, ai peste 18, dar de la mine nu pupi mai mult de 20.

S-a aşezat pe pat, dar s-a ridicat după cinci secunde. Şi, bălăngănindu-şi haotic braţele lungi, uitându-se cu obidă la mine, a zis tu numai m-ai încurcat, să ştii. Mi-ai distrus viaţa, m-ai luat de lângă familie şi acum mă arunci pe străzi. Ce fac pe stradă, că bani n-am; să mă scuipi în ochi de n-oi face belea, fiindcă la familie nu mai mă pot întoarce şi de mâncat trebuie să mănânc şi eu. O să mă ai pe conştiinţă, că e din cauza ta.

Ştia să-şi plaseze şantajul fix unde durea, dar am continuat să-l ţin pe nu în braţe; nu-ţi dau, am spus cu privirea înţepenită în monitor, tu zici doar bani şi iară bani – dar na, dacă-s iubirea vieţii, nu poţi să-ţi laşi iubirea vieţii în chiloţi şi fără un ban, te mai şi sacrifici pentru ea.

Şi a dat-o la întors, nu-mi trebuie banii tăi, am zis să te încerc, să văd cât de chitros eşti – şi a început să se vaite că îi e dor de familia lui, că pe soru-sa de la Ştefăneşti n-a mai văzut-o de doi ani. Şi ar trece şi pe la gară s-o vadă pe baba

lui; în concluzie – să-i dau 300 şi eu să ţin restul de o sută, că el se duce întâi la baba lui în gară şi pe urmă la soru-sa – şi se întoarce mâine sau poimâine.

Agresivitatea mea se consumă pe net, acolo sunt fioros ca femeia la telefon, în lumea reală nu ştiu să mă cert şi urăsc s-o fac; în plus, în relaţia cu Alberto eu eram Cea de Dedesubt, iar asta mă apăsa ca o condiţionare.

Nu credeam o iotă din ce băjmăjea pe acolo; Alberto, l-am intrerupt, tu nu ajungi până la soru-ta, te opreşti la prima crâşmă cu păcănele şi faci praf banii ăia, iar diseară o să mă suni şi o să zici că nu mai faci în viaţa ta.

Dar nu era dispus să audă nimic din ce ziceam şi a ţinut-o pe-a lui naiba ştie cât, ba că mă bate dacă nu-i dau banii, ba că i-am distrus viaţa, ba că praful să se aleagă dacă nu s-o duce la soru-sa – încât, în cele din urmă, exasperat şi masochist, am zis bine Alberto, hai să rupem pisica. Îţi dau 300, dar după ce te întorci te descurci singur cu ţigările şi berea, să nu-mi mai ceri fratele meu.

Am scos banii de pe card, i-am dat 300 şi s-a cărat.

Acasă am început să mă învârt prin apartament, fără să-mi găsesc locul; am scos capul pe geam – dar ploua mărunt şi strada era pustie. Şi, cum mă uitam la frunzele ude ale plopilor care inundau cu verde spaţiul dintre blocuri, m-am gândit absent, ca şi cum ar fi vorba de altcineva, că lucrurile se degradează vertiginos şi nu ştiu ce s-ar mai putea face, care ar putea să fie următoarea mişcare.

Speram ca de pe o zi pe alta să fi uitat faza cu Columbianu – dar nu, n-o uitase; nu mă mai credea mare şi tare, nu mai eram păpuşa de lux din vitrină, ci, nu ştiu, o femeie gonflabilă dezumflată, trântită aşa murdară lângă pat. Fără bani şi fără perspective, eram şi eu un amărât ca oricare altul de pe stradă.

Şi tristeţea era că nu vedeam ce s-ar mai putea face, ce mişcare să mai scot din pălărie ca să peticesc şandramaua.

După o oră l-am sunat şi n-a răspuns – şi am fost sigur că s-a înfipt în păcănele.

Ce fac, mă gândeam, s-au terminat banii şi nici nu pot, fără să mă împrumut, să mai fac rost de alţii; pe ţigări se duc cei mai mulţi bani, deci hai să rezolv întâi problema asta. Cineva din Centru îmi dăduse numărul unui tip care vindea tutun cu 50 de lei jumătatea de kil; l-am sunat şi ne-am întâlnit la Piaţa Sudului, în Berceni. Era ditamai punga de un leu, capsată şi plină cu tutun.

După ce am cumpărat filtre şi foiţe din mallul de vizavi, am mai rămas cu 25 de lei – şi mi-am zis hai să-i fac praf pe toţi la Boieru, ca-n vremurile bune, c-o viaţă avem şi-o gaură-n cur.

Când am ajuns la Boieru, tocmai încetase ploaia. Pe terasă, doar o masă era ocupată de nişte bagabonţi care se distrau îmbătând un pui de boschetar de şapte-opt ani, desculţ, cu picioarele murdare şi la bustul gol; la început, i-au dat bere – şi apoi, pentru că băieţelul se încăpăţâna să rămână în picioare, au început să toarne în el coniac. Când am intrat în bar, dansa împleticit pe muzica de la TV; apoi a început să cadă şi unul din adolescenţi l-a aşezat pe un scaun. Puştiul a adormit cu capul pe masă şi adolescentul care îl pusese pe scaun îl gâdila cu un fir de iarbă pe spate şi pe gât, iar băieţelul, prin somn, dădea după firul ăla de iarbă ca după muşte – şi bagabonţii râdeau să se prăpădească.

Am scos punga de tutun pe masă şi am rulat o ţigară; tutunul era oribil, mahoarcă curată, amar şi înecăcios, dar am tras cu voluptate în piept, era prima ţigară după trei ore. Bagabonţii se holbau la mine – negreşit, credeau că-s droguri. O păţeam tot timpul când ieşeam cu Hendrik, care fuma doar tutun de rulat; oamenii ne priveau neîncrezători, hai, că-ţi rulez o ţigară, ziceam – şi cei mai în vârstă refuzau; când şi când, un bagabont îşi făcea curaj şi zicea hai, fă-mi una, dacă zici că-i tabac; dar, după ce trăgea primul fum, exclama dezamăgit păi e tutun fratele meu – şi noi râdeam, nu ţi-am zis că e tutun?

Florică se învârtea plin de curiozitate pe lângă mine; cât fusese plecat p-afară fumase tutun de rulat şi deci nu-şi făcea probleme că ar putea fi altceva; a zis dezinvolt rulează şi mie o penală de-a ta – şi după primul fum a scuipat şi a aruncat-o, nu pot fuma aşa ceva, aruncă-le dracu.

Când eram pe punctul să-i fac un coniac lui Florică şi să-i zic să-şi tragă scaunul mai aproape, că vreau să-i povestesc ceva, s-a băgat în seamă cu mine un muncitor care-şi bea singur berea la o masă, că să-i rulez şi lui o penală. Era un bărbat la 25 de ani, înalt şi bine făcut, îmbrăcat bine – cu blugi drepţi şi un un tricou polo roz, peste care trăsese o vestă neagră, plină de buzunare.

I-am rulat o ţigară şi omul a tras vitejeşte din ea, ţinând-o între degetul mare şi arătător; mi-a povestit că a lucrat un an de zile în Spania, în construcţii – şi acolo a învăţat, de la colegii spanioli, să tragă penale.

La altă masă era un agent de pază, în uniformă şi bocanci – şi s-a băgat în seamă, că n-ar fuma de-alea nici mort.

Muncitorul i-a tăiat-o dispreţuitor, taci bă, că nu ştii nimic. Omul stătuse un an în Spania – şi se întorsese după Criză; dar, zicea el, nu-i părea rău, că în România făcea şi mia de euro pe lună, iar viaţa era mult mai ieftină, din banii ăia punea jumate deoparte fără să se tragă de la nimic, făcându-şi toată fiţele. El nu era ca alţii, să-şi tragă de la gură ca să pună deoparte, era tânăr şi vroia să-şi trăiască viaţa. Ăştia de pe Ferentari, săracii, mi-a mărturisit, nu ştiu nimic din ce

se întâmplă în Centru, cred că s-a terminat distracţia în oraş cu lăutarii de la Han.

Era fiţos, vroia să-mi arate că el e altfel, joacă în altă categorie. El nu era cu manelele, mergea în Bamboo, unde numai rezervarea era o sută de euro; ba o dată, mi-a zis, a fost într-un club de swinging de pe Dorobanţi – unde, dacă n-aveai parteneră, intrarea era 500 de euro; şi a dat, că era curios. Intrai în pielea goală şi era imposibil să nu faci dragoste cu cineva, în club erau o mulţime de animatoare. Lăsai tot la intrare, şi-n primul rând mobilul, că murea paparazzi să facă poze. Merge lume bună acolo, şi pe un fotbalist faimos de la Steaua l-a văzut – şi omul, deloc fiţos, a dat mâna cu el şi aşa, la pielea goală, i-a dat un autograf.

Bravo omule, i-am cântat în strună, se vede că eşti altfel decât lumea de aici. Îţi meriţi mia de euro. Mă gândeam că o să-mi facă o bere, că şi a mea, şi a lui erau pe terminate – dar n-a făcut-o.

Şi, după ce a cerut încă una – să ştii c-o merit, că muncesc ca nebunul. Făcea tot în finisaje, zugrăvea, punea faianţa şi instalaţiile, în fine, se lăuda că a devenit omul de încredere al şefului de şantier şi, la 12-13 ore lucrate pe zi, şase-şapte zile pe săptămână, scotea 3.000-4.000 de lei.

Îmi era bine, toată faza îmi amintea de vremurile când fusesem burlac şi n-aveam greutăţi pe cap, veneam, ascultam poveşti şi la sfârşit – v-am pupat băieţi. Când m-am mutat aici mi s-a părut că ferentariştii sunt laudăroşii care nu ştiu să asculte, că e reacţie la stigmă; dar, apoi, m-am uitat mai atent în jur – la vară-mea din Sibiu, la colegii de serviciu – şi am descoperit că puţini ştiau să asculte şi toţi se lăudau, chiar dacă nu aşa pe faţă şi atât de naiv. În Ferentari lumea zicea Am bani bă sunt şmecher sau Este că-s tare? În Sibiul natal oamenii o dădeau cotită, Jobul ăsta de la Continental îmi mănâncă zilele sau Nu mai merg în viaţa mea-n Austria, că serviciile-s sub orice critică – dar în esenţă toţi simţeau nevoia să se laude cu realizările lor. N-avea de-a face cu ghetoul; era simptom de haladeală, atâta tot.

Aşa de mult? m-am prefăcut mirat. Ştiu că imobiliarele au căzut.

Şi-a turnat satisfăcut bere în pahar, a tras un gât sănătos şi, după ce s-a şters la gură – au căzut, dar nu pentru ăia care-i duce capul. E jale cu alea din afara oraşului, de la Glina, Voluntari, Ştefăneşti, alea au murit şi nici cu popă nu le mai învii. Dar ce s-a construit în oraş a trecut de Criză şi merge înainte. El lucra la un ansamblu imobiliar de pe Sălaj şi trei sferturi din apartamente erau contractate; un apartament de două camere costa 35.000, chilipir faţă de preţurile din restul oraşului.

Lângă tata Nuţu? am întrebat. Ştiam zona, era lângă ranch-ul lui Nuţu, dar

pe partea cu Piaţa Pucheni. Era un ansamblu de vreo şase blocuri cu zece etaje, din care trei erau aproape terminate.

Ăla, mi-a răspuns. Ansamblul, ca să-l rezum, aparţinea unui fond de investiţii gestionat de un foarte cunoscut avocat din Bucureşti, care cumpărase terenul de la Nuţu… Aş zice mai multe, a adăugat ridicând capul spre agentul de pază, dar e ăsta aici.

Cine mă? s-a şifonat agentul. Eu? Ce, crezi că n-am fost cu brigada? M-am liniştit frăţioare, că am copii mici – ce, tu făceai puşcărie în locul meu?

Taci mă din gură, i-a răspuns fără chef proletarul. Muncitorii n-aveau nimic cu şmecherii sau bagabonţii – în schimb, pe agenţii de pază nu-i puteau înghiţi. La Zeicani, după un pahar în plus, se iscau tot timpul certuri pe treaba asta – muncitorii, mai ales cei calificaţi, îi dispreţuiau pe agenţii de pază, fiindcă nu ştiau să facă nimic şi nu aveau de gând să facă ceva, putrezeau pe salariul minim.

Nu vezi, s-a întors spre mine, că s-a umplut Ferentarii de turnători şi poliţişti sub acoperire? Vrei să-ţi spun de ce? Că şi mie şeful mi-a deschis ochii; e bătaie mare pe Ferentari, mânca-ţi-aş, vrea să cureţe cartierul de şmecheri şi amărâţi; nu-s prostii, i-a zis patronul la şeful meu că primăria vrea să demoleze ghetourile şi să scoată drogaţii de acolo, că ăia, săracii, oricum n-au acte pe casă, n-au nimic. Au pus ochii rechinii pe Ferentari, a continuat, că e aproape de Centru şi metrul pătrat e la jumate de preţ decât oriunde în Bucureşti; un apartament vechi de două camere e 20.000 de euro, când orice jaf de garsonieră în oraş porneşte de la 30.000. Uită-te şi tu, sunt zone industriale de kilometri pătraţi şi pe toate se demolează în draci. Peste tot, pe toate străduţele se asfaltează, se bagă canalizare şi gaz. De ce, ia zi şi mie, de ce? De mila la săraci? În cur îi doare pe ei de amărâţi – rechinii au cumpărat terenurile mari şi aşteaptă ca Primăria să cureţe cartierul, să nu le mai fie frică la oameni să-şi ia casă aici. Aşteaptă numai şi o să vezi ce-o să bubuie preţurile pe Ferentari.

Apoi fiţosul s-a cărat cu agentul de pază şi am putut în fine să-i fac un coniac lui Florică; am zis trage-te mai aproape, vreau să povestesc cu tine. Nu ştiam cum să încep şi am luat-o abrupt, de o lună am o relaţie cu băiatul ăla, Alberto, acum a plecat la păcănele cu ultimii mei bani – şi Florică, a făcut un semn enervat de refuz cu mâna, Adi, nu-mi povesti de-astea, e treaba voastră; şi am zis Florică, ce prieten îmi eşti? Doar aşa, la bine? Nu-ţi cer frate bani, doar vreau să mă înveţi ce să fac.

Şi, la faza cu banii, Florică s-a simţit atins, şi-a băgat coada între picioare şi a stat să-i povestesc cap-coadă, că l-am pescuit din ograda vărului interlop, că

mi-am mâncat banii cu el şi am făcut datorii; la sfârşit, Florică a zis să mor de înţeleg ce ai avut în cap când l-ai băgat în casă, ce ai tu de împărţit cu un prost ca ăla, nu vezi că are făină-n loc de creier?

Şi am zis lasă asta, tu zi-mi ce să fac să ies din încurcătură, sunt în gaură cu o mie de lei. Florică are talentul de a vedea în capetele oamenilor sau chiar mai adânc, în subconştient, şi a înţeles imediat ce eu, în intransigenţa mea morală, n-aveam curaj să-mi recunosc – şi a zis nu scapi uşor de el, e atârnător şi disperat şi s-a lipit ca râia de tine. Apoi m-a întrebat uşa ta e de lemn sau de metal?

De metal.

Atunci e simplu, îl trimiţi de acasă cu bani de păcănele şi-n timpul ăsta schimbi yala şi vorbeşti cu proprietarul şi administratorul, le dai 50 la fiecare şi le spui că pleci pe o săptămână, dar n-ai încredere să-l laşi pe băiatul ăsta singur în apartament – şi, dacă începe să bubuie în uşă, să-l dea afară din bloc. Apoi, peste câteva zile, te întorci.

Nu merge Florică, i-am zis, ţin la el, nu pot să i-o fac aşa de murdar.

Nu merge nici cum vrei tu Adi, şi cu pula-n pizdă şi cu sufletu-n rai – şi apoi a tăcut, privindu-şi intens coniacul. Îţi aminteşti, a reluat, când m-ai sunat să-ţi împrumut bani de ţigări? Ce ţi-am zis, îţi aminteşti? Ţi-am zis NU AM – deşi ce-s 15 lei? Puteam să-l sun pe Boieru şi să-l întreb dacă-ţi dă din casă banii ăia; dar n-am făcut-o, fiindcă era dubios că tu ai ajuns să te împrumuţi pe Ferentari, am zis ceva nu e în regulă cu băiatul ăsta, ori a luat-o pe droguri, ori a dat de belea, deci mai bine nu-mi pun obrazul pentru el – şi, he he, nu poţi să zici că n-am mirosit bine… Poate tu te-ai supărat atunci, dar aşa face omul cu cap când îi cere bani cineva şi n-are încredere: zice N-AM, şi de are. Aşa trebuie să faci şi tu, să te juri că nu mai împrumuţi bani şi să-l iei deoparte pe băiatul ăsta: omule, să-i zici cu frumosul, nu mai am bani şi nici de unde împrumuta nu mai e. Băiatul tău e curvă de puşcărie şi acolo s-a învăţat aşa, ca curvele, să o facă pe interes; ce face curvele când se termină banii? Ei? Ştii? Vrei să te-nveţe băiatu? Simplu fratele meu, se cară.

Pe la 8 a sunat Alberto, băăă sunt la Secţia 24, băăă hai şi mă scoate, că n-am buletin, n-am nimic.

De fapt, mai avea zece lei; s-a oprit la o bere în barul de la piaţa de vechituri de la Luica, unul fără ferestre şi muced ca o hrubă, şi nu s-a ridicat de la aparate până nu i-a făcut praf pe toţi.

Nervi ce aveam pe mine nu pot să-ţi spun, a continuat, că lângă mine era unul care a jucat cinci lei şi a scos 200, înţelegi? A nimerit aparatul bun. Şi când am mai rămas cu zece lei i-am zis omule, lasă-mă şi pe mine la aparatul tău; şi

ăla – fugi bă d-aci; şi, de necaz, pac, am plesnit un buton de la aparatul lui. Fraierul m-a lovit cu dosul peste gură şi, de nervi, i-am dat o palmă de a căzut jos. Femeia de la bar a sunat la gardă şi garda m-a luat; zi băăă, vii să mă scoţi? Hai băăă că mă bagă la arest.

Dar era cacealma, nu-l luase nici o gardă. Şi când a apărut – nu mai fac frăţioare, jur, a fost ultima oară când mai bag bani în aparate, praful să se aleagă de mine dacă mai mă ating de vreun aparat, gata, m-am învăţat minte.

Lasă Alberto, am zis, dă-i în pulă de bani, noi să fim fericiţi… Fiindcă nu-mi mai păsa, începea să mă doară-n cur de ce face cu viaţa lui; în capul meu se făcuse linişte, deja întrevedeam luminişul, posibilitatea să-mi iau mâinile de pe el.

Boschetari şi bulangii

Dimineaţa i-am zis nu mai sunt bani Alberto, te descurci cu ţigările – şi a zis plec pe stradă să fac rost; mă suna din juma în juma de oră să-mi spună sunt pe Cocioc şi mă uit la apă; sunt în piaţă la Progresul şi am făcut rost de o ţigară. Şi m-am gândit frate, aş putea să-mi fac bagajele rapid, să iau din zbor ce apuc şi să mă car; adun trei saci cu hodrobele, chem un taxi şi m-am supt din peisaj – când se întoarce Alberto găseşte casa goală. Sub panică, alternativa asta devenise foarte reală, ce dracu fac cu catastrofa asta de om? Gândeam febril, iau aia şi aia, dă-le-n pulă de bulendre, contează acte şi electronice, la astea să nu uit ceva – la dracu, las şmecherul amanet, se descurcă Alin să-l dea afară, cheamă poliţia, treaba lui, e proprietar.

Dar n-am făcut nimic, timpul s-a scurs punând la punct în cap planul de evadare. Pe la 6 a sunat că se întoarce acasă, că nu mai are ce face în oraş fără bani – şi am zis bine Alberto, întoarce-te. S-a întors cu patru ţigări, le-a scos filtrul cu dinţii şi l-a băgat înapoi înjumătăţit; le-am tras la poştă. Nu mai aveam de mâncat decât nişte spate de pui pentru ciorbă în frigider, pe care le-am prăjit şi a zis foarte bune, îmi place să rod, şi s-a declarat sătul cu ele.

A doua zi, pe la 12, când Alberto era plecat să producă ţigări, m-a sunat Florică, poţi să vii singur la bar? E legat de şmecherul tău. Am întrebat când să vin şi el a zis chiar acum, dar vezi să ai ceva bani la tine.

Cât? Să ai şi tu măcar 50 de lei.

Florică, m-am văitat, n-am bani, tre să merg în oraş să împrumut, hai după 2; a urmat o pauză de o juma de minut şi pe urmă Florică a zis bine, să fie 3, dar să nu întârzii.

Am împrumutat o sută – şi, când m-am întors în Ferentari, Florică era pe terasă la masă cu un tip la trening şi şlapi, cu ochi injectaţi de alcoolic.

Uite, ne-a prezentat Florică, băiatul ăsta îl ştie din puşcărie pe tovarăşul tău. Eu zic că aveţi de vorbit, deci haideţi înăuntru în fundul sălii, că acolo nu vă deranjează nimeni; pe mine cinsteşte-mă cu un Alexandrion şi pe băiatul ăsta cu bere după pofta inimii.

Ploua mărunt şi bătea un vânt răcoros, dar înăuntru era călduţ şi curat ca într-un cuib; pe peretele din stânga, ledurile de pe icoana chinezească cu

Fecioara Maria pâlpâiau silenţios şi absurd – absurd pentru că asociez încăperea aia cu iarna şi Sărbătorile, cu tunul de căldură din colţ, cu plasma mergând, la volum minim, pe Kanal D şi doi-trei clienţi şuşotind la o masă.

Florică ne-a pregătit o masă şi, înainte să plece pe terasă, i-a zis tipului spune-i şi lui ce mi-ai zis şi mie, nu-i da vorbă la mişto. După ce a plecat am ciocnit, am tras fiecare un gât de bere şi cred că un minut, dacă nu mai mult, am tăcut stânjeniţi, fără să ne privim în ochi.

Îl ştiu pe tovarăşul tău din pârnaie, a spart omul tăcerea, ai şi tu nişte bani?

70 de lei toţi banii – şi tipul a zis dă 50 de lei încoace. Şi, când i-am întins banii, am văzut că, sub barba rară, mascată de gropile de vărsat de vânt, omul avea o cicatrice, o tăietură care-i traversa obrazul surpat şi se oprea într-un pomete.

Tovarăşul tău, a început, a fost lache la pârnaie.

Ştiu, am dat din cap, mi-a povestit că era şeful bulangiilor, şi-a făcut viaţa dulce cu asta.

Şi el a început să râdă, şeful bulangiilor? Poate fraierul lor, că Bilă era mare şi gras şi-l mânca concurenţa: erau alţii, mai tineri şi bulangii adevăraţi, care se mişcau cu talent, jurai că-s pizde – dar uită-te la Bilă, e ca un bărbăţoi, ce să placă la şmecheri? Pe două ţigări se futea în cur şi făcea şi masaj. Vrăjeala lui era să se dea pe lângă şmecheri, cu tine o fac gratis că am prins drăgan de tine, mare şi tare ca tine n-am mai văzut – dar cine să halească, mă scuzi, vrăjeală spurcată de bulangiu? Fugi curvă de lângă mine, zicea, şi-i dădea şi una peste cap. Se ruga de tine, dă-mi două ţigări că stau să-mi faci ce vrei; iar şmecherii zicea dă-te bă urâtule d-aici, că ne iei lumina – şi-l ţinea de show, să bată pula de el când se plictisea.

Şi, pentru că i s-a părut că nu înţeleg, a zis cum să-ţi explic? Sunt bulangii cu talent şi amărăşteni d-ăştia care pică de fraieri, se învaţă aşa că-i prosteşte şmecherii. Era unul, săracu, la Poarta Albă, care un cioban l-a luat de mic de la mă-sa şi l-a crescut slugă; stăpânul îl bătea şi-i dădea în cap – şi atâta i-a dat în cap, până săracul s-a dilit; într-o zi s-a îmbătat şi l-a omorât pe cioban, i-a dat cu bâta-n cap… Ce şmecherie să ştie unul de la oi la pârnaie? Că unu-i Becali şi restu-s prostul satului; ăsta, săracu, băga capul între umeri ca vita-n jug şi stătea să-i faci ce vrei – şi acolo, la suferinţă, te mănâncă dacă te vede aşa prost, te pune să faci toate măscăriile, că ziua trece greu şi la băieţi le place să râdă de fraieri, să se distreze.

Acuma, a continuat, nu că Bilă al tău era ca amărâtul ăsta, ceva şmecherie a prins cât a stat prin puşcării – dar nici nu-l dădea mintea afară din casă. Ciobanul stătea ca vaca la futut, băga capul între umeri şi tăcea; al tău a învăţat

ceva meserie de la bulangii, gemea, dădea din cur – sau, când se plictisea şmecherii, făcea show; ce ştiu eu, când o fi fost mai tânăr o fi avut băieţi la curul lui – dar, când l-am cunoscut, şmecherii îl ţinea pentru show, îl punea la măscării şi din asta îşi scotea Bilă ţigările; pentru două ţigări lăsa şmecherii să-i bage mătura-n cur, unul şi-o proptea la pulă şi Bilă se împingea în mătură, aşa, dă-i dă-i, că nu mai pot, toate măscăriile le făcea prostul.

Tu nu ştii cum e acolo, fără băutură stă şi ultimul beţiv din gară – dar fără ţigări, nu, habar n-ai ce poate să facă omul pentru o ţigară. O dată, unul din cameră l-a luat de umeri pe Bilă şi i-a dat o sticlă colorată ca coniacul; i-a zis dac-o bei pe toată dintr-o înghiţitură, ai un pachet de ţigări de la noi – dacă nu, ţi-o furi; ia zi Bilă, te bagi? Şi prostul a muşcat-o; dar, în loc să scuipe pişatul, a băut toată sticla să-şi ia pachetul de ţigări.

De-astea făcea când a apărut Borcan în pârnaie; ăla are bani şi a venit direct şef de cameră – şi când a văzut ce face văru-so negru s-a făcut; l-a bătut rău, a vorbit cu garda să-l pună la el în cameră şi le-a zis la şmecheri să nu-l mai ia după paravan, că e omul lui. Numai pe băiatul care i-a dat să bea pişat l-a lăchit Bilă, i-a zis Borcan dă-i-o la muie aici, cu băieţii de faţă; şi, la sfârşit, i-a zis la ăla înghite slobozul fraiere.

Altfel, era liniştit şi tăcut Borcan, în afară la treaba cu văru-so, nu s-a băgat peste nimeni, stătea toată ziua la TV cu telecomanda şi-l punea pe văru-so să-i facă masaj. S-a liniştit şi Bilă, că Borcan îl ţinea cu ţigări şi împărţea pachetele cu el. Cum îl vezi, e din neam de şmecheri prostul; de-aia nu l-a lăsat Borcan să se mai lăchească în puşcărie, că le făcea familia de râs… După un an, Bilă a ieşit, iar văru-so a mai rămas, nu ştiu cât, că m-am liberat şi eu.

Cât am vorbit cu tipul, Florică a venit la masă doar să ne ia comanda – în rest a stat afară, la masă cu bagabonţii. La sfârşit m-a încărcat cu cinci lei, şpaga lui.

Şi, după discuţia asta, m-a luat o milă cruntă, aşa de cruntă că am început să plâng pe stradă, că e născut boschetar şi boschetar o să moară, oricât şi-ar agita pumnii prin aer şi oricât de şmecher s-ar da; că 14 ani printre untouchables, în casta cea mai de jos din puşcărie, aia care dă cu mătura şi suge pula, i-au rupt orice colţ de agresivitate şi l-au făcut complet docil; că e atât de necopt la minte, încât nici o femeie nu s-a lipit de el, decât o handicapată de la gară; creierul lui e îngrozitor de finit şi de futut de puşcărie şi se linişteşte doar când îl lipeşte de activităţi repetitive, ca handicapaţii care se leagănă în centrele de plasament, zece ore la păcănele sau pe Taraf, unde hitul zilei e reluat la un sfert de oră.

Şi mi-am dat seama cu tristeţe că nu pot să mă tirez pe neve, fiindcă nu se descurca singur, iar între mine şi el s-a ţesut deja un păienjeniş de griji, imposibil de descurcat de la o zi la alta; că, dac-o fac, chestia asta are să mă roadă pe creier până o să-mi facă rană: l-am luat dintr-o situaţie stabilă, mi-am făcut mendrele cu el şi, când m-am săturat, l-am aruncat pe străzi; fiindcă, aşa cum zic puşcăriaşii, aşa cum zice filozoful, lumea înseamnă fapte şi din asta nu se poate scăpa… Nu mă ţinea s-o fac, aşa cum un părinte nu poate să fie atât de disperat să-i ia copilului o îngheţată în gară, să-i zică aşteaptă-mă cinci minute cu bagajele – şi apoi să dispară din peisaj.

Şi bun, m-am întrebat, dacă nu pot, atunci ce căcat îmi rămâne de făcut? – şi am făcut ce ştiam mai bine, să-mi mai ofer o amânare împrumutând bani.

L-am sunat pe puştiul de lângă Bucureşti şi l-am minţit că am găsit la un hoţ din cartier un Samsung Galaxy cu numai 600 de lei. Se întâmpla să ne mai dăm bani împrumut, el îmi cerea când ai lui erau plecaţi afară la cerşit, eu – când îmi întârzia bursa. I-am zis am nevoie de 400 şi el a răspuns urgent pot decât 250 şi eu am zis buni şi ăia, du-te la bancă şi pune-mi-i în cont; şi el a răspuns decât mâine-dimineaţă; iar eu am zis futu-i, hai, că-i bine şi mâine-dimineaţă.

Până atunci mai aveam fix şapte lei, din care doi lei în monezi de 50 de bani. Şapte lei înseamnă două beri la Boieru şi m-am dus aţă la Florică, să-mi ridice moralul.

De câteva ore se înseninase şi soarele ardea, ridicând aburi din bălţile murdare, pline de chiştoace şi hârtii; sub copertina bleumarin de pe terasă, căldura, ca-ntr-o seră umedă, devenise înecăcioasă.

Florică m-a luat victorios – acum te-ai lămurit ce panaramă e omul tău?

M-am aşezat pe un scaun de lângă ventilatorul cu aburi îngheţaţi; se rotea la 180 de grade şi, la un minut, îmi scălda faţa şi braţele cu un jet de aer rece.

Am zis ce panaramă, e vai de capul lui, a avut noroc cu văru-so că l-a adunat de pe străzi, că altfel murea boschetar. S-a lipit de mine fiindcă m-a crezut mare şi tare şi plin de bani. Deci Florică dragă, nu mă lasă inima să-i fac vânt, să-l arunc pe străzi, că văru-so nu-l mai primeşte înapoi şi din cauza mea ajunge iarăşi pe străzi şi face belea.

De-aia nu-ţi stă ţie părul? a zis Florică trăgându-şi un scaun la masa mea. N-a tras destui bani de pe tine?

Şi apoi, pentru că clătinam abătut din cap că nu-l primeşte înapoi, a zis ba da, îl primeşte, că e neamul lui şi sângele apă nu se face.

Florică avea un optimism de fier – asta era plăcut, dar nu întotdeauna util;

trebuia să te gândeşti de două ori cât la sută funcţionează şi face lumea să se învârtă din ce spunea el pe acolo.

Dacă-l vroia înapoi, m-am îndoit, avea numărul meu, că Alberto l-a sunat de pe mobilul meu şi numărul i-a rămas în memoria telefonului. Poate omul s-a bucurat că şi-l ia de pe cap, era o gură de hrănit în casă.

A luat o gură de coniac, a stat, a cântărit – şi la sfârşit a zis nu te cred, lumea aici te ştie de ziarist; ăla trăieşte pe spatele unei curve şi stă ascuns, nu-i trebuie să cunoască ziarişti. Tu mai aduci străini aici, oameni cunoscuţi, şi şmecherul ăla nu ştie ce spate ai, cine eşti.

Şi da, poate ceva spunea Florică, pe cei de la Zeicani i-am dat pe spate când am venit la bar cu o japoneză – care, la vreo două săptămâni după descinderea din Ferentari, a apărut în toate ziarele şi televiziunile tabloide iubite în cartier – iar oamenii de la Zeicani, care nu înţeleg multe, l-or fi informat pe Borcan despre asta… Tipa avea o poveste irezistibilă, într-o excursie în România a cunoscut un manelar cu care s-a căsătorit şi pe care l-a dus în Japonia. Dar ăla stătea toată ziua pe site-uri de maşini sau asculta Salam cu volumul la maxim, îi zicea te iubesc viaţa mea, pentru tine fac orice – dar nu mişca un deget să se angajeze undeva; i s-a părut aşa de ciudat comportamentul lui, încât, după divorţ, s-a înscris la un doctorat în antropologie, pe manele, la o universitate din Tokyo – şi când a venit în România, s-a dus aţă la bossul industriei, Dan Bursuc. Ăla e uns cu toate alifiile şi scoate profit din orice; i-a mirosit potenţialul şi a îmbrobodit-o aşa de iscusit, că a convins doctoranda să se dezbrace şi să joace într-un clip deocheat, plin ochi cu femei în costum de baie.

Nu vezi ce-a păţit Nuţu şi Mircea Nebunu? a continuat, le-a trebuit faimă, au vrut să se afirme – şi sunt tot prin puşcării, că au fost vedete la televizor şi acum nu mai poate să facă un pas, că garda e cu ochii pe ei şi toate telefoanele ascultate. Ascultă la mine, ăla e şi el un şmecher de Ferentari şi vrea viaţă liniştită, nu-i trebuie să intre în legătură cu tine; cum să nu-l vrea pe văru-so înapoi, m-a încurajat Florică, nu poa să ştie ce-l scapă gura pe prost.

Şi am avut aşa, ca un declic profesional; de câţiva ani, industria manelelor căzuse misterios de tare, se usca pe picioare ca planta atinsă de o boală necunoscută – şi un timp am zis că poate Criza, poate căderea de audienţă. Însă industria nu se bazase niciodată prea mult pe fanii săraci, care furau piesele de pe net, ci trăia pe picior incredibil de mare din banii negri ai unui nucleu stabil de fani interlopi, a căror şmecherie, contra cost, o glorifica.

Am descoperit treaba asta fără să trebuiască să ies o secundă pe teren, toată documentaţia era la vedere pe net, în clipuri în care apărea toată crema

mafioţilor, în articole din tabloide cu nunţi fastuoase, în piese care vorbeau despre eroisme secrete sau ameninţau rivali, în dedicaţii interminabile care dădeau pe faţă reţele întregi. Pe atunci, şmecheria mai făcea legea în România, poliţia şi justiţia erau mână-n mână cu interlopii şi le ţineau spatele, iar interlopii puteau să se promoveze public prin piese care le lăudau puterea – şi industria manelistă se scălda în lux, cu solişti care pierdeau zeci de mii de euro la cazino sau îşi cumpărau maşini de superfiţe, Ferrari sau Lamborghini.

Dar, de câţiva ani, interlopii începuseră inexplicabil să cadă la închisoare, mai mult, cădeau ca seceraţi poliţişti, judecători, politicieni care păruseră de neatins până atunci; clipurile dubioase au început să fie scoase de pe net, dedicaţiile laborioase au dispărut din versiunile de studio – iar industria manelistă a început să scapete. Pe scurt, interlopii s-au sincronizat şi ei cu mersul occidental al lucrurilor şi şi-au băgat minţile în cap: eşti şmecher, stai ascuns, nu mai arunci cu bani în lăutari să-ţi faci cunoscut numele.

Şi dimineaţa, după ce am scos banii, i-am zis lui Alberto ăştia sunt ultimii bani pe care-i mai împrumut, nu mai am de unde fratele meu, e Criză şi deja s-au adunat 1.300 datorii. Am plecat amândoi la piaţă la Progresul şi am făcut provizii ca pentru iarna nucleară, o sută am spart pe fasole, legume, carne, brânză, cafea.

Două-trei zile le-am stat amândoi în casă – în prima zi l-am trimis p-afară cu ţigări şi zece lei de cheltuială, dar, după o juma de oră, n-am mai suportat tristeţea şi l-am sunat, ce faci Alberte? Şi el mi-a răspuns sunt pe Cocioc, mă uit la apă. Dar, deşi copiii care se jucau afară făceau larmă ca un stol de vrăbii, înăuntru era linişte şi praf pe mobilă de un deget, ca în casele nelocuite – încât, după un sfert de oră, l-am sunat din nou, ce faci Alberte?

Beau o bere şi mă uit cum bagă băieţii la aparate – şi i-am zis hai bă Alberto acasă, mi-e urât singur.

Zilele alea nu m-a sunat absolut nimeni să mă întrebe de sănătate, iar el, după câteva tentative de a-l suna pe văru-so, a renunţat, că ăla nu-i mai răspundea la telefon. Am trăit ca suspendaţi într-o bulă antifonică şi, ca să umplu golul, i-am povestit despre copilărie, cum mergeam cu taică-miu la pescuit în Deltă, cum familia extinsă îl bătea cu mătura când se îmbăta, cum spălam haine şi jucam şotron cu fetiţele, că nu aveam băieţi prin vecini; nu ştiu cât îl interesau poveştile astea, mai degrabă nu – dar asculta.

El mi-a povestit cum şi-a spart piramida nazală la 11 ani, când a făcut box la Dinamo, şi cum, la 14 ani, şi-a futut spatele, lucrând cu ziua la un român

care-l punea să care saci de făină. Că la 11 ani mă-sa l-a lăsat pe taică-su, fiindcă după ce a ieşit din puşcărie o bătea crunt şi o tăia cu cuţitul, la beţie; şi eu m-am minunat cum aşa Alberto? Şi el a zis tata era închis şi mama săraca ce să facă? Nu se mai descurca cu banii că avea patru copii şi s-a încurcat cu un unchi de-al meu şi ne-a mai făcut un frate; şi eu m-am minunat şi am întrebat cum aşa Alberto? Şi el a zis mama era o femeie foarte frumoasă şi atuncea nu puteai să lepezi copiii, că te băga la puşcărie; şi eu m-am minunat şi am întrebat cât de frumoasă Alberto? – şi el a zis foarte frumoasă, nu degeaba i se zicea Păpuşa.

Au fost câteva zile frumoase şi foarte triste, ca străbătute pe dedesubt de un curent rece; faţa mea era tot timpul abătută, căzută ca via lovită de filoxeră – şi, ca s-o înveselească, făcea şi el ce ştia, îmi arăta pula sau dădea muzica tare şi dansa pe lângă mine, dă-i/ pe ei/ pe ei/ cu leii grei – şi asta mă întrista şi mai tare, mă făcea să mă gândesc că suntem nişte sony boys amândoi; sony boys sunt copii crescuţi de mame depresive, pe care încearcă cu disperare să le înveselească; ca să le capteze privirea absentă, fac tumbe şi pocnesc ghiduşii sau mutre simpatice în jur, în fine, ce s-au prins că le face pe mamele lor să zâmbească; inima lor se înnegreşte de tristeţe, faţa le cade, dar, pentru că se exersează de mici în şmecheria asta, mai încolo devin artişti, escroci sentimentali sau maşini de iubit.

Era maşină de iubit, mă înconjura cu Atenţii Inimioare Cuvinte Dulci, cum altă dată eu cu Job Buletin Chirie – dar asta nu-mi mai ridica moralul. El zicea te iubesc prostule, iar eu răspundeam şi eu Alberto, dar din treaba asta nu ne ies bani să trăim; el zicea mi-a plăcut de tine de când te-am văzut la Zeicani, iar eu – şi mie mi-a plăcut, dar acum nu mai avem bani; el zicea vin cu tine la ţară, unde vrei tu, numai să fim împreună, iar eu – nu mai sunt bani să ne mutăm la ţară; şi atunci el zicea vin cu tine acasă la ai tăi, iar eu – n-ai ce căuta acolo, ai mei pun câinii şi poliţia pe tine.

Apoi el se întorcea în sufragerie, la TV – dar, când tristeţea devenea prea apăsătoare, venea înapoi în dormitor, unde eu frecam absent facebook-ul, şi se întindea în pat, zicând nu mai pot de spate, fă-mi un masaj; sau, dacă nu venea, mă duceam eu în sufragerie şi mă întindeam în pat, să-mi îngrop faţa în pielea dintre coastele lui.

Şi mă gândeam melancolic că se construise o intimitate acolo, între noi; nu ştiu dacă putea fi numită dragoste, n-am termen de comparaţie decât în cărţi sau filme – dar intimitate era cu siguranţă şi, în lipsa unui termen de comparaţie ancorat în carnea vieţii mele, îmi era suficient.

Fiindcă relaţiile mele au fost rare şi dezastruoase; mi-a plăcut de Andrei,

dar lui nu i-a plăcut de mine; apoi, în celălalt cincinal, a fost puştiul, care n-avea nici o treabă cu tipii; îl vedeam o dată sau de două ori la lună, când el găsea motiv să se care de-acasă, iar eu aveam bani să-l chem în Bucureşti şi să-l cinstesc – dar fiecare vedere a lui mă strica mai rău de cap: nu-i plăcea să fie atins, ţinut în braţe, şi asta mă arunca într-un sevraj afectiv crunt, pe care sexul n-avea cum să-l astâmpere; concediile erau insuportabile, încât, spre sfârşit, treceam pe pastile, să le pot duce. Un singur om fusese îndrăgostit de mine, Ana – dar omul ăla avea sexul greşit.

La început, fuseseră doar sex şi săruturi mecanice, pentru că, după ce mă futea, se întorcea cu spatele – I mean îl luam în braţe mângâindu-l pe sâni şi pe burtă, iar el îmi lua mâna şi zicea nu mă mai mângâia atât sau mi-e cald, dă-te mai încolo; apoi a început să stea şi, când nu-l mai luam în braţe, se împingea cu fundul în mine sau încerca stângaci să mă mângâie şi să mă ciupească de sâni – fiindcă aşa făcea când avea nevoie de ceva, ca să-mi dea de înţeles că vrea masaj se apuca să-mi frământe spatele şi gambele; apoi a început să doarmă cu faţa spre mine/nas în nas – şi, când a făcut asta, am luat-o ca pe-un salt calitativ, fiindcă în trei ani de relaţie nu putusem să dorm niciodată aşa cu Ana, puteam doar s-o ţin în braţe cum se ţin copiii, pe la spate.

Şi, cum stătea cu mâinile sub cap pe patul ăla desfundat, îmi povestea despre câinii lui Borcan, doi masculi de talie mare, un rottweiler şi un ciobănesc german – că el i-a crescut de mici, că numai din mâna lui mâncau şi numai de el ascultau, iar pe restul care intra în curte îi rupea în bucăţi; era soldaţii mei, îşi amintea, uite aşa venea şi-şi punea capul în poală – şi aşa de drag îmi era de ei că îi luam noaptea să doarmă cu mine-n pat.

Şi eu, de la calculator, îi ziceam: degeaba îl judeci pe Borcan, omul ăla a ţinut la tine, te-a adunat de pe străzi, că fără el şi acum erai la gară sau, Doamne fereşte, în puşcărie; şi el răspundea da, a făcut ce tata n-a făcut pentru mine, şi eu completam ai avut viaţă bună acolo, erai cu familia, era casa plină, cum ziceai când venea cumnată-ta din Italia? Liliana Barosana? – şi el se îneca de râs şi zicea da, tot aşa ziceam, Liliana Barosana, râdea să se prăpădească Liliana.

Păi vezi Alberto, adăugam, de-aia îmi pare rău, că te-am luat de la familia ta şi uite, nu mai putem merge nicăieri şi acum stăm între patru pereţi, nu-i viaţă Alberto asta; şi el clătina trist din cap nu-i viaţă nu, e puşcărie.

Şi, când m-am ridicat de la calculator şi i-am spus direct sună-l frate pe Borcan, ăla te iartă că-i sânge din sângele tău, a zis nervos nu-l sun nici mort, eu cu tine vreau să-mi fac viaţa.

Şi a mai zis: nu mai pot să mă las de tine, m-am învăţat să mă iei în braţe şi

să-mi pui mâna pe ţâţe, toţi şi-au bătut joc de mine în afară de tine şi baba mea; am fost la curve, dar curvele nu mă lua în braţe; am fost la puşcărie, dar ăia mă futea şi în loc de o vorbă bună zbang un pumn în cap că nu-i convenea ceva.

Şi ce să mai zici la asta.

Apoi s-au terminat şi banii ăia şi am zis ce facem Alberto, eu fumez penale, dar tu nu poţi să le haleşti; şi el a răspuns ne descurcăm, hai cu mine pe străzi – şi am umblat aşa câteva ore bune la cerşit ţigări. A făcut rost de vreo şase, pe care le-am fumat pe Cocioc, unde ne-am dus să ne uităm la apă. Cum se chinuia să le scoată filtrul cu dinţii, să le poştim ca puşcăriaşii, a zis nu mai vreau frăţioare la Borcan, m-am săturat să dorm cu câinii, vreau şi eu cineva să mă ia în braţe, să am ce vorbi.

Şi ce să mai zici la asta.

A treia zi, pe la 12, a sunat de la primărie omul cu buletinele; la 1 ne-am întâlnit cu el în faţa Şcolii 136. Nu aveam bani să ieşim la o cafea şi l-am invitat sus, la mine, dar a zis că are o grămadă de treabă şi nu mai urcă.

Era înnorat şi, pe trotuar, bălţi; ude şi zgribulite, spălătoriile de maşini de vizavi păreau mai murdare ca de obicei, cu faianţa plesnită şi cenuşie. Omul a scos un caiet din geantă, în care a notat datele de buletin ale lui Alberto; el le zicea din memorie, iar eu le verificam dintr-un mesaj de pe mobil unde le salvasem pe vremea când mă credeam mare şi tare. Tipul a zis că se ocupă el de certificatul de naştere, nu trebuie să meargă nimeni la Călăraşi – iar pentru buletin, unul provizoriu, să vină cu el la Evidenţa Populaţiei de la sectorul 5, cu trei poze tip buletin, când o să sune, cam într-o săptămână. Am zis da da, nu pune problema, le facem – dar mă uitam la el ca la străini, o fantomă dintr-altă realitate, trecută.

La 2, Alberto s-a decis să iasă pe stradă să facă rost de ţigări, dar mi s-a făcut frică să rămân singur şi am zis hai că încerc să fac rost de nişte bani – şi am abordat pe mess o unguroaică cumsecade care stătea în vecini, la Progresul, şi am aburit-o să ieşim în weekend la o bere în cartier.

Dar până atunci, i-am zis, n-ai şi tu 15 lei pentru un pachet de ţigări? Şi aia a răspuns cum să nu, şi mai mult; şi am zis atunci să fie 30, să iau şi ceva de mâncare. Dar tipa era la serviciu şi abia la 6 ajungea acasă – şi până atunci ne-am dus pe stradă, cu cerşeala.

La 5 au început să se adune nori negri de furtună – şi am urcat să mâncăm. Când am ieşit din casă s-a pornit un vânt rău prevestitor, care lipea pungile de pereţi. Când am coborât în intersecţia de la Luica, turna cu găleata, încât ne-am

băgat sub copertina unui bar cu păcănele – dar nu aveam bani să intrăm, stăteam uzi ca aurolacii şi ne uitam la beţivii de la mese, care-şi beau berea.

A turnat aşa vreo 40 de minute, râu s-a făcut pe stradă – încât abia pe la 8 am ajuns la tipă acasă; înăuntru era uscat şi mirosea a familie – de când nu o mai văzusem, tipa se combinase cu un austriac, iar fetiţa ei crescuse, era la intrarea în pubertate. Nu i-am zis că vin cu Alberto, dar n-a avut nici o problemă cu asta, ne-a pus la masă în bucătărie şi ne-a îmbiat cu mâncare, iar pe bărbatu-so l-a trimis după un pet de bere. Eu am băut vin, că era o carafă pe masă; în stomac aveam amândoi doar un blid de ciorbă, aşa că ne-am cam făcut.

Femeia s-a prins că-s în faliment şi, înainte să plec, mi-a întins 40, de fapt restul de la petul ăla. S-a făcut 11 fără un sfert când am plecat; autobuzele începeau să se retragă. Am luat-o pe jos şi, la non-stopul de la Zeţarilor, am luat un pachet de Marlboro roşu lung şi un pet de Timişoreana să ne facem praf.

La 1.10 m-a pus să-i caut o ascultare de-a lui Salam, Plânge inima din mine, ce fac tată fără tine; a început să-şi tragă nasul a plâns şi a zis mama a fost o curvă, iar tata nu mi-a zis o dată o vorbă bună, din terminatule nu mă scotea şi acum nu mai vrea să ştie de mine; n-a venit o dată să mă vadă la suferinţă; mie nu mi-a zis nimeni toată viaţa mea o vorbă bună, numai baba mea de la gară. Şi a zis nu mai pot fără tata, nu mai pot fără bătrânelul meu, şi a început să hohotească.

Era 1.25 când l-a sunat pe Borcan – Borcănică, horcăia la telefon, nu mai pot fără voi, haptekar Borcănică, ce mă fac Borcănică, vreau acasă, haptepele Borcănică, ce face câinii Borcănică, nu mai pot fără ei. Nu plângea, ci urla şi, după ce a închis, mi-a zis că vrea să mă-ntorc, nu mai poate câinii fără mine, mârâie la Borcan şi nu vrea să mănânce – şi atunci, fiindcă îl auzeam plângând aşa disperat, am început şi eu să horcăi a plâns; dar nu, nu plângeam de plânsul lui, ci fiindcă în capul meu decisesem deja, gata, pot să-mi iau mâinile de pe el, pot să-i dau drumul în lume – şi am plâns aşa amândoi până a venit tipa din apartamentul de dedesubt şi a ţipat terminaţi cu găligia, sunt copii mici sub voi.

Şi a doua zi m-am trezit fix cu gândul ăsta în cap, că, dacă-i fac vânt acum, are cine să-l ia pe braţe, nu rămâne orfan pe lume.

În momentele de cumpănă, oamenii ca Alberto îşi întăresc sufletul prin rugăciune, se roagă la Dumnezeu să aibă grijă de ei, iar Dumnezeu îi aude şi trimite o brigadă de îngeri să-i păzească în momentele alea grele; eu n-aveam pe ce brigadă să mă bazez la supărare, să mă poarte pe deasupra valurilor agitate; metafizic vorbind, rătăceam printr-un neant nesfârşit, în care singura speranţă care pâlpâia la orizont era tehnologia – doar ea putea să-mi salveze specia de la

dezastru, doar ea putea să mă scoată la liman. În iarnă, când plecasem de acasă, luasem o folie de Anafranil de la maică-mea; Anafranilul e, conform wikipedia, the most effective antidepressant; descoperit în 1961, în epoca triciclicelor, a rămas până în zilele noastre cel mai puternic antidepresiv, fără egal; virtutea triciclicelor e că, spre deosebire de antidepresivele mai curate din noua generaţie, pentru care trebuie să aştepţi o săptămână să simţi ceva, efectul începe să se instaleze de a doua zi – în prima zi caşti de-ţi trosnesc fălcile, a doua zi eşti absent şi zen, iar a treia zi devii maniacal şi energic ca o focoasă nucleară.

Am luat direct două pastile de 10 mg. Prietenii mei ies de regulă cu fruntea sus din relaţii, fără pizdeli şi sânge pe pereţi, rămânând pe cât posibil prieteni cu fostul partener; separările lor sunt ca nişte capodopere de chirurgie noninvazivă, în care, retroactiv, totul a fost frumos şi nimic n-a durut: chiar dacă nu fac copii, lor nu le este teamă să-şi asume responsabilităţi sau vinovăţii, încât fiecare pleacă pe drumul lui fără resentimente, conştient de greşelile pe care le-a făcut în timpul relaţiei. Pe scurt, despărţirile lor sunt foarte frumoase, nimeni nu pleacă supărat de acolo – şi la fel vroiam să se întâmple şi cu Alberto; Alberto venea dintr-o altfel de lume, cu despărţiri în sânge şi ţipete pe pereţi – despărţiri din care fiecare pleca convins că a fost trădat; stătea însă în puterea mea să-l fac să treacă mai uşor peste momentul ăsta – în definitiv, în lumea lui, oamenii se despărţeau la fel de uşor, chiar dacă nu concepeau să fie părăsiţi şi, precum cometa, lăsau în urmă copii peste tot.

Alberto nu ştia că i se pregăteşte o intervenţie chirurgicală noninvazivă şi, în timp ce ne beam cafeaua, a răspuns unui telefon de la Borcan. După ce a închis, prostul a început să mi se laude, are nevoie de mine, vezi? Marţi, unchiul face botez la copila lu vară-mea în curte la Borcan şi Borcan m-a rugat să vin să-i ajut să facă curat, că femeile nu se descurcă – şi atunci mi s-au luminat ochii şi am zis norocosule, o să fie botez cu lăutari, Sorinel, Salam? O mână mi-aş da să fiu acolo, clar te duci să-l ajuţi; şi el a zis he he, ce-s nebun? Îl ştiu pe Borcan, e şmecher, dacă vin, nu mă mai lasă să plec.

Şi atunci am tras aer în piept, mi-am trosnit degetele şi am zis n-avem ce face Alberto, eu mă duc la ţară la ai mei, iar tu te întorci la Borcan – şi ne vedem la toamnă, când mă întorc; iar el a zis mă laşi? Eu cu tine vreau să-mi fac viaţa, mergem la ţară, peste o săptămână jumate e ziua mea.

N-am mai zis nimic, doar am căscat şi am zis no bine Alberto, cum vrei tu, şi m-am apucat să fac curăţenie generală – şi, când am ajuns la sufragerie, a început să se foiască neliniştit şi să facă drumuri tot mai dese de la mine la calculator, iar la un moment dat a zis ştiu eu ce ai în cap; şi eu, jovial, am

întrebat ce am Alberto? Iar el – ştiu, dar nu vreau să zic.

Am făcut lună tot apartamentul şi seara am zis râdem, glumim Alberto, dar trebuie să te duci la Borcan, de mâine nici ţigări nu mai am să-ţi cumpăr; şi el a răspuns nu mă interesează, cum te-ai descurcat până acum, te descurci şi mai încolo.

Pe la 1 a început să se gudure şi să dea din coadă pe lângă mine. Pe Sport sângeros 2 a început să mă ciupească de ţâţe, nu ne futem şi noi în seara asta?

A fost un futai de adio complet zborşit – problema cu triciclicele e că-n 12 ore te transformă-n sfânt şi-ţi taie complet libidoul, te uiţi la filme porno ca la copulări de insecte, te freci de omul pe care-l iubeşti şi nu mai simţi nimic, parcă te-ai freca de dulap; o labă îţi ia cel puţin o oră, motiv pentru care, în intervalele când luam pastile, pula mea se transforma într-o rană vie.

Dimineaţa am reluat cu răbdare asaltul, Alberto, te duci la Borcan să-ţi cumpere ţigări, că eu nu mai am bani iubirea mea – şi câteva ore a rezistat aşa; apoi a început să se certe cu mine, să merg să împrumut bani; şi, pentru că mă uitam la el ca prin sticlă, a început să mă ameninţe, întâi că mă ia la bătaie, apoi că vine cu neamurile peste mine-n Ferentari – şi i-am zis căscând ce am învăţat de la Florică, lasă prostiile Alberto, sunt ziarist şi văru-to ştie asta, nu baţi când vrei un ziarist, că se lasă cu scandal; voi sunteţi şmecheri şi trebuie să staţi ascunşi – nu vezi că Borcan nu a sunat o dată pe numărul meu, deşi-l avea?

Şi, pentru că totul trebuia să fie frumos şi nimeni să nu plece supărat, am adăugat Alberto, am greşit faţă de tine, te-am luat de lângă familia ta, v-am băgat ruşinea în casă, ţi-am promis Job Buletin Chirie şi n-am rezolvat nimic – dar ştiu aşa: când faci o greşeală, plăteşti. Nu mi-e ruşine să recunosc că am greşit; dar – am continuat cu aceeaşi fermitate –, aşa cum eu îmi văd greşelile, trebuie să le vezi şi tu pe ale tale, că ai cheltuit mai mulţi bani decât mine.

Şi el, curios să vadă unde vreau să ajung, a mormăit da dragostea mea, aşa e.

Or, am continuat cu aceeaşi blândeţe fermă, dacă te întorci la Borcan, e aiurea să o faci aşa cu mâna-n cur, că eşti şmecher, iar şmecherii fac bani şi din piatră seacă, şi din cur de bulangii dacă n-au încotro; cu banul pe tine poate-l convingi că ai făcut-o din interes, pentru bani.

Şi, când Alberto a auzit de bani, deşi nu vroia să se întoarcă între câini şi era disperat să stea între oameni, i s-au aprins ochii şi a zis da, mi-ai băgat ruşinea-n casă, trebuie să plăteşti – şi eu am şoptit cât Alberte? Iar el a răspuns o mie.

Şi, deşi s-a aruncat la o sumă aşa mare ca să aibă de unde scădea, n-am stat

să negociez, fiindcă onoarea unui om nu se măsoară în bani, şi am zis căscând OK Alberto, crimă fac şi tot adun banii ăştia să-ţi spăl ruşinea.

Soru-mea e un om milos care, sunt sigur, ar fi făcut pe dracu-n patru să facă rost de banii ăia – dar nu m-a lăsat inima s-o sun; o dată, de exemplu, a văzut la decese în Tribuna Sibiului o poză cu un băiat care a murit la 22 de ani, şi băiatul era atât de frumos, mi-a povestit, că a început să plângă.

Am sunat-o pe bogătana de vară-mea din Sibiu, am dat de necaz Anca, mă beleşte ăştia de pe Ferentari; dar aia n-avea atâta pe cont şi am pierdut câteva ore aşteptând un răspuns de la soluţiile ei colaterale şi, când am sunat-o înapoi, a zis n-am rezolvat nimic – şi cum să te superi pe o verişoară înglodată în doi copii şi un soţ stomatolog?

Când rudele se blochează şi nu mai răspund la comenzi, apelez la soluţia de avarie, Tudor 44. L-am sunat deci pe Tudor 44 şi i-am zis Tudorele dragă, am făcut o prostie, ai să-mi împrumuţi o mie de lei? Că ţi-i dau înapoi luna viitoare, când intră bursa; iar soluţia de avarie, fără să ezite o secundă, a întrebat când ai nevoie? Şi am răspuns chiar acum; şi el a zis am banii, când ajungi? Şi am răspuns într-o oră.

Şi, deşi nu e momentul, acum o să fac o paranteză cu Tudor 44; care nu era doar un om corect, ca noi toţi, ci şi, să zic aşa, un om moral – ceea ce e o combinaţie fatală, fiindcă nu-l lăsa, ca piedica la cai, să se lege de cineva, de teama consecinţelor morale; asta deşi femeile 30+ găseau atractivă combinaţia – încât până şi Ana, care nu-mi halea prietenii corecţi, îl plăcea.

Deci, ca să o iau cu începutul, Tudor 44 era prietenul meu cel mai vechi din Bucureşti, şi de atunci a rămas acolo, ca un câine care te priveşte cu ochi fanatici; venise din Cluj tot în 2004, dar cu şase luni înaintea mea, şi avea faima ultrasecretă a unui guru politic – făcuse platforma unui partid ultraliberal care, deşi luase sub 1% în alegeri, făcuse oarecare vâlvă. Când l-am cunoscut, scria editoriale pe care nu le citea nimeni la ziarul unde aterizasem şi eu din provincie – şi dracu ştie de ce m-a simpatizat şi m-a primit în gaşca lui ultrasecretă. Era un tip flegmatic şi foarte inhibat, cu un halou profilactic de răceală în jur, care îndepărta lumea: nu atingea şi nu se lăsa atins, iar în discuţiile faţă în faţă păstra o distanţă de securitate anormal de mare.

Gaşca ultrasecretă era compusă dintr-o poetă de 24 care, ca Camus, îşi mutila oribil părul, tăind şuviţe din el, un chitarist de 23 care bătea hipioţi în Centrul Vechi şi un scriitor de 28, răutăcios şi foarte inteligent, care stătea într-un apartament desfundat şi fără femei, cu poza unei mame moarte, un tată beţiv

şi o calamitate de frate care noaptea suna la linii erotice suprataxate, deşi familia era-n faliment; beam pe terase sau în apartamente şi ne simţeam foarte bine împreună, deşi chefurile alea erau un dezastru de la un cap la altul – revelioanele erau cireaşa de pe tort, două-trei zile after eram terminat. Psihic, eram cam varză cu toţii – şi, în loc să ne scoatem din căcat, mai rău ne băgam; dar, cumva masochist, era mişto.

Era ceva magic în întâlnirile alea, peste care sufla un individualism deznădăjduit, turbat, ca în remarca paranoică a unui austriac, am rezistat fiindcă n-am avut încredere. Dintre noi, Tudor 44 era cel mai freak şi mai izolat; trăia singur ca un cotoi castrat într-o garsonieră – dar, cu toate astea, nu mergea la curve şi nici nu umbla după aventuri; era un om neiubit şi, ca fetele bătrâne, îşi găsea refugiul în prieteni sau în cauze abstracte.

Apoi poeta s-a cărat din ţară şi scriitorul s-a mutilat cu un job la Cluj, iar Tudor 44, distrus şi privat de familia grunge, s-a apucat de psihoterapie şi s-a convertit la stânga (deşi tot în intervalul ăla s-a declanşat Criza, iar gurile rele zic că s-a convertit fiindcă şi-a jucat toate economiile la bursă şi, pe Criză, a pierdut tot).

S-a lipit furibund de gaşca stângiştilor şi a început să iasă cu ei, a pus pe picioare o platformă online la care scria săptămânal articole despre societatea varză şi bolnavă de neîncredere, ruptura catastrofală dintre clase şi individualismul orb al retragerii în viaţa de familie. Erau cumva lucruri de bun-simţ – dar oarecum ciudate pentru el, cu atât mai mult cu cât a început să se certe cu vechii lui prietenii, inclusiv cu cei din vechea gaşcă, între timp haladiţi, înfipţi în joburi bănoase şi-n brand german car-uri.

Apoi, cam după doi ani, a renunţat la rubrica aia, s-a certat cu stângiştii şi, la fel de calm şi de disperat ca la debut, a anunţat că se retrage de la platformă, că nu se mai regăseşte în conţinutul ei. În adâncul sufletului lui disperat, Tudor era un iubitor de mobilă biedermeier şi de muzică clasică – iar la ora aia platforma, ca Titanicul, s-a haladit şi a luat-o rău prin ceapă, cu Lenin şi revoluţia comunistă. Ceea ce e greşit – când le ajunge cuţitul la os, amărâţii nu fac revoluţii, ci mafii, drumul cel mai scurt spre prosperitate.

Ne-am întâlnit la Cora, mi-a dat plicul cu cash-ul şi a vorbit doar cu mine, fără să arunce vreo privire spre Alberto; când l-am întrebat dacă stă de o bere, a răspuns lasă, altă dată.

Şi, pe drumul de întoarcere, Alberto a dat chef, a pus muzica tare pe mobil, a pupat şi a luat în braţe copilaşii din tramvai, ca Isus, şi, tot ca Isus, a decis mă duc la Tata în Danemarca, iau avionul şi-l sun din aeroport să vină după mine.

În toiul chefului l-am rugat dă-mi 50 de lei, să am de taxi – şi el a desfăcut larg evantaiul de bancnote şi, frecându-se pe barbă cu el, a zis îţi dau 200, să ai mâine de tren şi mâncare; dar am dus mâna la inimă şi am zis decât 50, cu restul te duci acasă, să vadă Borcan ce inimă bună are bulangiii.

Am coborât cu o staţie înaintea lui şi, cum îi făceam semne cu mâna, mi-am simţit inima uşurată că am rezolvat lucrurile cum se cuvine, că nimeni n-a plecat supărat.

Mi-am făcut bagajele, le-am urcat într-un taxi şi le-am depozitat la Andrei, în Drumul Taberei – şi Andrei, care are o vastă expertiză în sexul pe bani, plus relaţia de trei ani cu boschetarul, a zis o mie? E enorm, ce fraier ai fost, puteai să scapi cu 200, dacă ziceai că nu poţi să faci rost de mai mult. Te-ai speriat ca o găină când te-a luat cu bătaia.

Eu am zis solemn nu înţelegi nimic, aveam o Datorie Morală faţă de el – şi Andrei a început să râdă în hohote şi a zis datorie morală, ce tare sună, zi mai bine că te-ai căcat pe tine că te zvântă-n bătaie de necaz că-l dai afară. Doar ştii că e dependent de jocuri şi nu poate să ţină bani la el.

Ceea ce a şi făcut. La 1 m-a sunat şi a zis băăă dau chef cu tovarăşii, mai am 650 de lei – pot să dorm la tine? Şi i-am zis dacă vii, vii acum, cu ăia 650 în buzunar, în curul gol nu te mai primesc… Dacă eram deştept, răspundeam nu pot, dorm la Andrei; dar nu m-a lăsat inima să mint – şi oricum nu avea ce să ia din apartament, decât o bicicletă belită şi veche.

La 2 a revenit cu un telefon de pe un număr necunoscut, băăă am pierdut tot, zi, mă primeşti? Şi, după ce am răspuns nu, el a zis daaa? Să mor dacă n-oi veni şi nu ţi-oi trezi tot blocul – încât n-am mai avut ce face, i-am dat drumul în casă.

Şi dimineaţa a reînceput, că se duce pe străzi şi face belea, că vine cu neamurile peste mine – şi orice zicea i le tăiam, pur şi tăios ca diamantul, Nu ai cuvânt prăpăditule şi Am plătit destul.

Când a venit Alin eram deja focoasă nucleară, bombă cu ceas; Alberto se jura că sună la 112 că l-am sechestrat în apartament şi l-am luat cu japca; eu râdeam sarcastic ha, puşcăria mă mănâncă – şi el răspundea ăsta nu-i râsul tău. Alin ne-a luat cheile şi nici măcar nu a mai inspectat apartamentul; a zis lasă, te cred pe cuvânt – clar, vroia să ne vadă dispăruţi cât mai repede.

Foarte probabil că vecinii îi spuseseră că la mine-n apartament şi-a făcut culcuş o creatură fioroasă, neagră şi grasă care dă noaptea muzica tare şi trezeşte blocul cu plânsetul ei; după noaptea când am plâns amândoi, administratoarea, o doamnă fină şi cultă de 40, care stătea cu două etaje sub

mine şi rostea cuvintele foarte clar, ca profesoarele de română de generală, m-a abordat pe scară să-mi spună Dar Ce Concert Aţi Tras Aseară, Aţi Trezit Tot Blocul; şi, când eu, spăşit şi mahmur, am început cu scuzele, femeia, cu înţelegere superioară pentru manifestările inedite ale culturii rome, a zis Eu M-am Distrat Pe Cinste, Sper Că Şi Vecinii. Cu câteva zile înainte o anunţasem că cel târziu până la sfârşitul lunii eliberez apartamentul – iar femeia, care mă vedea un cult, un Doctorand Excentric Şi Cu Bani Al Culturii Manelelor, vroia să rămân cu o impresie bună, că nu e o încuiată proastă.

Era 1.20 când am ieşit din apartament. La blocul din faţă terminaseră reabilitarea, îl înfăşaseră în polistiren şi-l zugrăviseră într-un albastru deschis oribil, de spital; preferam blocul meu scorojit şi pătat, zugrăvit în bejul tern al tranziţiei – era culoarea cu care crescusem.

La tomberonul de la ieşirea dintre blocuri, o familie de boschetari scormoneau în gunoaie după peturi şi zdrenţe; de fapt, copiii, un băiat şi o fetiţă, cărăţaţi pe mormanul de gunoaie, scurmau cu beţe, iar părinţii, pe trotuar, ştergeau cu o cârpă chestiile şi le băgau într-un sac. Alberto le-a întins doi lei, ţine femeie nişte bani, să fie pomană pentru mamaie – şi femeia, fără să-şi ridice privirea de pe sac, a zis bogdaproste, să fie primit.

Mi-a zis dau o bere la Boieru, omul cu care am jucat barbut mi-a lăsat 50 de lei să am de mâncare – şi, melancolic, am zis bine Alberte, hai să bem o bere de despărţire.

Era duminică şi terasa neaşteptat de populată, un cuplu de pensionari şi trei dubioşi, în fund, la masa de sub televizor. Alberto îl ştia pe unul din ei şi l-a chemat la masă cu noi; era un tip înalt şi cu părul creţ, cu un piept neobişnuit de îngust, ca de pui malformat.

Băiatul ăsta scrie o carte despre şmecherii de pe Ferentari, i-a zis Alberto în stilul lui hurducat, ia zi, cum mai merge la gară?

Figura lui îmi era cunoscută şi cinci minute m-am tot gândit de unde o ştiu; când omul a zis că s-a lăsat de gară şi acum vinde telefoane la fraieri, mi-a picat fisa – eram pe 323 şi doi tipi se tocmeau pentru un telefon nou-nouţ; unul, greoi şi proletar, zicea lasă-l la 110, că suntem vecini şi-ţi fac o bere când ne-om întâlni, iar celălalt, lunecosul, nu vroia să scadă nicicum din preţ, pentru ce m-am mai riscat să-l jăpcuiesc din magazin, să ţi-l dau pe bomboane? E telefon de telefon, sigilat şi cu garanţie. Şi atunci m-am băgat pe fir, am zis ia arată-mi-l şi mie; dar sigur e original? m-am îndoit şi lunecosul mi-a întins certificatul să mă conving, în timp ce proletarul îmi bătea obrazul că m-am băgat peste el. După ce am dat banii, la staţia următoare au coborât amândoi – şi când i-am văzut

râzând în staţie am ştiut că-i ţeapă, că erau pe-o mână şi-şi scoteau banii din performance-uri d-astea în autobuze şi crâşme ieftine.

I-am zis te ştiu omule, mi-ai băgat pe gât o ţeapă de mobil. Tipul a început să se jure, praful să se aleagă de mine, să moară ce am mai scump, acum să mă trăsnească dacă am ştiut că nu e original – dar o făcea relaxat, şmechereşte, mai că nu-mi trăgea cu ochiul; fiindcă în Ferentari jurămintele sunt ca muzica sferelor, zgomot de fond al Universului – deşi nimeni nu le crede, oamenii continuă să se exerseze în combinaţii lingvistice din ce în ce mai elaborate; şi m-am gândit, nostalgic, cu cât jurămintele sunt mai baroce, cu atât e mai probabil ca lumea aia să fie mai nesigură şi mai afundată în neîncredere; că o să-mi lipsească jurămintele astea, barurile în care nu poţi să-ţi laşi mobilul pe masă sau portofelul în buzunarul de la spate; că plec spre o lume mai sigură – dar în care oamenii, chiar dacă se bat în voluntariate şi acţiuni comune, au la fel de puţină încredere şi se ajută la fel de anemic, îţi dau like când ceri ajutorul într-o chestie presantă.

Apoi tipul s-a cărat la masa lui şi Alberto a zis dă-mi o sută să-mi scot mobilul de la băiatul cu care am jucat barbut – şi i-am răspuns te descurci Alberte, eşti băiat mare şi am plătit destul.

Şi el a zis ce-ai plătit? Puteam să-ţi cer bani în fiecare zi şi să plec singur în oraş – dar am stat cu tine în casă şi am ieşit numai când ieşeai tu; veneam beţi din oraş şi aruncai portofelul unde se nimerea, dar nu ţi-am luat un ban din el; te-am iubit prostule, am vrut să-mi fac viaţa cu tine. Dacă vroiam să te ard, te ardeam de nu te vedeai fraiere, că sunt om trăit în puşcării – dar m-am învăţat cu tine şi n-am vrut să-mi bat joc. Era lume acolo şi auzea, în stânga erau pensionarii care făcuseră linişte, iar în dreapta Florică, singur la o masă şi cu un coniac în faţă, trăgând cu urechea.

Dar la ora aia pieptul meu era sedat şi puternic, bombă cu ceas, încât nu mai vedeam că omul e derutat rău şi nu se mai controlează ce vorbeşte în public; am răspuns nu mă interesează Alberto, m-am săturat de palavrele tale – şi atunci a zis dacă vreau, îţi iau bicicleta fraiere, o vând şi mobilul tot mi-l scot; şi am fost sigur că o s-o facă, fiindcă odată ce capul i se lipea de un obiect, nu-l mai putea dezlipi şi pleca cu el lipit de cap.

Când a auzit de bicicletă, Florică s-a ridicat de la masă şi s-a dus în bar, unde a început să-şi facă de lucru cu nişte pahare.

Şi, pentru că eram matematic sigur că o să mi-o ia, am zis ţi-ai mâncat pe viaţă omenia cu mine dacă faci asta, boschetare.

Mă doare-n pulă, a ripostat, nici tu nu mai ai ce căuta pe Ferentari, bulangiule.

Pe mine mă doare şi mai rău în pulă, mi-am terminat treaba în Ferentari – ia ghici, cine o să mă sune plângând că-i pare rău? Tu boschetare.

M-am dus la baie să mă piş şi când m-am întors vorbea singur, de fapt se justifica în faţa pensionarilor, sunt şmecher, îl ard pe bulangiu.

Deci aşa Alberto, am ridicat vocea să audă pensionarii, sunt bulangiu; dar ce şmecher eşti tu care mi-ai supt pula şi ai stat să te fut în cur?

Asta l-a atins rău; de nervi, ochii i s-au transformat în două lame. Bicicleta era răzimată de un stâlp de susţinere din curte şi, când am dat să pun mâna pe ea, el, din partea cealaltă, a început să o scuture şi a zis asta rămâne aici; am zis hoţ nenorocit şi el – mă doare-n pulă. Mi-am luat mâna de pe bicicletă, am făcut stânga împrejur şi am zis sugi pula de boschetar.

Am plecat spre Centru şi, pentru că nu aveam nici un ban, am eşuat la Street Delivery, cu speranţa că în furnicarul de acolo o să dau peste un amic care să-mi facă pomană cu o bere. Dar n-am dat peste nimeni, decât cunoştinţe vagi – şi atunci l-am sunat pe Andrei, care a zis hai, că vin, dar abia pe la un 5.

Şi, cum mă învârteam ca o găină beată printre tarabe antirasiste cu sucuri bio şi tipi 30+ care învârteau absorbiţi cerculeţe pe şolduri, m-am gândit frate, ce noneveniment, printre cretinii ăştia o să-mi petrec viaţa? Eram obosit şi turtit de la pastilele alea; simţeam că mă lasă picioarele, aşa că m-am dus în părculeţul din capătul străzii şi m-am întins pe o bordură de la o fântână arteziană secată, unde am stat vreo două ore, cu un gust oribil de amar de la ţigările rulate.

M-am ridicat abia când l-am văzut în apropiere pe patronul de la Modern; n-aveam nimic cu el, atâta că prezenţa lui îmi amintea de party-ul ăla ratat – şi nu eram în stare să mă bag la conversaţii despre Orice Altceva sau să dau explicaţii La Derută, nu, asta în nici un caz.

Când a apărut Andrei m-am văitat că mi-a luat bicicleta cu japca – şi el a exclamat ce nesimţit, să furi de la omul cu care te fuţi, bine că ai scăpat de el.

Am împărţit o bere, că fix de atâta avea bani. M-a sfătuit să încerc să nu-l mai sun pe Alberto – şi am răspuns i-am şters numărul din mobil, iar el n-o să aibă tupeu să sune după faza cu bicicleta; chiar dacă o s-o facă mai încolo, o să fiu la ţară şi n-o să am bani să mă mai întorc în Bucureşti, că sunt înglodat în datorii, iar bursa pe luna asta am pierdut-o, că n-am respectat un deadline. Şi Andrei s-a uitat atent la mine şi a zis dacă nu te-aş cunoaşte, m-aş gândi că tu ţi le-ai potrivit aşa.

Pe urmă au apărut Trei Surori pe invers, prieteni cu Andrei, şi ne-am înghesuit toţi cinci pe o bancă, unde am discutat despre droguri şi băieţii care

treceau prin faţa noastră – sau cu care, de-a lungul vieţii, am împărţit patul; au fost curioşi să audă că am luat în casă un puşcăriaş de Ferentari pe care am încercat să-l ajut, să-i găsesc job, dar mi-a mâncat banii şi la sfârşit mi-a furat bicicleta – dar ăia se uitau la mine cu invidie şi doar unul dintre ei a zis păcat, asta nu se face.

Apoi ăia au plecat şi am rămas cu Andrei; ne-am plimbat fără rost prin scuipătoarea aia de părculeţ, unde două hipioate cu aparate foto hiperprofesionale încercau să surprindă instantanee relevante – şi iarăşi m-am întrebat care-i ştirea? Care-i evenimentul? Şi m-am gândit printre cretini d-ăştia o să-mi duc viaţa de aici încolo.

L-am sunat pe Dinu, doctorandul cu fotbalul, şi l-am întrebat poţi să-mi împrumuţi 150 să ajung mâine acasă la ţară? Şi ăla a zis mirat păi nu rămâi cu tipul din Ferentari peste vară? Şi eu am răspuns las că-ţi povestesc când vii.

Dar nu putea ajunge înainte de 8, că se fâţâia cu scuterul pe Valea Prahovei; a apărut pe la 8.30, când îmbulzeala era maximă – şi ne-am tot căutat ca orbeţii fără să ne găsim, că trebuia să se întâlnească şi cu gagică-sa; când, în fine, ne-am întâlnit toţi trei la terasa Grolsch, m-a întrebat îţi place gagică-mea? Este că-i frumoasă? – şi am răspuns ce frumoasă, superbă ca un Lamborghini. Mi-a făcut o bere şi mi-a dat banii ăia, din care o părticică am convertit-o urgent în alte două beri.

Cu trei beri la bord eram spărgător atomic – i-am zis am încercat să-l ajut, dar mi-a mâncat banii că era dependent de jocuri; când n-au mai fost bani a început să mă ameninţe şi să mă şantajeze. Dar Dinu n-a comentat nimic, doar asculta neîncrezător, fiindcă îl plăcuse pe Alberto – şi el însuşi, ca ecuaţie afectivă, nu era un om sofisticat; motiv pentru care am adăugat m-a chemat să-mi facă o bere şi mi-a luat bicicleta cu japca; abia atunci a exclamat spontan frate, ce ticălos.

Necazul pe antidepresive e că te îmbeţi foarte rău, adică o bere face cât două, aşa că din trei beri m-am făcut praf – şi, când Andrei, care auzise a treia oară povestea cu bicicleta, a răbufnit şi a ţâţâit mai las-o cu hoţul, ţi-a luat bicicleta să se răzbune că l-ai părăsit, am simţit nevoia urgentă să mă piş şi acolo în budă am început să horcăi a plâns.

L-am sunat pe Dan poetul creştin să-l întreb dacă pot dormi la el în seara aia; păi cum aşa, ce faci cu Alberto? s-a mirat; şi i-am răspuns îţi explic când ajung; şi ăla, dumirit – aaa, dacă-i divorţ, cum să nu.

Apoi Andrei m-a sfătuit ca un om mare ai grijă să nu faci praf toţi banii, că mâine rămâi fără bilet de tren – şi a dispărut în noapte, spre troleibuz. Am mai stat de o bere; m-am tirat exact când festivalul s-a spart şi toată lumea s-a

bulucit spre taxiurile de la Romană, unde picior de taxi nu se mai găsea fără comandă – iar cu comandă toate dispeceratele de pe mobil m-au pus pe ton de aşteptare.

Am renunţat şi m-am dus la o terasă să-mi iau o bere – iar berea aia mi-a fost fatală, că m-am căcat pe mine, chiar nu-mi dau seama cum s-a întâmplat; necazul era că nu purtam chiloţi, încât toată diareea s-a scurs pe crac în jos; pentru că puţeam îngrozitor, am luat-o pe lângă trotuar, pe buza şoselei, până la staţia de la Romană – şi, când am prins un taxi, am învârtit repede manivela de la geam păstrând o tăcere glacială tot drumul, iar la poetul creştin m-am dus direct la baie, unde vreo 20 de minute mi-am frecat blugii cu apă şi head and shoulders. Am spălat şi banii din buzunare, iar folia de antidepresive am aruncat-o cu pastile cu tot, că mi s-a făcut scârbă.

Când am ieşit, Dan m-a întrebat intrigat ce s-a întâmplat, iar eu, în loc să-i răspund trist m-am căcat pe mine, i-am spus hotărât i-am vrut binele, dar nu am reuşit să i-l bag pe gât; am încercat să-l ajut, dar mi-a mâncat banii şi când n-au mai fost bani a început să mă amenințe că-şi cheamă neamurile peste mine – şi el a zis ciudat, mie mi s-a părut un tip de treabă; şi eu am ripostat nu-l cunoşti, a încercat să mă şantajeze, mi-a furat bicicleta – şi abia atunci gagică-sa a exclamat ce nesimţit, nu mi-aş fi închipuit.

Apoi lucrurile s-au mai liniştit; eram acasă, era vară, iar vara e anotimpul cu care aş vrea să mor, agăţat de retină şi de părul din nări.

Când simţeam că mă apucă, luam bicicleta şi pedalam până la epuizare, iar seara mă întorceam frânt acasă. Vara e cel mai puternic drog, mai puternic ca dragostea – o săptămână n-am băut nimic şi am explorat toate satele din zonă, le-am luat din nou în posesie, după 35 de ani; înainte de şcoala generală, taică-miu mă mai lua cu el peste sate când mergea să-şi consulte pacienţii… La fel ca atunci, Ţara Oltului e incredibil de spaţioasă vara, un platou larg, mărginit la sud de masivii colţuroşi ai Făgăraşului, iar la nord de Olt şi de nişte dealuri molatice, cu păduri foarte verzi şi poieni cu iarbă galbenă, arsă de soare. Şi tot ca atunci, în zona plană dinspre vest, soarele coboară foarte târziu, încât se înnoptează la 9, ca în sud, la câmpie; pe scurt, e ceva mai răcoare – dar la fel de multă lumină.

De ziua lui, pe 30 iunie, Alberto m-a sunat de pe un număr de Cosmote şi, după ce s-a jurat laborios că praful să se aleagă de nu-i pare rău că mi-a luat bicicleta, mi-a zis ia ghici ce fac – şi eu am întrebat ce faci Alberte? Iar el mi-a răspuns beau o bere pe faleză la Constanţa; şi eu am întrebat te-a dus Borcan acolo? Iar el a răspuns ce, eu n-am picioare să mă pun pe tren şi cap să-mi iau

bilet? Şi, după ce a dat drumul unui hohot colosal de râs – sunt cu baba mea bă, m-am întors la gară şi acum sunt la mare, vezi? n-a stat Alberto degeaba pe lângă tine, cum ziceai? ha ha, c-o viaţă avem şi o gaură-n cur; şi eu am zis lasă asta, explică-mi de ce ai plecat de la Borcan – şi el a răspuns dă-l mă-n pula mea, că m-am săturat de el, m-am întors şi nimic ce făceam nu era bine şi bani din pulă, că-i adună să-şi termine casa.

Apoi am trecut la program: până pe la 5-6 scriam, apoi mergeam, prin drumurile prăfoase de lângă sat, la Olt, unde făceam baie; în satul meu se termină coada unui baraj de acumulare şi apa e adâncă, înotam kilometri în şir – dar, după ce oboseam, înotul meu devenea fracturat şi amniotic, ieşeam la suprafaţă cât să iau o gură de aer şi, în tăcerea de sub apă, făceam tot felul de contorsiuni bizare, care nu ştiu de ce mă linişteau foarte tare. Seara, după ce mă întorceam, mă opream la o bere în curtea unui magazin, unde ascultam ce vorbesc oamenii din sat, iar noaptea, ca să n-o lungesc prea tare, îmi dădeam în cap cu somnifere de la maică-mea.

Aşa. În intervalul ăla l-am sunat să-i spun că mi-am scos analizele şi au ieşit curate, nici o gonoree, nimic; el s-a lăudat că a făcut 80 de lei din parcare – şi atunci mi-am amintit că avea datorii în gară; l-am întrebat stai puţin, tu nu aveai datorii de 20.000 la şmecheri? Şi el a zis 20.000 cu camătă, dar m-am împăcat cu băieţii şi m-au lăsat la 6.000, care le dau în rate – iar aici iese banul, dacă ai vorbă dulce cu şoferii şi cap să te fereşti de gardă.

Şi ce să mai zici în faţa cuiva care a devenit un prosper om de afaceri, decât bravo Alberte, ţine-o tot aşa; dar, când m-a întrebat la toamnă te muţi înapoi cu mine? am răspuns nici mort Alberto, că mă furi; şi el a zis de ce ai vorbe de-astea urâte? Mă răneşti, să ştii.

De obicei vorbeam noaptea, când el îşi termina treaba şi se răcorea cu o bere – iar eu, pe terasa din curte, stăteam pe net sau mă prefăceam că citesc o carte; când şi când se pornea un vânt cald, care-mi intra prietenos pe sub tricou. Căldura, înmagazinată în pietre, ţinea şi noaptea; iar noi, oamenii, tragem la căldură, căldura ne face fericiţi.

Apoi afacerile nu i-au mai mers bine şi mă suna din ce în ce mai des; cu o voce temătoare şi plângăcioasă, pe care nu i-o ştiam, mă întreba mă iubeşti mă? Ia zi, mă iubeşti? Şi eu îi răspundeam ca pe fratele meu Alberto, ca pe fratele meu – şi el zicea mă răneşti, să ştii.

Într-altă noapte din săptămâna de caniculă de la începutul lui august m-a sunat să-mi spună că n-a câştigat decât 20, că şi-a luat ţigări şi berea pe care o bea acum o să fie singura lui masă din ziua aia. Şi, dacă tot s-a apucat să se plângă, mi-a zis în avalanşă că pe căldurile astea s-a opărit la coaie şi rană şi-a

făcut, de-abia merge; că nu a făcut o baie de o săptămână şi şmecherul nu-l mai lasă să doarmă în dubiţă până nu se spală; şi hai, că de spălat se bagă sub un furtun sau o arteziană – dar unde să-şi spele hainele? Şi i-am zis întoarce-te fraiere la Borcan, de ce stai în mizeria aia – şi a răspuns nu mai vrea să ştie de mine; la o săptămână după ce ai plecat m-a gonit, că l-a călcat hoţii, i-a luat aurul din casă şi a pus vina pe mine, că ăia a venit la pont.

Apoi, când căldurile s-au mai potolit, taică-su a venit din Danemarca să se opereze – şi a zis dă-l mă-n pula mea, nu mă duc să-l văd la spital, ce a făcut ăla pentru mine? Nu mi-a dat nimic toată viaţa lui; dar, pe urmă, după ce a condus un jeep în parcare şi şoferul nu i-a lăsat nici un leu, a izbucnit cu obidă cum să mă duc bă aşa nespălat? Cu ce să mă laud, că mănânc din gunoaie de la Mac? Era beat şi a început să plângă şi să lălăie manele, zi bă, mă iubeşti? Tu mai ţii la mine?

Începea să miroasă a toamnă, soarele nu mai ardea coroziv pielea, ci o mângâia melancolic şi surd, parcă pe dedesubt; ai mei nu-mi mai dădeau pastile şi a trebuit să reînvăţ să trec nopţile singur, numărând în gând cifre sau desenând cu degetul, din mişcări imperceptibile, figuri geometrice curbe. Şi de atunci, când mă suna, făceam ce ştiam mai bine, încercam să-l sedez: tu eşti băiat deştept, ai inimă bună şi Dumnezeu te iubeşte, la toamnă vin la Bucureşti şi încerc să-ţi găsesc ceva de lucru, îţi fac rost de o chirie ieftină la o băbuţă; când iau banii te scot în oraş şi poate te aduc la mine – şi el a întrebat, cu vocea aia timidă şi plângăreaţă, dacă prinzi încredere te muţi cu mine? Şi eu am răspuns precaut n-o să am bani Alberto – iar el a zis mă răneşti, să ştii; şi apoi a adăugat îţi aminteşti cum mă luai noaptea în braţe şi îmi citeai la filme? Plâng când îmi aduc aminte, hai odată la Bucureşti că mor aici – şi eu am zis ai răbdare Alberto, o să se facă noiembrie până-mi termin lucrarea; iar el, câştigând curaj – vin la tine la ţară că nu mai pot de focul tău; şi atunci am zis te ia mama dracului dacă calci pe aici, ai auzit? Ţi-am vrut binele şi am încercat să te ajut, dar mi-ai mâncat banii şi m-ai furat; când n-au mai fost bani ai început să mă ameninţi şi să mă şantajezi, norocul meu că n-ai avut cu ce, că sunt un om corect; după ce ţi-am dat bani să ai la Borcan, mi-ai furat bicicleta, norocul meu că nu aveai ce altceva să-mi mai iei.

De aia e bine să fii corect, că eşti acoperit ca mafioţii. În rest, aici, sub munte, vara s-a terminat încă de la jumătatea lui august, de la Sfânta Mărie Mare – deci de două săptămâni e toamnă; în sud, vara mai pâlpâie slab şi nu ştii ce iradiază căldura, betoanele care au încorporat căldură toată vara sau giganta roşie care ţine locul soarelui.

Vorbesc pe facebook cu o grămadă de oameni care îmi apreciază foarte tare glumele, dar vara a trecut şi aprecierile nu mai încălzesc aşa de mult, singurătatea m-apasă tot mai rău şi-mi face rană pe creier; mă gândesc că o să îmbătrânesc singur, ai mei o să moară, iar prietenii de pe facebook o să mă bată pe umăr, da de unde, te descurci grozav.

E început de septembrie, zilele sunt tot mai scurte şi nopţile mai reci, nu se mai termină şi parcă mă înec în ele; ca să le uit, încerc să-mi umplu capul cu primăvara magică în care m-am cunoscut cu Alberto, un bărbat îngrijit şi vesel, îmbrăcat de o mână pricepută de femeie cu nişte pantaloni de trening din bumbac şi o geacă Adidas de sub care ieşea de obicei un hanorac roşu, nou-nouţ; îmi amintesc că râsul i se auzea din magazin, unde cumpăra chestii pentru familie sau îşi lua o bere, întotdeauna Timişoreana, iar restul de doi lei îl băga în păcănele – şi, după ce-l pierdea, se aşeza la o masă, unde îşi termina berea încet, cu înghiţituri mici.

Şi, asta e, mă gândesc că mafiotul de văru-so l-a scos dintre boschetari şi a încercat să-l facă om, în timp ce eu l-am cunoscut om şi l-am întors între boschetari. Şi nu pot să-mi scot din cap o imagine – eu, frecând îndârjit faianţa ca să predau apartamentul în regulă, şi el, învârtindu-se neliniştit pe lângă mine, ca un căţeluş care simte că i se pregăteşte ceva; înainte să-l bage stăpânul în portbagajul maşinii şi să-l arunce într-o parcare, simte că i se pregăteşte ceva.

Şi am, aşa, un sentiment perfid că vidul creşte în jur, odată cu toamna care pune stăpânire pe lume – iar în frigul tot mai persistent care se lasă seara am tot mai multă nevoie să găsesc în povestea asta o imagine care să mă încălzească, atât, una singură, dar suficient de puternică s-o pot opune vidului.

Dar sensul poveştii e împotriva mea şi otrăveşte orice imagine de deasupra; fiindcă, aşa cum zic puşcăriaşii, lumea înseamnă fapte, iar eu l-am înecat pe Alberto în bani şi-n luminile oraşului, i-am luat ochii şi minţile hurducate, i-am dat speranţe absurde şi viaţa peste cap; dacă nu m-ar fi cunoscut, acum i-ar fi fost bine în familia lui Borcan. Nu l-am ajutat cu adevărat – şi, pe undeva, m-am folosit de el pentru nenorocita aia de teză, mi-a fost ghid în medii închise.

E 12 noaptea şi mă întreb ce-o fi făcând acum, dar mi-e frică să-l sun; mă gândesc că i-a crescut barba şi trage de o bere pe o bancă din parcul de lângă gară, în vreme ce trecătorii îl ocolesc cu dezgust, fiindcă e murdar şi miroase rău. Şi mă gândesc că se gândeşte cu recunoştinţă la mine, omul ăla deştept a încercat să facă ceva cu viaţa mea, m-a văzut cineva.

Asta e cel mai dureros şi cum să scapi din asta, din asta nu se poate scăpa.

[nu e dragoste]

nu e dragoste
e pace şi empatie şi spaima
că n-o să fii vreodată înţeles
sunt prietenii şi discuţiile şi spaima
că toţi or să se însoare şi o să rămâi singur
sunt banii şi siguranţa şi spaima
că n-o să fii niciodată iubit
c-o să rămâi un ciudat, un speriat,
sunt nopţile pe care o să le dormi singur
prietenii
părinţii
presentimentul că o să mori bătrân şi singur şi pe un pat
îngrozitor de murdar